

Giới thiệu Man Nữ Hiệp

Man Nữ Hiệp của tác giả Đồng Nỵ là câu chuyện về số phận và lời cảnh báo về cái chết của nàng trước tuổi mười tám..

Nàng là một nữ nhi xinh đẹp nhưng lại sở hữu cửu âm huyền mạch. Nếu không mau kiếm được một đồng nam thì sẽ không thể sống đến mười tám tuổi, vừa nghe lời sư phụ xuống núi thì lại quên hỏi đồng nam là gì, không lẽ là nam nhân nhà họ Đồng ???

Đang suy nghĩ thì không ngờ nàng lại vô tình cứu mạng hần, một chàng trai họ Mạc sinh sống ở trên núi. Cuộc sống của bọn họ bắt đầu và hần sẽ giúp nàng tìm người đàn ông họ Đồng đó, liệu có được ???

Bạn đang đọc truyện *Man Nữ Hiệp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Mạc Ly đứng ở cửa lớn, nhìn vào hai cánh cửa sơn son. Gió nhẹ thổi qua bên người hần, làm vạt áo nhẹ bay. Vài sợi tóc đen dừng trên khuôn mặt tuần tú, làm ra một chút thoát tục cùng nửa phần tang thương.

Bao lâu đã không trở lại? Từ khi xuất sư vào triều rồi từ quan, đến nay đã sáu năm, không biết sư phụ, sư mẫu, đại sư huynh, cùng nhị sư tỉ như thế nào?

Hần là một cô nhi, được trang chủ Thiên Mã sơn trang Tào Hình Viễn thu dưỡng, nhận làm đệ tử

Hần sống ở đây mười tám năm, sư phụ sư mẫu coi hần như con đẻ. Sư huynh Chiến Thiên Hào che chở bảo hộ hần. Sư tỉ Tào Thanh Thanh với hần là thanh mai trúc mã, hần biết nàng cũng có tình cảm với hần, nhưng không dám với xa, bởi vì sư huynh cũng yêu nàng.

Cho nên sau khi xuất sư, hần liền rời khỏi sơn trang, đến tận bây giờ, nghe nói sư huynh cùng sư tỉ thành thân. Tang đá lớn trong lòng hần hạ xuống, rốt cuộc cũng có thể về nhà

Trở về nơi chốn cũ, mong mỏi chờ đợi, lại sợ bị tổn thương

Hần thấy tim đập loạn nhịp, con ngươi đen sâu thăm nhìn hai con sư tử đá trước cửa. Trí nhớ rõ mồn một ủa về, sư huynh cầm tay hần dạy chữ, sư tỉ bám lấy hần yếu ớt ní non:” Tiểu Ly, mặc kệ người thế nào, đều phải đối tốt với ta nha”

Trong con ngươi đen dâng lên một màn hơi nước

Bước một bước dài đầu tiên, tay hần nắm chặt thành quyền, cả người khẽ run. Tung hoành giang hồ không hề biết sợ, tại vì sao hôm nay lại thấy sợ hãi

Còn đang suy nghĩ chưa biết nên vấn an những người thân xa cách đã lâu thế nào, một lão nhân đã đi ra cửa, trông thấy hần thì ngăn người ra.

Mạc Ly giật mình, cố gắng để bình tĩnh lại

“Hà bá, đã lâu không gặp, con trai lão hần là đã thành thân rồi”

“Tam thiếu gia” Lão nhân cực kì vui mừng nhảy dựng lên. “Tam thiếu gia đã trở lại, tam thiếu gia đã trở lại”. Chỉ trong nháy mắt, chuyện Mạc Ly trở về Thiên Mã sơn trang đã kinh động từ trên xuống dưới.

Những con người quen thuộc lần lượt đi đến trước mặt hần, vây quanh hần. Nào thỉnh an, vấn an, thăm oán, ôm. đủ mọi cử chỉ nhưng sự trân trọng với Mạc Ly vẫn như trước không hề thay đổi

“Ha ha ha còn tưởng rằng tiểu sư đệ sẽ không trở lại. Thì ra vẫn nhớ đến sư huynh này”. Tiếng cười lớn từ xa truyền đến. Chiến Thiên Hào thân hình to lớn vẫn lồi thoi như trước.

Chính nam nhân này, người như cha như huynh che chở hần trưởng thành. Mạc Ly chớp mắt, nụ cười như gió xuân “Việc mừng của sư huynh, sư đệ sao có thể không về uống chén rượu mừng”

“Nói cho cùng, như thế này...”

“Nghe nói Tiểu Ly đã trở về, hần đâu?” Thanh âm nồng nịu, Tào Thanh Thanh một thân hi phục, vô cùng diễm lệ.

“Nhị sư tỉ”

“Tiểu Ly!” Trông thấy người trong mộng của mình, Tào Thanh Thanh quên hết tất cả, nhào vào lòng hần.

Trong nháy mắt, hần như rơi vào một rừng hoa đào, người khác nhìn vào chỉ thấy một mảnh tình cảm dạt dào.

Hương thơm tràn ngập trong mũi khiến hần ngây ngất, nhưng lí trí còn sót lại khiến hần nắm chặt tay lại đến tận khi móng tay cắm vào lòng bàn tay chảy máu

“Nhị sư tử, không, nên gọi là đại sư tử. Đã là nương tử rồi, sao còn trẻ con như vậy?”. Hần nhẹ nhàng đẩy nàng ra, trong ngực trống không, nhưng không thấy mất mát, ngược lại thấy nhẹ nhõm.

Lời nói bị cắt ngang, Chiến Thiên Hào cúi đầu, đáy mắt hiện lên một chút tàn khốc

Tào Thanh Thanh kinh ngạc nhìn Mạc Ly, dung nhan tuấn tú, ôn nhuận như ngọc, bộ dáng vẫn y như lúc ly biệt, nhưng khí chất lại biến hóa nghiêng trời lệch đất, cả người tầng tầng lớp lớp phong sương, không còn thiên thuận như xưa nữa, đúng là khí chất do nhân gian tạo thành, nhưng vẫn quyến rũ mê người

Hần kêu nàng “Sư tử- đúng vậy, hôm nay nàng phải gả cho người khác. Nghĩ đến hai người còn nhỏ vô cùng gần gũi, Trong sáu năm qua, Chiến Thiên Hào đối với nàng tình thâm nghĩa trọng, nàng đúng là nên gả cho hần, nhưng cố tình trì hoãn.... Bây giờ gặp lại, những cảm xúc như sóng triều dâng này là cái gì?

Sáu năm trước, hần không lưu lại, chỉ từ biệt sư phụ sư mẫu, kiên quyết rời đi, có nghĩ tới nàng mong nhớ? Nàng vô số lần sai người truyền tin, nhưng hần không hề trả lời, có biết hay không lòng nàng nóng như lửa đốt? Nàng cũng từng ngăn chặn đi tìm hần, nhưng mỗi lần đều không gặp được hần, là do ý trời? Hay là do hần cố ý?

Đột nhiên một cỗ oán hận xông lên trong lòng. Nàng có gì không tốt?. Hần không nên rời đi, nếu đã rời đi, cần gì phải trở về?

Lau lệ, nàng xoay người chạy đi

“Sư tử?” Sao lại như vậy? Mạc Ly không hiểu ra sao

Chiến Thiên Hào đi tới, vỗ vai hần “Không phải lo lắng, Thanh Thanh từ khi có thai, cảm xúc luôn thay đổi rất nhanh”

Mạc Ly trừng lớn mắt. Không phải hôm nay mới là ngày vui sao? Tân nương lại đã có thai, chẳng lẽ...

Chiến Thiên Hào ngượng ngùng đỏ mặt

Mạc Ly cũng thức thời nói sang chuyện khác” Chúc mừng sư huynh song hỷ lâm môn”

“Cùng vui, cùng vui”. Đối với Tào Thanh Thanh, Chiến Thiên hào xem như đã tổn rất nhiều tâm tư

Hai sư huynh đệ hiểu lòng nhau, cho hạ nhân lui xuống, cùng nhau đi vào bên trong trang

“Không biết sư phụ, sư mẫu đâu, để đệ vào bái kiến hai người” Mạc Ly hỏi

“Một năm rồi trước, sư phụ sư mẫu xuất ngoại dạo chơi, đến nay chưa về”

“Thật đáng tiếc”. Hần thở dài, trước khi trở về còn tưởng có thể nhìn thấy toàn bộ người nhà.

“Không nên tiếc nuối, sư đệ cố gắng lưu lại lâu một chút, có thể đợi sư phụ sư mẫu trở về”

Mạc Ly không nói, đáy mắt hiện lên vẻ cô đơn. Là “lưu”, không phải “trụ” a... Sáu năm thời gian, nơi này đã không còn là nhà của hần.

“Làm sao vậy, phải chăng sư đệ có việc không thể ở lại lâu?”

Bac môi cong lên, cuối cùng thành tiếng thở dài. “Tiểu đệ còn có ước hẹn với Lí đạo trưởng, rượu mừng uống xong sẽ lập tức khởi hành” Thì ra trở về cố hương, cũng là để chứng minh, chính mình không có nhà.

“Là Lí Thuần Phong đạo trưởng sao?” Chiến Thiên Hào hiện ra vẻ mặt cực kì ngưỡng mộ” Lí đạo trưởng đại danh vang dội như sấm bên tai, sư đệ thật có phúc mới có thể kết bạn với kỳ nhân như thế”

“Chỉ là vô tình quen biết, ngẫu nhiên đàm luận kinh văn, ẩm trà, ngồi xem gió nổi mây”. Quân tử kết giao nhạt như nước, cũng không có gì đáng nói.

Chiến Thiên Hào mày rậm khẽ nhếch lên, ghen tị vô cùng

“Sư huynh?” Như thế nào đột nhiên không nói gì? Là thân thể không khỏe sao?

Chiến Thiên Hào thật nhanh cúi đầu, kiềm chế cảm xúc, hỏi” Sư đệ từng làm quan, không biết có còn qua lại giao tình?”

Mạc Ly buồn bực liếc mắt một cái, Chiến Thiên Hào mặt đỏ như thiêu, ngượng ngùng nói” Sư huynh có một bằng hữu, cha của người này cũng Vô hậu

trờ mặt, rơi vào cảnh nhà tan cửa nát, nhưng nay hấn đã thông suốt, cứ ôm mãi mối cừu hận kia, không bằng chinh chiến sa trường mang về công danh cho thể tử đc phong quang, bởi vậy muốn nhờ sư đệ tiến cử”

“Không đối gât sư huynh, tiểu đệ trong triều nhân duyên không được tốt, cùng với ta đi con đường chết này, không bằng quang minh chính đại vào quân đội đi”. Hấn cũng là cái đing trong mắt Võ hậu, sao có thể tiến cử cừu địch của Võ hậu làm quan? “Chuyện đó nói sau đi, thứ tiểu đệ nhiều lời, thế cục triều đình hiện hay biến hóa kỳ lạ, nếu không phải bắt buộc, vẫn là nên ở lại dân gian hưởng yên vui đi!”

“Mặc kệ giang hồ danh khí nổi vang, chung quy vẫn không bằng hào môn thế tộc, người đường đường là nam nhi bảy thước, sao lại không tranh lấy cơ hội được lưu danh sử sách, chẳng lẽ muốn yên lặng ẩn tích nơi núi hoang?”

Mạc Ly kinh ngạc, lần đầu tiên phát hiện sư huynh cũng quan tâm đến danh lợi như thế. Nhưng nghĩ ra mình sai lầm rồi sao? Cũng không chắc

“Sư huynh nói có lý, tiểu đệ xin thụ giáo”

“Sư đệ...” Chiến Thiên Hào nói được một nửa, tỷ nữ nom nớp lo sợ báo lại, nói trang chủ phu nhân lại nổi giận, đang đập phá hi phòng

Mạc Ly nghi hoặc, Thiên Mã son trang phu nhân không phải sư mẫu sao? Vừa rồi sư huynh còn nói sư phụ sư mẫu ra ngoài dạo chơi, làm sao có thể ở hi phòng quấy rối?

Chiến Thiên Hào xấu hổ ôm quyền nói “Thanh Thanh lại phát hỏa, việc này..... Vì huynh đi trước xử lý một chút, sư đệ cứ tự nhiên”

Mạc Ly gật đầu, chắc là sư phụ trước khi đi đem vị trí trang chủ truyền cho sư huynh, cho nên hiện tại trang chủ là Chiến Thiên Hào, phu nhân chính là Tào Thanh Thanh.

“Sư huynh mau đi đi! Tiểu đệ đến sân luyện công dạo một vòng”

Chiến Thiên Hào ngay cả đáp lễ cũng không, liền nhanh chân chạy đi

Cảnh tượng vô cùng quen thuộc, từ nhỏ đến lớn, sư huynh luôn như vậy đuổi theo sư tỉ, hơn hai mươi năm chưa từng thay đổi. Hấn rồi đi quả nhiên là chính xác, sư huynh cùng sư tỉ có thể trở thành một đôi thực hạnh phúc.

Cất bước đi đến sân luyện công, trên giá binh khí đao thương kiếm côn đều đầy đủ, hấn vuốt ve cây thương, nhớ rõ sư phụ từng nói: Luyện quyền không luyện công, đến khi già thành công đã trảng

Chân phải đá trúng một thanh trường kiếm, cách ba thước có hàn quang lóe ra, hấn phi thân tiếp được kiếm, cổ tay run nhẹ, mũi kiếm rơi nhiều điểm tinh mang

“Thứ thứ nhất, bình sa lạc nhạc”. Đây là chiêu thức của sư huynh đã từng dạy hấn. “Thứ thứ hai...ngô...”

Cái gì vậy? Bao trùm toàn bộ sân luyện công là một màn sương khói màu hồng nhạt, mang theo một cỗ hương khí... Có kẻ thù bên ngoài xâm nhập Thiên Mã son trang!

“Sư huynh, sư tỉ...” Mạc Ly lập tức nín thở, định chạy tới hi phòng

Đột nhiên một đạo hoa quang phá vỡ màn sương, hướng thẳng ngực hấn chém tới.

Mạc Ly nghiêng người, khoe mắt thoáng nhìn tới thân ảnh vừa tới, khỏe mạnh, cao lớn bình.

“Người nào?!”

Mông lung sương khói không có tiếng trả lời, chỉ có những đường kiếm càng lúc càng mau lẹ, sắc bén hơn

Mạc Ly liêu mình lui lại, kiếm quang đem cây thương chém thành hai nửa

Đây là.....Cửu kiếm truy hồn, chiêu thức vừa xa lạ, vừa quen thuộc...

Mạc Ly bắt đầu choáng váng, nhắm mắt lại, không dám nhìn tới thân ảnh đối thủ, chỉ giữ cho thân thể có ý thức đánh trả

Mỗi chiêu đều như vậy đúng lúc, giống như đã từng cùng nhau đối chiến qua trăm ngàn hồi, trái tim Mạc Ly như bị đao cắt, mồ hôi thấm ướt y phục.....

Vì sao? Hấn thật sự không hiểu

Lùi ra một chỗ trống, hấn cảm giác mũi kiếm xẹt qua trước ngực, không đau, nhưng lại lạnh băng tới thấu xương

Hấn phi thân lên cao, như một mũi tên thẳng phía chân trời chạy đi, ra khỏi Thiên Mã son trang, thất tha thất thểu rồi đi vào vùng núi Thái Bạch

Lạc Băng Nhi mang theo Phượng Vĩ cầm đi ở con đường nhỏ trên núi, trong mắt tràn ngập vẻ khó hiểu, vẫn còn ngấn nước, tỏ ra vô cùng bất đắc dĩ

Nàng không muốn xuống núi, không muốn rời khỏi Thiên Âm cung, nhưng sư phụ bức bách bắt nàng phải đi tìm đồng nam.

“Đồng nam có thể giúp cầm nghề của ta tăng lên sao?” Nàng bất mãn hỏi sư phụ.

“Không thể” Sư phụ cứ thế trả lời: “Nhưng có hấn, ngươi mới có mạng mà tiếp tục đánh đàn”

Sư phụ nói nàng trời sinh là cửu âm huyền mạch, không thể sống quá ba tuổi, là sư phụ hao phí một lượng lớn linh dược mới đem cái mạng nhỏ của nàng duy trì đến bây giờ, nhưng cũng đã đến cực hạn, trừ khi nàng đi tìm đồng nam để phá thân đồng nữ, nếu không không quá hai năm, nàng chỉ có thể đi địa phủ đánh đàn.

“Cái gì là phá thân?” Nàng hỏi sư phụ (Moon: BN tỷ, tỷ mới ngã cây hả!??)

Sư phụ nàng đỏ mặt rục một câu cũng không nói, nhắc chân đem nàng đá ra khỏi Thiên Âm cung.

Nàng còn có thật nhiều vấn đề chưa kịp hỏi, tỷ như đồng nam là cái gì? Là nam nhân họ Đồng sao?. Sư phụ cái gì cũng chưa giải thích đã đuổi nàng đi, thật là không có trách nhiệm.

Hơn nữa nàng chỉ có hai năm, tìm không thấy “nam nhân họ Đồng”. Nàng chết đi rồi thì sẽ không thể đánh đàn.

Khi ở cùng sư phụ trên núi, nàng nghĩ đến thế giới phạm vi không lớn quá trăm dặm, muốn tìm đến mục tiêu thực dễ dàng.

Nhưng một đường xuống núi, đảo mắt đã qua mười ngày, nàng vẫn chưa rời khỏi núi Thái Bạch, đã thú thấy không ít, nhưng không gặp lấy một người..... kia? Ở phía trước kia, cái thứ hồng hồng gì đó giống như là người.

Nhẹ nhàng lướt trên cỏ, khẽ dò xét, rồi thật nhanh vọt tới bên người nọ.

Phát phát tay áo, nằm ở đó đích thực là một người, lộ ra hai cái mắt, một cái mũi, hé ra miệng mặt. Thật có lỗi, nhưng nàng không biết hình dung bộ dáng người này thế nào, kiếp này, nàng thật sự gặp qua quá ít người.

May mắn là nàng hiểu được cái người bị thương trước ngực này chính là một nam nhân.

Hắn còn có thể rên rỉ nghĩa là không phải người chết, nàng ngồi xổm xuống, tại người hắn điểm điểm vài cái, vết thương lập tức cầm máu, một luồng chân khí được đưa vào cơ thể nam nhân, hắn thở gấp, thở gấp rồi mở mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, nam nhân trong mắt lóe một tia kinh ngạc. Ân nhân cứu hắn trông rất kì quái, quần áo không biết là cái thực vật gì tạo thành, xem thật thô ráp còn thoảng mùi hương cỏ cây mát lạnh. Mái tóc đen được một cái dây màu xanh đậm buộc chặt, chân đi giày rơm, bên hông lại buộc một vòng hoa, sau lưng mang Phụng Vĩ cầm.... Cây đàn là thứ duy nhất trên người nàng thoát nhìn thấy bình thường.

Nghe đồn trong núi Thái Bạch có di dân (kiểu như dân tộc thiểu số í), sống xa cách thế tục, chẳng lẽ hắn đã gặp người như thế?

Lạc Băng Nhi có điểm chờ mong. Nếu nam nhân này họ Đồng, nàng liền trực tiếp đem hắn trở lại Thiên Âm cung.

“Ngươi họ gì?”

Hắn sững sờ một chút, ánh mắt lo lắng một lát, quyết định thẳng thắn. “Tại hạ Mạc Ly.”

Không phải họ Đồng?. Nàng thực thất vọng, đứng dậy xoay người chạy đi.

Mạc Ly giật mình chết lặng. Nàng liền như vậy đi rồi? Để mặc hắn trọng thương không thể cử động ở trong này, chờ làm mồi cho hổ sao?

“Cô nương”. Rốt cục, khi thân ảnh nàng sắp biến mất hắn liền kêu “Xin dừng bước!”. Vừa nói liền động đến miệng vết thương, hắn đau đến đổ mồ hôi.

Lạc Băng Nhi không quay lại, chỉ quay đầu lại nói: “Chuyện gì?”

“Ngươi như vậy mà đi?”

“Bằng không thì như thế nào?”

“Người không cứu ta?” Vừa rồi sao lại cầm máu giúp hắn.

“Ngươi không phải người ta muốn tìm” Nàng thực sáng khoái lắc đầu.

Hắn lại giật mình lần nữa. Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ chẳng phải là qui tắc của người đi lại giang hồ sao? Thay đổi từ bao giờ? Cứu người mà cũng phân đối tượng?

“Người còn có việc gì?” Lạc Băng Nhi hỏi.

“Ta.....” Co rút đau đớn trước ngực làm cho hắn nhớ lại ngày hôm qua ở Thiên Mã sơn trang, một kích trí mạng.

“Hắn” Thật sự là muốn hắn chết.

Mạc Ly cũng nghĩ chính mình chết chắc rồi, còn có thể mở mắt ra nhìn thấy ánh sáng, không thể nghĩ ngờ chính là kỳ tích.

Khi tưởng mạng mình đến đây là hết, hắn được một vị cô nương kì quái cứu sống, sau đó lại rời đi, hắn tiếp tục chờ chết.

Thật ra cũng không có gì, chỉ là hút nhiều không khí ở ngọn núi Thái Bạch, với tình huống của hắn, nhiều nhất nửa ngày, sẽ đến được cầu Nại Hà. (Cầu Nại Hà: người trần phàm khi chết phần lớn phải qua cầu này)

“Không có việc gì, cô nương cứ việc rời đi”. Nhắm mắt lại, hắn không thèm nhắc lại, lẳng lặng chờ đợi Hắc Bạch vô thường đến. (Hắc vô thường là mặc áo đen, Bạch vô thường là mặc áo trắng. Một hôm nào lỡ gặp hai vị này thì có nghĩa là số mạng đình chỉ, phải lo gấp “hậu sự” thôi !)

Không người ràng buộc, Lạc Băng Nhi tiếp tục đi về phía trước, khoảng chừng nửa canh giờ sau, cước bộ dừng lại, một ý niệm nổi lên trong đầu.

Cái kẻ kêu là Mạc Ly không phải mục tiêu nàng muốn tìm, có cứu hay không không sao cả, nhưng dù sao hắn cũng là người đầu tiên nàng gặp sau khi rời khỏi Thiên Âm cung, hắn là so với hàng hiệu biết thế giới bên ngoài hơn, hoặc là có thể giúp nàng tìm được nam nhân họ Đồng cũng không chừng.

Nàng từng xem sói hoang vô mồi, chúng nó luôn đồng loạt xông lên, có thể thấy được người đồng thể mạnh tốt thế nào.

Xoay người, nàng trở lại chỗ Mạc Ly, thấy hắn đang mở to mắt nhìn vào lên bầu trời, phi thường chăm chú.

Nàng có chút tò mò, đi đến nằm xuống bên cạnh hắn cùng xem, phát hiện trong mắt ngoài trời xanh chỉ có mây trắng, rốt cuộc có cái gì đáng xem?

“Như vậy nhìn trời có gì tốt lắm sao?”

“Thay đổi khôn lường, thí dụ như nhân sinh, chẳng phải vậy sao?”

“Không hiểu.”

“Cô nương nghĩ trong cuộc đời cái gì là quan trọng nhất?” Hắn cả đời trung nghĩa trọng tình, nhưng kết quả là phát hiện chính mình cái gì cũng không có, thế gian này đến tận cùng cái gì là quan trọng nhất?”

“Sống sót” Như vậy thì nàng mới có thể tiếp tục đánh đàn.

Mạc Ly kinh ngạc không thôi. Hắn đã từng nghe được vô số đáp án, nào là diện mạo, cảm tình, danh lợi, lương duyên... nhưng sống sót.....Tựa hồ cũng có một chút đạo lý, nhưng lại có cảm giác không nói nên lời.

“Đi thôi”. Lạc Băng Nhi ở trước ngực hắn điểm mấy chỉ, nhanh nhẹn túm lấy vạt áo vác hắn lên, giống như là hàng hóa, trực tiếp mang hắn đi.

“Cô nương” Nàng cũng thật thô lỗ!? Hắn đau đến mức toàn thân đổ mồ hôi.

“Chuyện gì?” Nàng đi rất nhanh, hơn nữa cứ thẳng giữa những bụi cây mà đi.

Một nhánh cây đánh tới đầu hắn, một cành khác cắt qua má, trên tay cũng lau ra vài vết máu, cứ tiếp tục đi như thế, chỉ sợ không quá nửa canh giờ, cái mạng nhỏ của hắn cũng không còn nữa.

“Cô nương... Có thể đặt ta xuống không?”. Hắn không sợ chết, nhưng không muốn chết uất ức như thế.

“Không được.”

“Vì sao?”

“Ta muốn chạy nhanh xuống núi” Nàng chỉ còn hai năm để đi tìm nam nhân họ Đồng kia, phải gia tăng cước bộ. “Lấy tình huống hiện tại của ngươi, sợ không đi được vài bước sẽ té xỉu, cứ để ta mang ngươi đi cho mau lẹ.”

“Nhưng ngươi chính là đi về hướng ngọn núi.....”

“A?” Nàng đứng trên một ngọn núi, tay phải mở đường, tay kia cũng lôi hắn theo luôn.

Vấn đề là dưới ngọn núi có một bụi rừng gai sắc nhọn, cho nên hắn bị nàng lôi đi một hồi, thân thể hắn cũng tự nhiên bị đâm vài cái, quần áo sau lưng rách tả tơi, làn da rướm máu.

Hắn rất muốn không biết nàng rốt cuộc là muốn cứu hắn, hay tra tấn hắn?

“Ngươi chắc chắn ta đi sai hướng?” Tay phải dùng sức mở đường.

Mạc Ly rên lên. Đau quá!!!

“Như thế nào không nói gì?”

Hắn thở, cắn răng nhin đau. “Cô nương... trước tiên buông ta xuống đã.....”

Lạc Băng Nhi buồn bực nhìn hắn.” Ngươi có vẻ chuyển biến nghiêm trọng”. Tay nàng buông lỏng ra.

“Chỉ cần cô nương buông ta xuống, ta liền không có việc gì...”. Nằm mơ cũng không nghĩ đến, có một ngày hắn suy yếu đến thế này.

“Phải không?”. Nàng buông tay ra.

Bịch, Mạc Ly liền ngã ở bụi tùng gai, đau nhức làm hắn mất hết thần trí, liền ngất đi.

“Uy!” Lạc Băng Nhi ngồi xổm xuống, gọi hai tiếng, nhưng không thấy tiếng trả lời, nàng nhấc ống tay áo lên, một lần nữa đem hắn kéo lại, phát hiện hắn đã ngất.

Nàng bấu môi.” Gạt người”. Lại vác hắn lên, nàng tiếp tục đi.

Đi ước chừng một khoảng thời gian, đến bên một cái đầm sâu và rộng, nàng đem Mạc Ly đặt xuống, lấy một chút nước, đổ vào mặt hắn.

Hắn run run nhẹ rồi mở mắt, thấy nàng hai tay chồng ở thắt lưng, đang lườm hắn.

“Ta ghét nhất bị người ta nói dối, nếu lại có lần nữa, ta tự tay giết chết người.”

Hắn nói dối khi nào? Đầu óc vòng vo một lát mới nghĩ đến, hắn bảo nàng buông tay có nói qua, nàng thả hắn xuống dưới, hắn liền không có việc gì, nhưng sự thật là hắn đau đến ngất xỉu đi.

Nhưng việc này sao có thể trách hắn? Là ai khiến hắn ngã xuống ngất đi?

“Tốt lắm, ngươi bây giờ nói cho ta biết, đi hướng nào mới có thể xuống núi?”

Hắn nhìn xung quanh một lát.” Cô nương, hiện tại chúng ta so với khi nãy càng gần chân núi hơn”

Cho nên nói nàng đi đúng lối. Vậy thì tiếp tục đi thôi!

Lại vác hắn lên, nàng nhanh chân bay vút đi trong rừng rậm.

“Cô nương, cô nương.....” Hắn vội vàng kêu.

“Làm cái gì? Ta sẽ không buông tay nữa đâu”

“Không phải. Ta là định nói cho cô nương, ngươi lại đi nhầm phương hướng, nên đi hướng bắc mới đúng.”

Vị cô nương này rất kỳ quái, không phân rõ phải trái, thật mãnh liệt, chỉ sợ Võ hậu cũng không phải là đối thủ của nàng, Mạc Ly đã muốn mặc kệ cho nàng tự đi.

“Phương bắc” Xoay người, tiếp tục chạy đi

Hắn dờ khóc dờ cười” Ngươi đi là phía nam”

“Nha!” Lại xoay người, lúc này lại chạy về phía đông.

Mạc Ly rốt cục biết, hắn gặp gỡ một siêu cấp mù đường.

“Ngươi đi theo phương hướng tay ta chỉ”

“Hào” Nàng thật vui vẻ, cứu hắn quả nhiên chính xác, có người chỉ đường, còn sợ không tìm thấy mục tiêu sao?

Mạc Ly cảm thấy được cứu là sai lầm, cô nương này cư nhiên không đi đường chính, ngược lại cứ gặp núi vượt núi, gặp sông vượt sông, thẳng tắp đi theo hướng hắn chỉ.

Có thể cứ một đường như vậy mà đi xuống dưới, ầu... Hắn có thể chuẩn bị đi địa phủ tìm Diêm Vương chơi cờ.

Chương 2

Đêm đến, Lạc Băng Nhi dọn dọn một chỗ cho bằng phẳng, đem đặt Mạc Ly trên đó, lại đốt một đồng lửa bên cạnh, sau đó liền đi tìm cái ăn

Mạc Ly mê man bất tỉnh, mơ mơ màng màng cảm thấy như có người bắt mạch ở cổ tay hắn trong chốc lát, khẽ nói nhỏ “hảo”, sau đó bóp miệng hắn ra, nhét vào miệng hắn một viên thuốc.

Mùi thuốc thoảng qua mũi, vừa vào miệng lập tức tan hết, thân mình hắn nóng như lửa thiêu, mồ hôi vã ra.

Tiếng rên rĩ trong họng không ngừng thoát ra, thống khổ này so với chết còn khó chịu hơn.

Một lúc lâu sau Lạc Băng Nhi mang theo hai con gà cùng một đồng thảo dược trở về, liền nhìn thấy Mạc Ly hôn hên như sắp tắt thở.

“Di, thương thế chuyển biến xấu ư?” Bỏ hết đồ trong tay xuống, nàng đi qua kiểm tra thân thể hắn. “Kỳ quái, nội thương sao lại tốt nhanh như vậy?”

Còn tưởng rằng hắn phải dưỡng thương ba đến năm tháng mới có thể khỏi hẳn, kết quả nàng đi ra ngoài một vòng rồi trở về, nội thương của hắn đã tốt hơn ba phần.

“Thế chất quý dị như vậy, sư phụ nếu gặp nhất định sẽ thích, đáng tiếc sư phụ không có ở đây” Mà nàng đối với nguyên cứu y thuật không hứng thú cho lắm.

Lười nghiên cứu hắn vì sao nhanh chóng chuyển biến tốt như vậy, nàng cởi áo khoác của hắn, lại chọn trong chỗ thảo dược vừa mang về vài loại có tác dụng cầm máu, vò nát, đắp lên miệng vết thương của hắn, rồi xé nhỏ quần áo của hắn ra băng vết thương lại.

Lạc Băng Nhi không để ý hắn nữa, tính toán xem nên xử lý hai con gà thế nào.

Thiếu quần áo che chắn, thân thể Mạc Ly vốn nóng như lửa bị gió đêm thổi một cái, cảm giác mát mẻ nhẹ nhõm rót vào da thịt, thoải mái nói không nên lời

Không bao lâu, hắn nặng nề chìm vào giấc ngủ

Lạc Băng Nhi sau gần hai canh giờ mới chậm chậm làm xong đồ ăn

“Thật là nhớ sư phụ.....” Xa cách Thiên Âm cung, nàng mới biết có thể một ngày được ăn ba bữa hạnh phúc đến cỡ nào. Nàng mất hai canh giờ mới làm xong một bữa cơm, hai bữa là bốn canh giờ, trời biết một ngày mười hai canh giờ, nếu nàng ăn ba bữa, mỗi ngày đều vội vàng nấu cơm, các việc khác đều không thể làm.

“Tìm được nam nhân họ Đồng xong, ta trở về Thiên Âm cung không bao giờ rời sư phụ nữa”. Nàng nói thầm, đồng thời đánh thức Mạc Ly

“Uy, tỉnh dậy ăn cơm”

Mạc Ly đang ngủ say, một bàn tay mềm mại nhỏ bé cọ cọ trên vai hắn, mang theo cảm xúc ấm áp khó tả, lay động lòng người.

Có một chút thoải mái, ngửa ngửa, tê dại, sau đó..... Hắn cảm thấy cổ họng khát khô, rên rĩ vài tiếng, mở mắt ra, giật mình một cái

Thần trí còn chưa có khôi phục, lọt vào tầm mắt là một khuôn mặt đen nhẻm như bôi sơn, hắn thẫn run sợ, âm thầm vận công

“Ngươi là ai...” May mắn là bộ quần áo kỳ quái của nàng còn trong trí nhớ của hắn, nếu không hắn đã phóng ra một chưởng

Từ từ ! Phóng chưởng? Hắn nhìn chính mình nội lực đã khôi phục, mặc dù không phải toàn bộ nhưng cũng được ba phần. Hắn cư nhiên khôi phục nhanh như vậy!

“Đa tạ cô nương cứu mạng” Chính là..... nàng cởi sạch đồ của hắn sao? Mạc Ly thân thể hơi động đậy, dựa vào vách đá, khuôn mặt ửng hồng

Lạc Băng Nhi căn bản không thèm để ý hắn là quần áo ngăn nắp, hay trần truồng lộ thể thuận miệng nói: “Không khách khí, ăn cơm”. Tiếp theo, một vật cháy đen được đưa đến trước mặt hắn

Khóe miệng Mạc Ly co rút lại “Cơm?”. Cái này có vẻ giống than hơn

“Ngươi có thể kêu nó là gà, ít nhất, tại thời điểm ta bắt được nó, nó là một con gà” Nàng cũng làm ra vẻ mặt chán ghét, nhưng không thể không ăn, nếu không sẽ chết đói.

Hoàn toàn nhìn không ra “nó” là gà.... Mạc Ly cảm thấy ăn cái này, sẽ nhanh chết hơn.

Xem ra ân nhân cứu mạng của hắn không biết nấu nướng. Mạc Ly cười khở, chuẩn bị tự lập tự cường (là tự làm đó)

“ Cô nương, xin hỏi quần áo trên người ta đâu rồi?” Hắn chống thân thể ngồi xuống.

“ Không phải ở trên người ngươi sao”

Hắn cúi đầu, thì ra đồng lộn xộn bằng bó trước ngực thật sự là quần áo của hắn. Phải nghĩ biện pháp làm cái khác để che thân thể. “ Cô nương, ta thấy com này cũng không ăn được, không bằng làm lại đi “

Nàng đem một khối “ cháy sém” đưa vào miệng, vừa ăn vừa nhủ mảy. “ Lại mất hai canh giờ để làm sao? Cảm ơn, ta không có hứng thú”

Đem một con gà biến thành một khối than mất hai canh giờ? Đầu óc hắn thấy có chút mơ hồ

“ Không cần, chỉ cần hai khác là xong”

Hai mắt nàng sáng ngời, cầm trong tay con gà đã cháy thành than” ngươi chắc chắn?”

Hắn gật đầu “ Nếu cô nương có thể bắt được gà, chỉ cần một khác là xong. ...” Còn chưa nói hết câu, đã không thấy bóng dáng nàng đâu nữa

Mạc Ly thấy tim đập mạnh và loạn nhịp một lúc lâu. Cảm thấy hứng thú với cô nương cổ quái này, có thể nhanh chóng chữa khỏi nội thương của hắn, nói vậy y thuật thật siêu quần, thanh danh hiển hách, nhưng hắn vắt óc suy nghĩ, cũng không nhớ nổi trên đời này ai có y thuật kỳ lạ như thế

“ Hơn nữa khinh công phi phàm, nàng lại lịch tất không đơn giản” Thật sự là di dân ở núi sâu?. Hắn cảm thấy có vài phần nghi hoặc

“ Cái này gọi là Mê tung bộ, chính là chạy mau lên một chút, vô cùng thực dụng”. Một trận gió thổi qua, trên không trung xuất hiện tàn ảnh, nàng đã đứng trước mặt hắn, trên tay cầm hai con gà

Hắn ngăn người ra, chớp mắt một cái, khoe môi nhếch lên “ Chạy trốn nhanh đã là rất lợi hại”

“ Cái gọi là Mê tung bộ, vì mê hoặc địch nhân, phải chạy vòng vo liên tục, nhưng khi mê hoặc người khác, chính mình cũng sẽ bị ảnh hưởng, khó phân biệt này phương hướng. Hành trình ngắn thì tốt, nhưng nếu muốn đi đường dài, nếu không cẩn thận sẽ lạc đường, như vậy ngươi còn cảm thấy tốt?”

Mỗi lần nàng nóng vội chạy đi, sẽ không nhìn được sử dụng Mê tung bộ, kết quả là vĩnh viễn cũng không đến được mục tiêu

Không biết có nên an ủi nàng hay không? Hắn nhìn cười, mắt trong như nước ” Lấy việc có được có mất, cô nương chớ lo lắng”

“ Ta vốn không để ý” Lạc đường thì lạc đường, mê lâu cũng thành thói quen

“ Cô nương lòng dạ trống trải sao” Hắn ho khan, cố gắng nhìn cười

“ Việc này cùng lòng dạ có quan hệ gì?” Thật vô nghĩa, đưa gà cho hắn, nàng nói “ hai khác phải xong, ngươi mau làm đi!”

Hắn cầm lấy gà, có vài phần phiền não “ Cô nương có thể cho tại hạ mượn chùy thủ dùng một lát không ?”

Nàng đưa cho hắn một con dao bằng xương. Không biết là xương của loại động vật nào tạo thành, giản dị tự nhiên, lại vô cùng sắc bén

Hắn cầm lấy giết gà, rất nhanh đã làm sạch sẽ

“ Hào dao, này...” Đột nhiên lời nói nghẹn ở cổ, bởi vì hắn nhìn đến hầu của con gà có chứa hạt thóc. Gà rừng sao có thể ăn thứ này “ Cô nương, gà này b□ ở đâu vậy?”

Nàng chỉ xuống dưới núi, lúc này trời đã hửng sáng, có thể mơ hồ thấy được một nông trại

“ Trong lòng sắt ở đó có rất nhiều gà” Bởi vì nông trại gần trong gang tấc, nàng mới có thể cả hai lần chạy qua bắt gà mà không bị lạc đường

“ Cô nương, đây là gà nuôi trong nhà”

“ Vậy thì sao?”

“ Chúng ta không nên trộm gà của người ta”

“ Trên núi nơi nơi là con mồi, muốn ăn gà, tùy ý bắt thì có sao đâu?”

Nói hay thật, như vậy.....

“ Cô nương vì sao không vào núi bắt gà?”

“Đi xa quá sẽ lạc đường”. Nói gì chứ, gần ngay trước mắt không lấy, lại lên núi săn, hấn nghĩ nàng là kẻ ngốc sao?

Đáp án này thật tuyệt diệu. Nhưng là.....

“Cô nương, không xin mà lấy là ăn trộm”

“Đạo lý này chỉ là đối với tình huống gà có chủ nhân, nếu mọi người trong nông trại đều chết sạch, vậy gà này với gà rừng giống nhau”

Lệ quang trong mắt hấn chợt lóe lên rồi biến mất. Nàng giết người? Không, trên người nàng không có mùi máu tươi, hung thủ không phải nàng

Buông con gà ra, hấn đứng lên “Chúng qua đi qua nhìn xem”

Nàng lắc đầu “Nấu cơm trước”

“Đến nông trại làm cũng giống nhau”

“Thi thể sẽ không chạy. Ăn no, nghỉ ngơi rồi đi” Nàng thực kiên trì

“Mạng người quan trọng, không thể kéo dài”

Nàng bắn ra một viên đá nhỏ, điểm huyết kiếm chế khí lực của hấn, dù hấn một thân cường lực cũng không thể làm gì.

“Nấu cơm”

Hấn khẽ run lên, mắt nhắm lại, có ý cười. Đường đường kim bút ngọc phẫn lại có một ngày bị ép buộc làm đầu bếp, không thể phản kháng.

Hấn cũng không có gì bài xích, coi như..... Cực đoan có chấp như vậy cũng rất động lòng người

“Cô nương họ tên gì?”

“Lạc Băng Nhi”

Hấn gạt đầu, đem tên này nhớ kỹ, trong lòng nhắc đi nhắc lại mấy lần. Cô nương kỳ quái quý dị này, nàng gọi là Băng nhi, tên rất lạnh, nhưng ghi vào đầu óc hấn lại biến thành một cái tên mang theo cảm giác ấm áp.

Sau khi dùng cơm xong, Lạc Băng Nhi giải huyết đạo cho Mạc Ly, hai người cùng đi xem xét hộ nông dân bị giết kia

Vừa vào cửa, đã thấy máu vương đầy đất, mùi máu tươi tanh tưởi xông vào mũi, Mạc Ly liếc mắt nhìn Lạc Băng Nhi một cái, chợt hiểu vì sao nàng kiên trì dùng cơm, nghỉ ngơi rồi mới đến đây. Loại trường hợp này không phải người bình thường có thể chịu được.

Hấn nhui mày xem xét tám cổ thi thể, vết thương trí mạng đều ở cổ, nhưng hung thủ vì sao ác ý làm tổn thương thi thể? Là để che dấu một thứ gì đó? Hay chỉ đơn thuần là phát tiết?

“Người có ý kiến gì không?” Hấn hỏi Lạc Băng Nhi

Tại sao hỏi nàng? Việc này cùng nàng không quan hệ, nhưng hấn con người trong suốt mang theo một tia thương xót lại làm cho nàng không đành lòng ngồi yên, mang theo một chút không cam tâm tình nguyện, nàng xem kỹ nông trại một lần

“Những người này đều đã hơn một ngày”

“Người như thế nào có thể tàn nhẫn, từ ông lão tám mươi đến đứa trẻ lên ba cũng không buông tha?”

“Ta không biết” Nàng cùng người trong nhà này không quen.... Không, là nàng cùng mọi người dưới núi đều không quen, sao có thể phán đoán ân oán tình cừ giữa họ?

Hấn lại cẩn thận kiểm tra nông trại lần nữa, xác định không thu hoạch thêm được gì, ở trong phòng lấy quần áo của nam chủ nhân để thay

“Đi thôi” Hấn chuẩn bị đi báo quan, làm cho quan phủ đến điều tra án mạng này

Nhưng nàng trước khi rời đi, lại quăng một mồi lửa giữa phòng, lập tức ngọn lửa hùng hực đốt cháy nông trang

“Người làm gì vậy?”

“Nhiều thi thể như vậy nếu mặc kệ sẽ xảy ra ôn dịch, nên thiêu sạch sẽ”

“Nhưng người đem nông trang thiêu đi, quan sai sẽ không thể điều tra án mạng này, vì người chết báo thù!” Không để ý đến trọng thương trong người, hấn tiến đến dập lửa

Nàng bắn ra một viên đá nhỏ, lại điểm huyết hần. Muốn hiểu người này vì sao cứ muốn tham dự vào việc người khác, đây gọi là lòng tốt sao? Nhưng hình như không được thông minh

“Người vì sao muốn thay bọn họ báo thù?”

“Bọn họ tự dung bị hại, chẳng lẽ không nên bắt được hung thủ, cho bọn họ một cái công đạo?”

Hần thân thể mặc dù không thể nhúc nhích, nhưng không ngần ngại dùng ánh mắt lên án nàng lãnh huyết

Nhưng nàng không quan tâm cảm giác của hắn. Không thân chẳng quen, dựa vào cái gì nàng phải để ý cảm xúc của hắn?

Biu biu môi, nàng nói “Người làm sao biết bọn họ bị giết là không có nguyên nhân?”

“Mặc kệ có nguyên nhân hay không, giết người là phạm pháp”

“Nếu là người trong nhà này trước đó hại người, sau đó mới có người tìm đến bọn họ báo thù, giết chết bọn họ thì sao?” Oan oan tương báo đến khi nào?

Suy nghĩ một chút. Hắn cùng những người này cũng không quen biết, nguyên nhân, quá trình phát sinh án mạng hắn cũng không rõ ràng, quả thật không thể ngắt lời là người chết vô tội, nhưng là.....

“Lạm dụng hình phạt riêng là sai”

Nàng nghĩ nghĩ “Đã hiểu, nhưng dù phạm pháp cũng vẫn có người làm vậy!”

Mạc Ly giật mình, trong lòng rất không yên. Bởi vì hắn đi lại giang hồ, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, cũng thường phạm phải sai lầm này... nghĩ đến quan phủ không có thanh liêm, không bằng hắn tự mình xử lý “Kim bút ngọc phán” danh hiệu này bởi vậy mới có.

Nói đến đó, hắn mới là người thường xuyên phạm pháp. Từ nay về sau không bao giờ vi phạm nữa, trong lòng hắn âm thầm thề.

Nàng nhìn hắn, thấy dung nhan tuấn tú đỏ lên, là chột dạ sao? Hắn cũng từng làm chuyện phạm pháp sao? Nhưng lại nhanh chóng phát hiện hắn đối với việc duy trì pháp luật vô cùng kiên trì.

Người này, nếu chính mình không cẩn thận phạm sai lầm, cũng sẽ không chút do dự đem chính mình lên đoạn đầu đài?

Tính cách như vậy thật phiền toái, nhưng nàng cũng không chán ghét

“Đã biết” Nàng đưa tay giải huyết cho hắn “Nếu có lần sau, ta không thiếu là được”

“Không cần lần sau” Hắn nhìn vết tích đỏ nát của nông trại, thờ dài, chỉ mong bị kích đến đây là chấm dứt.

“Người không muốn bắt hung thủ?”

“Đương nhiên là muốn, nhưng chỉ bằng một sự kiện ngẫu nhiên rất khó có thể phá án”

“Một vụ thì không, vài vụ thì sẽ có thể” Nàng ngoắc ngoắc ngón tay với hắn “Đi thôi, người muốn xem, ta dẫn người đi xem nơi khác”

“Thật sự còn có nữa?!” Hắn bị dọa đến nhảy dựng

Nàng không trả lời, dẫn hắn đi khoảng nửa dặm đường, lại thấy một cái nông trại, như phía trước giống nhau, cả nhà bị giết

Cùng một địa phương, bọn họ lại tìm được ba chỗ nữa, nhìn sắc mặt hắn càng ngày càng trầm xuống, khuôn mặt luôn tao nhã lạnh tới cực điểm

“Đây là cái chuyện gì? Người như thế nào tàn nhẫn độc ác, trong một ngày có thể giết nhiều người như vậy?”

“Không biết”

Hắn âm thầm ngưng thần, vận công vào song chưởng, trông mắt bắn ra một tia sắc bén hỏi “Người như thế nào biết được những nơi này?”

“Tôi hôm qua khi đi săn, ta phát hiện trong phạm vi mười dặm không thấy động vật gì, đoán là bị dọa sợ quá chạy mất, để ý điều tra một chút, liền thấy được” Nàng thấy hắn cả người cứng ngắc, đang vận sức muốn đánh tới. “Người hoài nghi là ta làm? Quả thật nếu là ta, lấy tính huống trước mắt của người, có thể bắt được ta sao? Hoặc là vì công lý chính nghĩa, người sẽ không tiếc cùng ta đồng quy vu tận?”

Trong Thiên âm cung có tàng thư các, có chứa thiên văn lý, đã sử truyền kỳ, cái gì cần có đều có. Ngoài yêu thích đánh đàn, nàng cũng yêu du hiệp truyện ký, nhưng thường cảm thấy bên trong truyện các đại hiệp thật ngu ngốc, không thể động sẽ cùng địch đồng quy vu tận. Mọi người đều chết, như thế nào có thể bảo vệ chính nghĩa?

Mạc Ly cũng là loại hiệp khách ngu ngốc này sao? Nàng có chút tò mò

Một lát sau, hấn thở dài ra, thả lỏng thân mình : Là tại hạ thất lễ, mong cô nương thứ lỗi”

Lạc Băng Nhi nhìn không được nhìn hấn vài lần, rõ ràng bộ dạng vô cùng trung nghĩa, nhất định vì công lý hy sinh hết thảy, như thế nào trong chớp mắt lại dễ dàng bỏ qua?

“Ngươi không bắt ta?”

“Cô nương nói đùa, ngươi không phải hung thủ, ta vì sao bắt ngươi?”

“Ngươi làm sao mà biết ta không phải hung thủ?”

“Ta mặc dù không thể xác định thời gian những người này bị giết, nhưng xem độ thối rữa của các thi thể, ít nhất cũng hơn một ngày, khi đó chúng ta còn đang bị lạc ở trên núi”

Chep, đạ hiệp này tuy rằng cố chấp, nhưng vẫn có đầu óc. Nhưng là.....

“Một câu cuối cùng là dư thừa” Nàng hừ một tiếng “Ta tối hôm qua săn thú, hôm nay mang ngươi đi xem những thi thể này, một đoạn đường dài như vậy, một bước cũng không đi nhầm” Nàng tuyệt đối không phải mù đường, bị lạc đường tất cả đều là Mê tung bộ làm hại.

Mạc Ly ngẩn ra, lần đầu nhìn thấy cô nương lạnh lùng này lộ ra vẻ mặt đáng yêu, mềm mại giống hoa xuân đang nở, ấm áp dạt dào, hóa thành một tia sáng bắn thẳng đến trái tim hấn.

Thì ra nàng có một làn mi dài cong vút, một đôi mắt sáng lạn, một nhan sắc yêu kiều, có lẽ có huyết thống người Hồ, mũi cao thẳng, môi anh đào, trầm tĩnh nhưng lộ ra một chút cuồng dã, vào mắt hấn trở thành tư vị mê người.

Ban đêm, Mạc Ly nằm cạnh đồng lửa đang cháy, sắc mặt trầm trọng.

Hôm nay, hấn cùng Lạc Băng Nhi tổng cộng phát hiện mười một gia đình bị giết. Chuyện này tuyệt đối không phải trùng hợp, cũng không phải sự việc ngẫu nhiên xảy ra, mà là có ý định mưu sát.

Nhưng là người nào không giết những gia đình này không được? Là vì cái gì?

“Lạc cô nương, ngươi xác định chúng ta đã tra hết những nông hộ bị hại trong phạm vi mười dặm?”

Nàng đang ăn cá hấn nướng, tươi mới ngon miệng, thật hạnh phúc a, thì ra là ngoài sự phụ còn có người thật biết nấu ăn... đã quyết, nàng muốn giữ hấn ở bên người, đến khi tìm được nam nhân họ Đồng, trở về Thiên Âm cung mới thôi.

“Chính xác mà nói, trong phạm vi mười dặm, cũng chỉ có mười một gia đình này, toàn bộ bị giết, không có cái khác”

“Một con cá lọt lưới cũng không có?” Hấn chờ đợi nàng sơ hở, làm cho hấn tìm được một tia manh mối, bắt được kẻ ác điên rồ kia.

“Ngươi không tin ta sao?”

“Không phải” Nàng hôm nay dẫn hấn đến địa phương hẻo lánh này, nếu không có người dẫn đường, hấn cả đời cũng không có khả năng tìm. Hấn tưởng, tại ngọn núi này, nàng mới chân chính là vua. “Ta chỉ là hỏi cô nương vì muốn rõ ràng một chút, dù sao.....ngươi ngẫu nhiên đi đúng phương hướng, khó tránh khỏi ta có ý nghĩ sai”

Miệng nàng bất giác run rẩy “Ta nói rất nhiều lần rồi, nếu không dùng Mê tung bộ, ta cũng không lạc đường” Nhưng như vậy chạy đi rất chậm, cho nên... Nàng thường nhanh quá là lạc đường. : Nhưng với khoảng cách không quá xa, trong vòng vừa dặm, ta cho dù dùng Mê tung bộ cũng có thể phân biệt rõ phương hướng”

“Đương nhiên, ta tin tưởng cô nương

Miệng hấn thể hiện ý cười kia là cái gì? Nàng thừa nhận hấn hơi hơi mím môi, khóe miệng nhẽ nhếch lên thực là mê người, nhưng dùng để chê cười nàng thì không hay tí nào

“Cả ngày hôm nay, ta đều không có dùng Mê tung bộ” Thay đổi giọng điệu, nàng nói thật cẩn thận

Ánh mắt hấn âm thầm “Nói cách khác, chúng ta không có khả năng tìm được manh mối để bắt hung thủ”

Tầm mắt nàng rơi xuống trước ngực hấn, chỗ vải thô kia ẩn hiện lộ ra một chút hồng, hấn đang là ốc không mang nổi mình ốc, còn muốn vì chuyện của người khác mà liều mạng như vậy sao?

Nhưng hấn mặt mày kiên nghị làm cho nàng thôi không hỏi. Có lẽ hấn không phải cái loại ngoan cố không hiểu biết, nhưng hấn kiên trì với đạo đức của mình, dù đao kẻ cổ, cũng không nhụt chí

“Cũng không nhất định, ít nhất chúng ta biết được vài điều. Đầu tiên, hung thủ đối với nơi này rất quen thuộc. Tiếp theo, hung thủ võ nghệ cao cường

Cuối cùng, hung thủ chỉ có một người”

“Một người một kiếm, trong một ngày giết gần trăm mạng người?”

“Theo hoàn cảnh chung quanh, xem xét đủ loại dấu vết, quả thật là như thế”

“Người biết phương pháp truy tung?”

“Biết một ít”

“Vậy người có thể nhìn ra hung thủ cuối cùng đi về nơi nào sao?”

Nàng im lặng, một lúc lâu sau, chỉ ay về hướng ngọn núi

“Hắn vào núi?!” Hắn nhảy dựng lên

“Lấy tình huống trước mắt của người, cho dù người đuổi tới chỗ hung thủ thì như thế nào? Người chắc chắn đánh không lại hắn, việc gì phải đưa đầu vào chỗ chết?” Nàng vốn không muốn nói cho hắn. Nếu trở lên núi, đến khi nào nàng mới có thể xuống núi đi tìm nam nhân họ Đồng? Nhưng nàng lại không đành lòng lừa hắn, đành phải nói thật.

Hắn nhìn chằm chằm vào nàng

“Ta?” Nàng chấn động “Người đừng mơ tưởng, ta dù có nội lực, nhưng đối với chiêu thức lại kém cỏi, sẽ không khinh địch, đừng hy vọng ta có thể giúp người bắt người.”

“Cô nương có thể làm cho thương thế của ta khỏi nhanh hơn nữa không?” Hắn chưa từ bỏ ý định

“Người khỏi như vậy đã là rất nhanh”

“Không thể lại nhanh hơn?”

Nàng lắc đầu. Nếu là sư phụ thì có lẽ được, nhưng dựa vào công phu mèo cào của nàng, không đem hắn hại chết, tính ra là tổ tiên hắn phù hộ, lại yêu cầu hơn nữa, chính là tham lam

Hắn cũng hiểu là, trong một ngày làm cho hắn từ không thể đi lại có thể như bây giờ, đã là kỳ tích, không thể lại đòi hỏi quá đáng.

“Không quan hệ, không thể dùng sức thì dùng trí, tóm lại, ta không thể không đuổi theo tên sát thủ hung ác kia, nếu không sẽ còn bao nhiêu người bị hại” Hắn quăng cành củi vào đồng lửa, hướng nàng chấp tay nói “Cô nương không am hiểu đấu thuật, xin ở lại nơi này, để tránh nguy hiểm, cáo từ”

Nàng nhìn hắn đi xa dần, thân người cao thẳng, tay áo tung bay, dù là việc gặp rủi ro, một thân anh hùng hào khí vẫn vô cùng tiêu sái.

Ánh mắt của nàng không thể rời khỏi hắn, đến khi hắn hoàn toàn rời khỏi tầm nhìn, nàng cố bình tĩnh nhưng tâm nổi một tia gợn sóng.

Nói không nên lời, trong lòng cô đơn là cái gì, món cá nướng thơm ngon cũng trở nên vô vị

“Hắn tuy rằng không phải cái loại đại hiệp ngu ngốc trong sách, nhưng là không thông minh”. Bữa mỗi một cái, nàng dập đồng lửa, đuổi theo hắn.

Bạn đang đọc truyện *Man Nữ Hiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Nhìn thấy Lạc Băng Nhi đuổi theo, Mạc Ly thật kinh ngạc

“Cô nương như thế nào cũng tới đây?”

“Người biết truy tung sao?” Nàng cầm cá nướng, vừa đi vừa ăn

“Không hiểu” Nhưng hắn vẫn cảm thấy chính mình có trách nhiệm bảo hộ thiên hạ yên bình, thấy bại cũng không sao, nhưng phải tận tâm

“Ta biết, cho nên ta giúp người tìm, người lo cho ta cái ăn, hơn nữa không chỉ lo một ngày, phải lo cho ta ba bữa một ngày, cho đến khi ta hoàn thành

nhệm vụ sư phụ giao”

Hắn nghĩ đến nàng làm “than”, như vậy cô nương này quả thật cần có người giúp nàng chuẩn bị cái ăn, nếu không một ngày nào đó, nàng sẽ đem chính mình độc chết.

“Việc này không thành vấn đề, nhưng không biết nhiệm vụ của cô nương là gì?”

“Tìm một nam nhân họ Đồng”

“Hắn là người nơi nào? Năm nay bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?”

“Không biết”

“Chỉ có một dòng họ?”

“Đúng, sư phụ nói, muốn tìm nam nhân họ Đồng”. Nàng vừa nói sau, phía sau truyền đến bạch một tiếng, không hiểu cái gì vừa rơi xuống

“Người nào?” Hắn vận công đề phòng

Nàng vừa vận ăn xong cá nướng, một bộ xương xá với mộc xoa (chắc là một dạng ám khí đó) đồng loạt bắn về phía có âm thanh phát ra.

Kêu khê một tiếng, Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi trước sau chạy qua xem xét, mộc xoa bắn trúng một gốc đại thụ hai người ôm mới hết, nhưng cây cối chung quanh không có vết chân.

Mạc Ly xem xét trên cây, Lạc Băng Nhi tìm trong bụi cỏ, lại đi vòng quanh đại thụ hai vòng.

“Trên cây không có người, phía dưới có lưu lại manh mối gì không?” Hắn hỏi

Nàng lắc đầu “Trừ bỏ dấu vết dã thú lưu lại, cũng không có gì khác”

“Có thể là hung thủ phát rò kia không?”

“Hung thủ nếu lợi hại như thế, ở phía trước sẽ không lưu lại tung tích bị ta phát hiện”

“Nhưng ta rõ ràng nghe thấy âm thanh va chạm? Chẳng lẽ nghe lầm?”

“Ta cũng nghe thấy, nhưng quả thật không có vết tích, có lẽ là một con chim lớn chẳng! Người không có khả năng nhanh như vậy”

“Cũng có thể” Xem ra hắn bị chuyện hung thủ làm mê muội.” Quên đi, chúng ta tiếp tục truy tìm hung thủ”

“Người không nghỉ ngơi?” Hắn thân chịu trọng thương lại làm lưng vát vả như thế, sớm muộn cũng xảy ra vấn đề, mà nàng tuyệt đối không có bản lĩnh lần nữa đem hắn cứu sống lại. Kỳ thật hắn dạo một vòng ở quỷ môn quan rồi trở về cũng không phải công lao của nàng.

“Không được, sớm một ngày bắt được hung thủ, sẽ sớm một ngày an tâm” Hắn nghiêng đầu liếc nàng một cái. “Đúng rồi, cô nương tìm nam nhân họ Đồng kia có chuyện gì?”

“Chữa bệnh”

“Cô nương thân thể không khỏe?”

“Ta quả thật không có cảm giác không thoải mái, nhưng sư phụ nói nếu ta không tìm được nam nhân họ đồng, nhiều lắm chỉ sống thêm được hai năm” Nàng ảm đạm nói

“Đôi mắt nhu hòa của hắn bỗng trở to, không dám tin nhìn nàng , mi dài cong vút, mắt long lanh như nước , một thân trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng cùng nàng ở chung, lại cảm nhận được nàng trong lòng ấm ngọt sâu sắc.

Cô nương như hoa nở như vậy chỉ còn hai năm tính mạng? Làm sao có thể?.

Hắn vẫn nghĩ đến chính mình thật sự có thể chịu đựng một thân trọng thương mà truy tìm hung thủ, không nhăn mặt nhíu mày một chút, nhưng giờ khắc này, trong lòng một trận tê liệt đau nhức, lại làm cho hắn xúc động muốn hỏi lẽ trời công lý ở đâu.

“Người làm sao vậy? Thương thế tái phát sao?” Xem vẻ mặt thống khổ của hắn, nàng đưa tay định kéo vạt áo của hắn, “ta không sao”. Hắn nhẹ nhàng đưa tay chặn, da thịt chạm nhau sẽ là một trận tê dại tâm can, mặt hắn đỏ lên.

Nàng tò mò nhìn tay của mình. Vừa rồi là làm sao vậy? Cái cảm giác trong lòng chấn động nàng chưa bao giờ cảm giác qua, có chút hoảng hốt, có một chút ngọt ngào kỳ quái dâng lên.

Chậm rãi, ánh mắt nàng chuyển qua mặt hắn, nhìn chăm chú vào đôi mắt đen sâu thẳm kia, thân thể hơi nóng lên.

“Chẳng lẽ ta thật sự có bệnh?” Nàng lẩm bẩm, ban đầu còn có vài phần hoài nghi sự phụ hù dọa nàng!

“Cô nương không thoải mái?” Hắc khản trương đến quên cả lễ độ

“A?” Đột nhiên bị bảo phủ bởi thân hình cao lớn tràn ngập quyết đoán, lại ôn hòa làm cho người ta động tâm. “Vẫn... tốt lắm”. Nàng cup mắt, hô hấp rối loạn.

“Nhưng.....” Hắc thực phân vân, nên tiếp tục tìm hung thủ hay giúp nàng tìm người quan trọng hơn?. Dù sao, sinh mạng của nàng so với cái gì cũng đều quan trọng hơn.....

Ý niệm trong đầu vừa đến, tâm liền thấy kinh hoàng. Vì sao? Công lý chính nghĩa với hắc là cao hơn hết thảy, nhưng sao giờ phút này chuyện của nàng lại khiến hắc khản trương

Nàng thoáng nhìn dư quang trong khóe mắt hắc. “Uy, sắc mặt rất khó coi, muốn hay không ngủ một đêm, ngày mai lại tiếp tục tìm?”

Hắc quay đầu qua một bên, tâm khiếp đảm không dám nhìn nàng.

“Ta không sao, tìm hung thủ quan trọng hơn” Tuấn nhan nóng như lửa thiêu. Quyết định thế này, hắc đã phụ trời đất.” Chỉ tìm một ngày, nếu đuổi không kịp, chúng ta liền xuống núi, giúp người tìm nam nhân họ Đồng”

Nàng nhìn hắc. Hắc hẳn là muốn đuổi theo hung thủ, lại lo lắng cho tính mạng nàng, mới đưa ra phương án này. Nhưng hắc không nghĩ tới, hiện nay nguy hiểm nhất chính là hắc, nàng còn có hai năm tính mạng, nhưng hắc nếu không chú ý, bất cứ lúc nào cũng có khả năng trở thành khách của Diêm vương

“Người là kẻ ngược đãi chính mình”

“Cái gì?”

“Sự phụ ta nói, làm người trước tiên phải chiếu cố chính mình, rồi mới lo chuyện người khác, người vừa vịn trái ngược”

“Trước tập thể không có cái tôi, giống như chính nghĩa không nói đến tình riêng”

“Cho nên nếu có nạn đói, người trên tay chỉ có một chiếc bánh, người nhất định sẽ đem đồ ăn phát cho người cần nhất, sau đó chính mình chết đói”

Hắc ghen giọng “Không thể nói như vậy, ai cũng có lòng trắc ẩn, nhìn thấy người nguy nan, chẳng lẽ lại ngồi yên?”

“Nếu người thật sự phải giúp người, trước tiên nên chiếu cố mình thật tốt, rồi bằng bản lĩnh của người, đi tìm càng nhiều đồ ăn, càng cứu được nhiều người. Ở trong núi, dã thú đều hiểu được như vậy, bỏ qua những con bị bệnh, bảo tồn thực lực, sống qua trời đông giá rét, rồi lại tụ tập thành đàn”

Có đạo lý sao? Nghe rất tàn nhẫn, nhưng không có đạo lý sao? Chỉ cảm thấy hợp với lẽ trời. Không biết tại sao, hắc nghĩ đến Vu Chí Ninh, luôn tận tình khuyên bảo hắc, nên quý trọng bản thân hữu dụng, mới có thể vì quốc gia, vì dân chúng làm càng nhiều chuyện, không thể làm gì thì chết sẽ không phải một viên quan tốt, can gián bệ hạ không nghe, có chết cũng là chết oan.

Bọn họ đều là vì muốn tốt cho hắc. Nhưng là..... Cơ thể hắc còn sờ sờ vết thương ở ngực, đau đến chết lặng. Là ai chém hắc một kiếm? Hắc không hiểu được... không, không phải không biết, không bằng nói hắc không muốn tra ra chân tướng sự tình, sợ kết quả tàn khốc, càng làm mình đau thương

Khiến cho mọi người đều nghĩ hắc đã chết rồi!

“Uy!” Thân nhiên như không, nàng chỉ chỉ vào đầu vai hắc. “Người cứ liều mạng như vậy, là có ý muốn tìm cái chết sao?”

Trên mặt hắc hiện lên một chút chật vật “Người nói bậy bạ gì đó?”

“Ánh mắt của người nói cho ta biết, người rất thống khổ, không có ý chí muốn sống”

“Người nhìn lầm rồi” Hắc nghiêng thân mình đi, trong ngực phập phồng, suy nghĩ hỗn loạn, rồi như tơ vò, căn bản không có khả năng hiểu rõ, thì không nên triển miên theo đuổi, vĩnh viễn không hiểu, cũng tốt. “Người vẫn là nên tìm tung tích hung thủ đi! Chúng ta không có nhiều thời gian”

“Một ngày tìm không thấy, thì tìm hai ngày!” Dù sao mục tiêu của nàng cũng không biết ở nơi nào?. Nghĩ đến phải tìm nam nhân họ Đồng, nàng liền đau đầu.

“Không được!” Hắc đột nhiên hét lớn.

Nàng bị dọa nhảy dựng lên “Làm gì mà người lớn tiếng vậy?”

“Thật có lỗi, tại hạ đường đột” Cup mắt xuống, trong mắt nồng đậm âu lo, trên dung nhan tuấn tú của hắc có vài phần tiều tụy

“Sự tình tính mạng của cô nương, không thể coi như không quan trọng, tại hạ nghĩ, nam nhân họ Đồng kia, có tài cán vì cô nương chữa bệnh, nhất định am hiểu y thuật, có lẽ nên tìm kiếm ở những nơi có nhiều thầy thuốc”

Bịch, phía sau lại truyền đến một tiếng roi.

Lần này, Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi không chút do dự liền đuổi tới chỗ có tiếng động

Nhưng bọn họ vẫn như cũ, không tìm thấy cái gì. Thật là chim lớn sao? Liên tục hai lần, cũng thật trùng hợp.

Mạc Ly theo Lạc Băng Nhi chạy vun vút trong rừng, càng chạy, càng cảm thấy nghi hoặc

“Lạc cô nương, nơi này chúng ta hình như vừa đi qua?”

“Đi?” Nàng dừng chân lại “Đứng nha, lại trở về chỗ cũ”

“Là hung thủ có ý bày nghi trận sao?” Nếu là bọn họ truy đuổi đã bị phát hiện, vậy thật phiền toái.

“Chuyện này...” Nàng ngưng ngưng gãi cằm “Cùng hung thủ không có quan hệ, ta vốn muốn đi hướng bên phải, nhưng..... Aiii, đều tại nguoi, không thể vượt quá thời gian đã định, ta chỉ muốn đi thật nhanh, nên không cần thận... lại đi lầm đường” Mê tung bộ khuyết điểm lớn nhất đó là mê người cũng mê mình.

Tim hấn đập loạn, không biết nên nói cái gì, muốn nhanh chóng tìm hung thủ vốn là muốn tốt cho nàng, nhưng bây giờ xem ra, hảo tâm lại làm chuyện xấu.

“Uhm, cô nương xem, mất bao lâu mới có thể xác định vị trí hung thủ?”

“Không biết, ba, năm ngày tới một tháng đều có khả năng. Dù sao cũng là chúng ta đuổi theo người ta chạy, đối với việc hấn đi về đâu, dùng biện pháp gì đi qua? Cũng không phải ta có thể đoán trước, tất cả phải xem vận khí”

“Một tháng lâu lắm” Nếu chậm trễ nàng đi tìm thần y, hấn chết ngàn lần cũng không đủ. “Cô nương có thể định ra một ngày xác thực hay không?”

“Mười ngày đi!” Nghĩ nghĩ, nàng nói. “Chỉ cần không có mưa, đối phương không đổi phương hướng, ta nắm chắc mười ngày có thể đuổi theo hấn”

Hấn phân vân, mười ngày nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, phiền toái nhất là, manh mối liên quan đến nam nhân họ Đồng ít quá, chắc chắn sẽ mất rất nhiều thời gian tìm kiếm, có nên bỏ qua việc tìm hung thủ lập tức xuống núi?

Nhưng nghĩ đến những người chết oan, hấn lại không cam tâm. Mặc kệ hung thủ tàn nhẫn nhón nhor trong núi, sẽ có bao nhiêu người chết oan?

“Đừng nghĩ! Chúng ta tiếp tục tìm, có lẽ ngày mai có thể đuổi tới thì sao! Nguoi hiện tại phiền não đều là dư thừa”. Nàng hướng bên phải mà đi, không dám sử dụng khinh công, sợ lại bị lạc đường, cả đời cũng không đi đúng đường.

Nhìn bóng dáng tiêu sái của nàng, một làn gió nhẹ thổi bay phiền muộn của hấn, như là có thể rửa rạch mọi bụi trần, tâm tình buồn bực cũng được thả lỏng, sải bước đi theo nàng, trong lòng đã có quyết định, sẽ theo lời nàng nói, tìm trong mười ngày, hết mười ngày sẽ chuyên tâm giúp nàng tìm thần y.

Bất tri bất giác, một canh giờ đã qua, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu

Lạc Băng Nhi lau mồ hôi “Uy, giữa trưa rồi, ta đói quá, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi ăn cơm đi!”

“Được. Nhưng phải tìm một nơi có nguồn nước”

“Không thành vấn đề”. Chỉ cần là ở trong ngọn núi này, không có gì nàng không tìm thấy.

Mạc Ly theo Lạc Băng Nhi đi về bên phải nửa canh giờ, đi đến một dòng suối nhỏ.

Nhìn thấy làn nước trong suốt, nàng lập tức vui mặt vào trong suối, há miệng uống một ngụm thật to, mới thỏa mãn nói “Thật là thoải mái, nguoi cũng uống một chút đi! Ta đi săn thú”

“Lạc cô...” Hấn vốn muốn bảo nàng hái một chút quả dại để ăn, ai ngờ chớp mắt một cái nàng liền biến mất không thấy bóng, làm cho hấn rất lo lắng.

“Lại dùng Mê tung bộ, sẽ không lạc đường chứ?”

Hấn phải mau chóng dưỡng thương thật tốt mới được, không thể cứ ý lại nàng, vừa nghĩ, hấn rửa mặt mũi qua loa, sau đó ngồi xuống vận công chữa thương.

Hấn nội thương khôi phục thật sự rất nhanh, nhưng không biết vì sao, trong ngực có một cỗ nhiệt đau mãi không giảm.

Thu công đứng dậy, hấn vỗ vỗ vào ngực, loại đau này tựa hồ có chút không bình thường.

“Như thế nào? Thương thế chuyển biến xấu?” Lạc Băng Nhi bắt được hai con thỏ, ôm một bó lớn rau dại cùng thảo dược đi tới. “Ta hái chút thảo dược, đợi lát nữa thay dược cho nguoi, chắc là sẽ nhanh tốt một chút”

“Đa tạ cô nương”. Hấn cầm lấy con thỏ bắt đầu làm thịt, bởi vì có thêm rau dại, thuận tiện nấu thêm chút canh

“Một vật đổi một vật, chớ nói lời cảm ơn” Không có hấn, nàng bây giờ chỉ có thể ăn than củi, sao có thể thưởng thức mỹ vị?

Nhân lúc hấn nấu cơm, nàng cũng ngồi chế thảo dược

“Mạc Ly, ngươi cởi quần áo ra, ta giúp ngươi thay dược”

Tuy biết rằng vì hấn bị thương nên nàng mới quan tâm như vậy, nhưng nhìn nàng chuyên tâm trộn dược, ánh mắt trong suốt như ngọc nhìn thật mê người, hấn thấy mặt có chút nóng lên.

Nàng thân nhiên đưa tay cởi bỏ áo ngoài của hấn, rồi cởi mảnh vải buộc chặt trước ngực, vốn là miệng vết thương nóng ran lên, bị nàng chạm vào, càng thêm nóng bỏng.

“Đề ta tự làm đi!” Đỏ mặt, hấn cởi bỏ mảnh vải trước ngực, lộ ra miệng vết thương dữ tợn

Nàng nhú mày, ánh mắt sắc lạnh “Ngươi trúng độc”

Hấn cúi đầu nhìn miệng vết thương, một chút sưng đỏ biến thành màu đen, quả nhiên có độc. Là người kia khi chém hấn, trên kiếm có độc sao? Là e sợ hấn không chết?

Nhắm chặt mắt lại, một lúc lâu sau, hấn nhếch khóe miệng, trên môi là nụ cười tự giễu.

“Có lẽ ta không cần thận trọng tới cái gì có độc? Cũng không phải kịch độc, ra vận công là có thể đem nó bức ra, không có việc gì”

“Miệng vết thương băng kỹ càng như vậy, còn có thể dính độc?”

“Luôn có điều chẳng may”

Lừa mình dối người. Nàng hừ một tiếng xem thường “Ngươi ưa trốn tránh bỏ chạy thì có!” Dù sao cũng không quan hệ tới nàng

Nhanh chóng giúp hấn thay dược, nàng liền đi đến bên dòng suối

Hấn biết nàng không vui, sờ sờ ngực, hấn đúng là đang trốn tránh, không trốn thì thế nào? Người nợ đối với hấn có ân a!

Nói hấn nhất gan cũng tốt, yếu đuối cũng được, hấn quả thật không muốn đối diện trường hợp huynh đệ tương tàn, không bằng coi như cái gì cũng không hiểu.

Người thì thế nào, có đôi khi phải hồ đồ một chút, mới có thể thoải mái qua ngày.

Hai người đuổi theo liên tục hai ngày một đêm, Lạc Băng Nhi rốt cuộc chịu không nổi.

“Dù ta có nội công thâm hậu, tinh lực hơn người, tìm một ngày một đêm như vậy, cho dù thân mình bằng sắt cũng không chịu nổi! Ta mặc kệ, ta muốn nghỉ ngơi”

“Cô nương nói có lý, chúng ta nghỉ một đêm, ngày mai tiếp tục tìm”. Kỳ thật Mạc Ly cũng muốn chết, nhưng hấn trời sinh vô cùng trách nhiệm, vì hoàn thành nhiệm vụ, hấn có thể chịu khổ cực.

“Ính ra ngươi còn có tính người” Nàng tìm một chỗ mát mẻ ngồi xuống, vận chuyển huyền công, cái này so với ngủ càng có tác dụng khôi phục thể lực

Mạc Ly cũng ngồi xuống vận công, nhưng hấn ngoài việc khôi phục tinh thần, còn phải ép độc ra ngoài. Nhưng kỳ quái, độc này như thế nào không thể ép ra sạch sẽ.

“Rốt cuộc là loại độc gì, thật kỳ quái?” Hồi khí thu công, hấn lâm vào trầm tư

Đột nhiên “Tranh” một tiếng, một âm thanh chói tai vang lên

Mạc Ly lấy lại tinh thần, kinh ngạc nhìn Lạc Băng Nhi. Nàng rốt cục bỏ cây đàn sau lưng xuống, nhưng có một chút khó nghe.

Từ khi hai người quen biết, hấn thấy nàng không rời cây đàn, liền biết nàng yêu đàn, thậm chí đoán nàng cảm nghệ cao siêu, ai ngờ.... boong boong tranh....tiếng nhạc khủng bố này có thể dùng để giết người

Canh, phía sau truyền đến một loạt âm thanh

Mạc Ly đồng tình thoáng nhìn. Chỉ sợ là loài dã thú nào đó bị tiếng đàn đáng sợ dọa sợ hãi, chính hấn cũng cảm thấy sợ hãi.

Có nên bảo nàng dừng tay, đừng gây tai họa nữa?

Nhưng nhìn nàng chăm chú đánh đàn, hấn lại mềm lòng

Vẫn là tự mình đóng chặt giác quan, nhìn một chút sẽ vượt qua... hấn đang nghĩ tới, đột nhiên nàng dừng sức vỗ mặt

“Đáng ghét, hôm nay thế nào có cảm giác tiện tay muốn đàn một chút lại không được? Ngay cả một đoạn đơn giản nhất cũng đàn không được!”

Giữa cột người khác là không tốt, nhưng hấn cố gắng áp chế ý cười mà không được

Nàng khó chịu liếc hấn một cái “Có cái gì buồn cười? Ta bình thường đàn rất khá, chính là... quên đi, ngươi cũng không biết đánh đàn, cùng ngươi nói về kỹ xảo cùng tình cảm ngươi cũng không hiểu”

“Ta cũng đánh đàn” Quân tử lục nghệ, hấn không gì không giỏi

“Thật sao?” Ngón tay nàng nhẹ nhàng đưa lên, đàn liền chậm rãi bay đến trước mặt hấn “Đàn một đoạn cho ta nghe thử”

Hấn hai tay đánh đàn, thân đàn tròn bóng, tiếng đàn boong boong, hấn thấp giọng khen một tiếng “Đàn tốt”. Mười ngón lướt nhẹ, nhu điểm châu, như thiết ngọc, tiếng nhạc bằng bạc, giống như thiên quân vạn mã, cò bay phàn phật, xơ xác, tiêu điều khí ngút trời.

Nàng nghe được cơ hồ thất thần “hảo hảo hảo...” Nàng khen liền ba tiếng, mắt sáng rực lên “Đây là khúc gì? Ta chưa bao giờ nghe qua”

“...”

“Tên rất hay, nam nhi lập nghiệp ba thước kiếm, thiên cổ công danh vạn gia truyền”

“Sử sách lưu danh dĩ nhiên đáng mừng, nhưng sau nghiệp lớn công thành, bao nhiêu cha mẹ gọi con con không về, dựa cửa chờ chồng chồng không trở lại”

Nàng sờ sờ cái mũi, Mạc Ly thương xót mọi người, thật sự là vĩ đại, nhưng một người cứ sống như vậy không mệt mỏi sao?

“Để ta đàn một đoạn vui vẻ nhé!” Nàng đi qua, cầm lấy đàn, bàn tay trắng nõn gầy nhẹ “Phượng hề phượng hề về cố hương, ngao du tứ hải cầu này hoàng, có nhất điểm nữ lúc này đường...”

Đoạn nhạc này, cũng là sâu triển miên, xúc động lòng người. Canh, phía sau lại là một tiếng đánh, nhưng hấn vẫn đắm chìm trong tiếng đàn, nên không hề hay biết.

Một khúc nhạc này, nàng mặt mày vui vẻ hớn hờ “Tương Như Văn Quân, thiên cổ giai thoại. Mạc Ly, ngươi xem, trên đời còn nhiều điều tốt đẹp lắm!”

Cuộc sống có bao nhiêu điều tốt, hấn tạm thời còn không biết hết, nhưng cảm nghệ của nàng ra sao, hấn biết rõ lắm.

“Ngươi rõ ràng đàn tốt như vậy, ngay từ đầu như thế nào...”

“Miễn bàn chuyện đó” Nàng cũng không rõ ràng, là khúc nhạc nàng quen thuộc nhất, nhưng vừa rồi lòng của nàng như thế nào cũng không giống ngón tay, thật sự là si nhục lớn nhất đời!. “Quên khúc kia đi, ngươi chuyên tâm thưởng thức khúc này là tốt rồi. Như thế nào? Có thể nghe thấy cảm giác vui vẻ ham muốn của khúc nhạc?”

Hấn ngây ngốc, khóe môi nhếch lên, mang theo vẻ đàn độn

Nàng có vài phần nhụt chí “Ngươi có làm không, khúc nhạc như vậy cũng không thể làm ngươi vui vẻ?”

Tương Như Văn Quân quả thật có nói chỉ muốn làm uyên ương không mong làm tiên, nhưng mà...”

“Ân ái trăm năm còn có cái gì nhưng mà?”

Hấn than nhẹ “Sau khi từ biệt, hai người tương tư, tưởng là chỉ ba bốn tháng, ai ngờ năm sáu năm, bất vô âm tín.....”

“Ngừng, ngừng, ngừng” Nàng nói xong, liếc hấn một cái, hấn luôn nhìn thấy cuộc sống không tốt đẹp. Ta biết Tư Mã Tương Như đến Trường An được Hoàng Thượng trọng dụng, không đợi Trác Văn Quân, dẫn tới Văn Quân chờ đợi đến mòn mỏi mà sinh oán hận, nhưng sau đó bọn họ đã hòa hảo!. Ngươi việc gì phải đề ý một chút không được hoàn mỹ kia”

“Đều không phải là đề ý, thật ra nhân sinh thường không được như ý, mười thường chỉ được tám chín, cho nên làm người nên bao dung một chút, khi đắc ý cũng không thể quên mọi việc, không được như ý cũng không cần phiền não”

“Phải không?”

Hấn vuốt cằm, khóe môi khẽ mỉm cười, ánh mắt cố che giấu đám mây đen trong lòng

Nàng hừ một cái “Nói dối”

“ Cô nương có ý gì?”

“ Đã nói người thích ngược đãi mình mà!” Không để ý tới hân, tiếp tục đàn, cũng là một khúc nhạc sôi nổi, âm điệu thô tục, nhưng nói đến sĩ nông công thương mỗi người một vẻ, bạn bè cùng vui buồn cũng không thể thông cảm cho nhau, nhưng trong thế gian truy tìm cuộc sống vui vẻ không phải duy nhất

Hoảng hốt một chút, hân nghĩ đến thời gian học nghệ vui vẻ, mới vào quan trường vô cùng hăng hái, cùng Vu Chí Ninh là tri kỷ, tâm đầu ý hợp.... Sau đó, ánh mắt hân bị tiếng đàn dẫn dắt, nhìn đến dung nhan thanh tú của nàng

Bọn họ quen biết khi hân vô cùng thê thảm, cõi lòng đầy sầu khổ như núi cao biển sâu, nàng nhìn thấy, nhưng chưa bao giờ tìm hiểu, chỉ ngẫu nhiên khuyên hân buông xuống.

Hân nhớ rõ nàng từng nói, ý nghĩa cuộc sống của nàng là “ sống sót ”

Hân thực kinh ngạc, thực sự có người có thể đơn thuần sống, không mơ mộng gì khác?

Hiện tại hân đã hiểu một chút, nàng muốn sống, lại luôn yêu thích khúc nhạc vui vẻ

Nay, nàng tưởng lời kéo hân cùng nhau sống sót. Sầu không sao cả, nhưng không nên quên, trong nhân gian, từng chút nhạc vui tuy ít, nhưng khi chết đi cũng có thể xếp thành một tòa tháp cao.

Nhắm mắt lại, hân hồi tưởng đến khi còn lưu lạc giang hồ, mỗi khi đặt chân đến các phố phường, đều thấy rất âm ỉ, tiếng phẫn hét to, đầy tớ, đứa nhỏ vui đùa âm ỉ, phụ nữ cười duyên, công tử la lên. Không có tác phẩm nghệ thuật xuất sắc cao nhã, chỉ là hoạt bát vô tận.

Hết thấy, hết thấy đều bởi vì còn sống. ...

Bạn đang đọc truyện *Man Nữ Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Kì hạn mười ngày sắp tới gần, Lạc Băng Nhi tìm được càng nhiều manh mối liên quan đến hung thủ, Mạc Ly sắc mặt cũng càng lúc càng trầm, bởi vì bọn họ ở trong núi lại phát hiện ba thi thể của ba người hái thuốc.

Biết rõ hung thủ ở ngay đằng trước, nhưng lại không thể ngăn cản đối phương hành hung, điều này làm cho lửa giận của Mạc Ly tích tụ đến cực điểm.

“ Lạc cô nương...” Hân nhìn về phía nàng.

“Được rồi, ta biết người khản trương” Nàng đã thực tâm muốn tìm hung thủ. “ Ta là lần đầu xuống núi, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm tìm, nhưng đối phương lại có thể là người ở gần đây, mới có thể rõ ràng từng cảnh cây ngọn cỏ tại ngọn núi này, luôn đi trước chúng ta”

“ Người trên núi Thái Bạch sao?” Hân bắt đầu loại bỏ những nhân vật khả nghi quanh mình.

“ Phải” Nghĩ nghĩ, nàng nói ra phân tích của mình “ Người kia không chỉ võ công cao cường, thường xuyên vào núi, hơn nữa thủ đoạn hung tàn, ta khẳng định hân giết người thế này không phải lần đầu, người nghĩ xem, vùng núi quanh đây có từng phát sinh loại thảm án này không, có lẽ có thể tìm ra nguyên nhân khác”

“ Núi Thái Bạch là địa bàn của Thiên Mã sơn trang, nếu có ác nhân hành hung, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ mặc” Trong ấn tượng của hân, vùng quanh đây an toàn đến nỗi đêm cũng không cần đóng cửa.

“ Thiên Mã sơn trang thực uy phong?”

“ Việc mua bán ngựa quan ngoại, da thú, dược liệu đều ở trong phạm vi thế lực của họ”

“ Có thể hay không án tử này chính là do người của Thiên Mã sơn trang làm?” Trông coi tự đạo, người ngoài tự nhiên không thể phát giác.

“ Không có khả năng!” Hân vội vàng lớn tiếng phủ nhận

Nàng bị dọa nhảy dựng “ Lớn tiếng như vậy làm chi? Chẳng lẽ người cùng Thiên Mã sơn trang có quan hệ?”

Hân trầm ngâm một lúc lâu, sắc mặt tối tăm “ Thiên Mã sơn trang là sư môn của ta”

Nàng rút cổ lại “Thật có lỗi” Có thể dạy dỗ hẳn là loại người chỉ hỏi công lý, không để ý bang hội, quả thật không có khả năng xuất hiện hung thủ ngoan độc kia.

“Không” Hẳn thở sâu, Nói qua kẻ rằng “Hung phạm chưa sa lưới, mỗi người đêm có hiềm nghi, ta không nên có ý nghĩ như vậy, sai là ta, ta xin lỗi”

Nàng đảo cặp mắt trắng dã. Vì nỗi khổ của thiên hạ mà khổ sở, cuộc sống của người này có phải hay không rất vất vả?

“Chỉ là lời nói, không có chứng cứ, người cũng đừng tưởng ai cũng đều trong sạch”

Tay hẳn không tự giác lại xoa ngực, vết thương kia lại bắt đầu đau đớn.

Có thể hạ một kiếm kia, người đó còn có thể nhớ rõ phải tuân thủ luật pháp, quý trọng sinh mệnh sao?

Chú ý tới động tác của hẳn, nàng nghi hoặc, chẳng lẽ hẳn trọng thương cùng Thiên Mã sơn trang có liên quan?

Nếu không lấy tính cách trọng tình trọng nghĩa của hẳn, muốn hẳn đem người mình coi trọng đưa vào quan phủ, đó là so với chết càng khó hơn.

“Chúng ta tiếp tục tìm đi!” Hẳn tin tưởng sự môn của chính mình, rất muốn tìm đến Thiên Mã sơn trang để căn cứ chính xác chính mình họ trong sạch.

“Hào” Vòng qua thi thể của người hái thuốc, nàng xuyên qua một bụi cỏ từng, quan sát bốn phía một lượt, liền chọn hướng nam.

Hẳn không chút do dự đi theo. Từ khi nàng dẫn hẳn đi tìm được từng thi thể một, hẳn đối với thuật truy tung của nàng đã tin phục đến năm phần.

Nếu không phải hung thủ tay chân quá nhanh, bọn họ nhất định có thể bắt được hẳn. Hẳn tin tưởng như vậy.

“Dì” Đứng trước, nàng kinh hô lên.

Hẳn một bước đến chắn trước người nàng

“Mục tiêu xuất hiện?”

“Không phải!” Nàng đẩy hẳn ra, chỉ vào một sơn động thấp bé trước mặt “Người xem”

“Sơn động này có vấn đề?” Hẳn đi qua đẩy đám dây trước sơn động ra, lộ ra một cái cửa động tối như mực “Thoạt nhìn thực bình thường”

“Hung thủ kia vẫn thật cẩn thận, không lưu lại dấu vết, đến tận trước sơn động... người xem”

Cỏ dại thấp thoáng vài điểm bị dẫm nát “Đây là vô cùng sơ hở. Sơn động này nếu không phải cạm bẫy, thì chính là mục tiêu cuối cùng của hung thủ, hẳn đến nơi này, sau khi xong việc, trong lòng lo lắng, liền lộ ra dấu vết”

“Người đi theo phía sau ta” Nếu có nguy hiểm, hẳn có thể bảo hộ nàng

“Việc gì phải phiền toái như vậy?” Nàng lấy ra một cái ống nhỏ, kéo một cái liền phun ra một đạo hỏa diễm, trong khoảnh khắc vô cùng nóng làm cho hẳn cảm giác hít thở không thông.

Lửa khói qua đi, đám dây quanh cửa sơn động liền hóa thành tro tàn, không có tiết ra một chút khói thiêu đốt nào, vài thứ kia cứ như vậy biến mất, có thể thấy được hỏa diễm vô cùng mạnh

“Đây là...”

“Sét đánh thần hòa” Dùng tốt lắm, đáng tiếc chỉ có thể sử dụng một lần, chế tác cũng có chút phiền toái. “Đốt như vậy, nhiều loại cạm bẫy đều thành phế vật, chúng ta đi thôi!”

Nàng tự mình đi vào trước, sơn động kia thật gần, lập tức liền thấy được đáy động, hai bộ xương trắng, mắt cá chân xuyên thiết liên (xích sắt), một đầu được đóng đinh ở trên vách núi đá, tựa như là bị giam cầm đến chết.

“Nơi này chính là mục đích của hung thủ?” Nàng hiện tại hoài nghi có phải chính mình tìm lầm địa phương hay không? Hai người chết có cái gì đáng để lo lắng?

Mạc Ly chậm rãi tiến vào, nhìn đến hai bộ hài cốt, ánh mắt sắc bén “Hai người này lại lịch chắc không tầm thường”

“Nói như thế nào?”

“Hung thủ kia giết người còn giữ lại thi thể sao?”

“Không có” Nhưng hai bộ hài cốt này lại bị che dấu, vì sao?”. “Hung thủ rất sợ người khác biết hai người kia đã chết?”

Mạc Ly liền đi đến kiểm tra hai bộ hài cốt.

“Như thế nào?” Nàng ngồi xổm xuống cạnh hắc hỏi.

“Ta chỉ có thể nhìn ta bọn họ trước khi chết từng từng độc”

“Đáng giận, lại uống phí công sức!” Nàng dậm chân một cái, cái cảm giác bị người khác đùa giỡn thật khó chịu

“...” Hắc lại miễn cảm nghe thấy một âm thanh kỳ quái

“Lạc cô nương, phiền người nhắc chân một chút”

“Làm gì? “ Hối thì hối nhưng nàng vẫn làm theo

Mạc Ly nhìn xuống chỗ nàng dậm chân, thấy một mảnh xanh biếc lộ ra

“Đây là...” Lạc Băng Nhi ngồi xuống, cùng hắc bới đất, không bao lâu, hai người bới ra một khối ngọc bội. Ngọc bội toàn thân xanh biếc, chỉ có ở giữa có một vết màu hồng, nhìn giống như rồng bay trên bầu trời, rất là thú vị, đáng tiếc nàng vừa rồi dậm chân, ngọc bội chịu ngoại lực mà vỡ thành hai mảnh.

Vừa thấy ngọc bội, Mạc Ly suy sụp ngã ngồi xuống, sắc mặt tái nhợt.

Chẳng lẽ hắc nhận ra ngọc bội này? Hơn nữa ánh mắt hắc lưu luyến ở hai bộ hài cốt cùng ngọc bội một lúc. Nếu ngọc bội kia đúng là hai bộ hài cốt kia khi còn sống sở hữu, nói cách khác người chết cùng Mạc Ly có quen biết?

Xong đời, người này lại muốn để tâm vào chuyện vụn vặt

“Cái kia.... Mạc Ly, thực xin lỗi, ta không biết dưới đất có chôn ngọc bội, ta....” Quên đi, không nói, hắc căn bản đang không hề nghe.

Mạc Ly tay run rẩy nâng hai mảnh ngọc bội lên, trí nhớ trở về nơi xa xôi. Năm ấy, đại thọ của sư phụ, hắc muốn tự tay dâng một phần lễ vật tặng sư phụ, liền gặt mọi người lên lên núi Thái Bạch, không may gặp phải một con hổ.

Mười sáu tuổi hắc căn bản không phải đối thủ của con hổ, suýt nữa chết dưới miệng con hổ, nhưng sư huynh đột nhiên xuất hiện, cứu hắc, còn cùng hắc đánh hổ, lột da hổ, bán lấy tiền mua lễ vật mừng thọ sư phụ

Hắc hỏi sư huynh, làm sao mà biết hắc lên vào núi?

Sư huynh nói, hắc trông mắt vừa chuyển, đó là có chủ ý mạo hiểm, sư huynh lo lắng sư đệ, liền đuổi theo

Hơn nữa sư huynh còn đáp ứng hắc, không đem việc hắc mạo hiểm nói cho sư phụ.

Tiệc mừng thọ ngày đó, hắc tự tay đưa lên lễ vật chính mình vô cùng vất vả mua được, lại bị mọi người chê cười, bởi vì vật kia căn bản không đáng tiền, hắc bị lừa.

Hắc đưa đến chính là một khối xanh biếc, ở giữa di động màu đỏ. Long Văn ngọc bội

Lễ vật thì không có giá trị gì, nhưng sư phụ nói tâm ý quan trọng nhất, cho nên ngọc bội luôn đem bên người

Nay ngọc bội trong này, sư phụ đâu?

Mất nhìn hai bộ hài cốt, trong đầu hắc vẫn quanh quẩn lời sư huynh nói:” sư phụ sư mẫu một năm rưỡi trước đã xuất ngoại dạo chơi”

Cho nên sư phụ sư mẫu không có khả năng đã chết, sư huynh sẽ không lừa hắc...

Nhưng mà trong ngực hắc cảm thấy thương đau quá, đau quá, đau đến nỗi hắc cơ hồ thở không nổi.

Mạc Ly chôn cất hai bộ hài cốt xong, liền cầm hai mảnh ngọc bội đã vỡ, ngồi ngẩn ngơ trước mộ.

Lạc Băng Nhi buồn đến phát tức, lại không đành lòng quấy rầy hắc, chỉ ngồi cạnh hắc đến lúc mặt trời lặn.

Ánh trăng từng giọt từng giọt bò lên, bất tri bất giác, núi rừng một mảnh màu bạc

Lạc Băng Nhi xoa cái bụng rỗng. Chết đói, cả một ngày, Mạc Ly không có chút tinh thần, không có người làm đồ ăn cho nàng, nàng liền bị đói, cho tới bây giờ.

Hắc còn muốn phiền bao lâu? Ai, trên đời sinh ly tử biệt không phải rất bình thường sao? Ngay cả không thể, người sống dù như thế nào cũng không nên vì người chết buông xuôi cuộc sống của mình.

Muốn báo thù cũng tốt, truy tìm hạnh phúc cũng thế, chẳng sợ chính là thưởng thức tương tư, phải còn sống mới có thể làm được.

Lắc đầu, nàng lấy đàn, đàn một chút như có như không

Khúc không thành điều, lại đều có âm luật, tiếng đàn cất lên hòa cùng màn đêm đầy sao, mỗi một ngôi sao đều có một đoạn chuyện chưa, đều có hỉ nộ ái ố, thăng trầm

Leng keng thùng thùng, Phượng Vĩ cầm thay thế một câu chuyện nhỏ, kể ra từng chuyện từng chuyện nhân sinh ngày xưa.

Chúng có bình thường, có cao trào pháp phòng, có rộng lớn mạnh mẽ, nhưng mặc kệ là dạng tình cảm gì, đều độc đáo đặc sắc.

Lạc Băng Nhi đàn đàn, nghĩ tới lần đầu tiên ở trên núi nhìn thấy Mạc Ly, vốn không có ý nghĩ cứu hần, nay, nàng không nghĩ rời khỏi hần.

Không chỉ vì hần có thể cho nàng ăn no, chiếu cố nàng, còn vì hần tính tình quá mức trọng tình trọng nghĩa cũng làm cho người ta không yên lòng, còn có trong mắt hần thỉnh thoảng hiện lên sầu khổ, đến ột cùng là cái gì làm hần lo lắng như thế? Nàng rất muốn biết.

Theo nỗi lòng pháp phòng, tiếng đàn cũng không ngừng biến chuyển, dần dần trầm lắng, nhu hòa như gió thổi tháng ba.

“Nếu giờ phút này có thể có một chút rượu thì thật tốt...” Lời nói của hần nhẹ nhẹ hòa vào tiếng đàn. “Đáng tiếc... ai, ta hy vọng xa vời rồi”

“Chắc gì không được” Tiếng đàn rốt cục yếu dần như hồ thẹn, tình thế nhu mì, như làn gió thổi vào trong rừng. “Ta biết một chỗ cất giấu loại rượu ngon nhất thế gian”

“Núi thâm rừng sâu cũng có người nấu rượu?”

Rượu ngon chắc gì được làm từ con người” Đàn nốt vài âm cuối cùng, nàng liền chạy luôn về phía núi rừng thật sâu.

“Cô nương...” Hần ngăn cản không kịp, mắt thấy nàng chạy mất không còn thấy bóng dáng. “Sẽ không lạc đường chứ.....” Hần không thể quên được nàng sử dụng Mê tung bộ khuyết điểm rất đáng sợ.

Bất quá nàng vừa rồi giống như không sử dụng khinh công, chỉ là đơn thuần chạy thật mau, chắc là không có việc gì

Thấy nàng buông đàn, hần dừng một chút, lấy đàn đến, tiếp tục đàn ra làn điệu kể về cuộc sống trăm ngàn sắc thái.

Bất được một tia dự âm phía cuối rừng, hần đàn một khúc nhạc thật bình thản, cảm giác như sau trưa hè, nóng người lười biếng, một cô nương nằm dài trên ghế, bàn tay trắng nõn nhẹ đưa, như mang theo ngọn gió.

Cái gì mới là thật? Hần còn không thể hoàn toàn xác định, nhưng hần biết, chỉ có thể đi tiếp, không được lui lại

Tiếng đàn vừa chuyển, phá tan sự vắng lặng của núi rừng, vang vọng vào tận mây, giống như một thanh kiếm, hào quan hiện ra dày đặc, cắt qua phía chân trời.

Vừa vặn, Lạc Băng Nhi mang mấy chiếc bình đựng rượu trở về

Người chưa tới, hương rượu đã làm say lòng người

Hạ xuống âm điệu cuối cùng, hần đứng lên. “Rượu ngon”

“Đương nhiên ngon, sư phụ ta thích nhất uống rượu này” Nàng đưa một bình rượu cho hần.

Hần nhắm nháp một ngụm, say mê mị mắt “Rượu này rốt cuộc là rượu gì? So với rượu trong hoàng cung càng thơm ngon hơn”

“Hầu nhi rượu” Nàng uống một ngụm rượu ngon “Vài năm trước sư phụ ta tìm được, thường đi theo con khi đó uống rượu, sau ta thấy con khi đáng thương, liền không cho phép sư phụ lại đi nữa. Cũng may miễn sư phụ không có đi nữa, mà con khi kia trong động lại tích không ít rượu, nên chúng ta hôm nay mới có lộc ăn, được hưởng mỹ vị thế gian”

Phanh, xa xa ở phía sau có một loạt tiếng vang.

Nhưng mấy ngày nay bọn họ nghe quen âm thanh va chạm này, dần dần, không hề để ý đến âm thanh quái lạ ngẫu nhiên phát ra nữa.

Mạc Ly một ngụm uống liền nửa bình, nhắm nhĩ hương khí, cảm thấy hơi choáng váng, trong lòng lại cố gắng thanh tỉnh

“Người không cho phép lệnh sư cùng con khi được uống rượu, rượu hôm nay..... chớ không phải là con khi đưa?”

“Phải” Nàng làm ra bộ dáng đương nhiên “Ta che chở cho nó bốn năm năm, hôm nay theo chân bọn họ thu chút phí bảo hộ, cũng là bình thường”

“Ha ha ha...” Hần ngửa đầu cười to.

Hắn cười thật trong sáng, làm nàng thấy giống như có một trận gió nhẹ thổi qua bên người hắn, nhẹ nhàng tung bay , vô cùng tiêu sái

Dưới ánh trăng , người của hắn giống như sáng lên

Lòng của nàng chợt nhảy loạn lên, khuôn mặt khê khò, tay chân run rẩy, ánh mắt muốn đuổi theo hắn, lại sợ hãi, nhìn không được muốn chạy trốn.

“Lạc cô nương, chúng ta ngày mai sẽ xuống núi giúp người tìm kiếm nam nhân họ Đồng!”

Âm thanh mang theo hơi rượu, hắn nói

“Không truy hung thủ sao?”

“Chuyện này trong lòng ta đều biết, chậm rãi lại tra, thân thể của người quan trọng hơn”

Gió đêm rất lạnh, nhưng lòng của nàng lại vô cùng ấm áp

“Chờ bệnh của ta chữa khỏi xong, ta lại cùng người đi tìm hung thủ “

Hắn sững sờ một chút, nhìn nàng nụ cười của nàng đơn thuần trong sáng như thế, mọi vì sao trên bầu trời đều không sáng như mắt của nàng.

Hai người làm bạn đồng hành sao? Cũng tốt, mang theo nàng xinh đẹp rạng ngời, có lẽ có thể chiếu sáng tâm hồn mê muội của hắn lúc này.

“Ta Tà Nguyệt lão nhân cũng thật không hay ho! Người ta thu đồ đệ, ta cũng thu đồ đệ, người khác đồ đệ thông minh lại lanh lợi, nhà của ta đồ đệ nhanh nhẹn dũng mãnh lại cố chấp. Người khác đồ đệ vì sự phụ làm trâu làm ngựa, ta làm sự phụ lại thay đồ đệ làm mã làm ngựa, ông trời a, mở mắt mà nhìn đi!”

Nói chuyện là một lão nhân hạc phát đồng nhan, hai hàng lông mày trắng như tuyết rủ xuống hai gò má, một thân tiên phong đạo cốt nói không nên lời. nếu hắn không đem mặt nhăn lại như cái bánh bao, thì giống hệt một tiên ông trên trời hạ phàm.

Đi đến nhìn Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi bị lão dùng khói mê làm hôn mê đi, một mặt nhỏ mọn nhớ kỹ, một bên thay Mạc Ly kiểm tra miệng vết thương, sắc mặt đen lại như một khối than.

“Đồ đệ tốt của ta a! Người như thế nào ngay cả thảo dược đều nhận sai rồi, nhìn một cái, cái này nguyên bản có thể thu nhỏ miệng vết thương lại, hiện tại đều sưng đỏ lên”

Bi thương thay đồ đệ làm việc tốt xong, còn không thể lưu lại dấu vết, Tà Nguyệt lão nhân cảm thấy chính mình thật đáng thương

“Lúc trước đã kêu người hảo hảo học y, người không nghe, aii., không duyên có lại lãng phí của ta một viên hoàn hồn đan”

Hiện nay, hắn lưu luyến không rời từ trong ngực lấy ra một cái hộp gấm. “Tuông ta từ tay tên Lý Uyên kia lừa được dễ dàng sao? Trên đời này chỉ có hai viên, một viên Trình Giảo Kim đoạt mất đưa cho Lý Thế Dân, chỉ còn lại một viên này. Tiểu tử thôi, lão phu vừa thấy người liền chán ghét, luận văn người so ra kém Phòng Huyền Linh, luận võ người so với Lý Tĩnh xách gậy cũng không xứng, bắt quá thì ra là tiểu bạch kiểm gạt đồ đệ ta. ô ô ô, không cho phép ta uống hẩu nhi rượu cư nhiên đều đưa đến miệng người, đầu là cái đạo lý gì thế này a?!”

Càng nghĩ càng giận, lão nhân lại đem hộp gấm cất lại trong ngực, thuận chân đạp Mạc Ly hai nhát.

“Cho người lừa Băng Nhi cướp lấy rượu của ta, Cho người lừa Băng Nhi cướp lấy rượu của ta.”

Rõ ràng đem Mạc Ly làm thịt, kêu đồ đệ tìm một nam nhân rất tốt gả cho hắn? Nhưng đồ đệ thích Mạc Ly a!

“Ô ô ô Đồ đệ này thật ngu ngốc, trên đời này nam nhân nhiều như vậy, nàng liền đàn cho người. Mẹ nó, Băng Nhi đời này đàn tốt nhất một khúc chỉ sợ cũng là khúc kia”

Làm tốt thật khó khăn, rất đau lòng, rất khổ sở, do do dự dự, lại lấy hộp gấm ra

“Người vì sao lại tốt số vậy?” Vô cùng oán niệm a!

Sau một lúc lâu, lão nhân hung hăng dậm chân một cái “Nể mặt mũi đồ đệ của ta, tiện nghi cho người! Hừ, ngày sau người nếu đối với đồ đệ ta không tốt, lão phu cho người nếm thử tư vị sống không bằng chết

Cẩn rằng một cái, hắn bóp miệng Mạc Ly ra, một bên cứ tự nói một mình, một bên vẫn là đem dược nhét vào miệng Mạc Ly

Đan dược vừa vào miệng lập tức tan hết, chỉ thấy sắc mặt Mạc Ly từ hơi hơi xanh nhạt, chuyển sang bình thường, lại dần dần chuyển thành phấn hồng, lão nhân vui vẻ hoa chân múa tay vui sướng. “Hắc hắc hắc, hộp ngọc hoàn này là thuốc chữa thương tốt nhất trên đời, cũng là nhất lưu song tu linh đan, các người ngay tại nơi này, lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, cấp lão phu chuyện tốt đi!”

Nói xong, lão nhân nhìn không được ở trán Lạc Băng Nhi búng một chút, lại đau lòng giúp nàng thổi thổi. “Tìm nam nhân họ Đồng ư ? Người nhà đầu kia, học nghệ còn không xong, bảo người tìm đồng nam, người người người.” Nhưng có năng lực oán ai? Chẳng lẽ hắn một đại nam nhân, không

biết xấu hổ cùng tiểu cô nương giải thích cái việc đó sao?

“Tiểu tử ngươi cũng ngu xuẩn, cái gì nam nhân họ đồng tất nhiên gọi y thuật, nếu không có gặp người nguyên dương chưa thất, đồ đệ lại.... nữ sinh hướng ngoại, hừ!” Cho tới nay, nghe lên Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi nói chuyện đúng là Tà Nguyệt lão nhân, nhưng bọn họ làm chuyện thật thái quá, hắn mới không khống chế được, mới giáo huấn bọn họ

Mắt thấy bọn họ càng lúc càng vào sâu trong núi, bắt đầu đi, hắn bài cái mê hồn trận, dẫn hai người vào trong, lại hôn mê bọn họ. Dù sao trước tiên bảo trụ tính mạng của đồ đệ bảo bối, vấn đề khác sau này nói sau.

“Băng Nhi, có thể làm sư phụ đều giúp ngươi làm, về phần cái khác, liền tự do ngươi” Em sợ cho hợp ngọc hoàn hiệu lực không đủ, trước khi rời đi Tà Nguyệt lão nhân còn đem bỏ thêm thức giục tình phần, lại giải thuốc mê cho họ. “Hảo hảo cố gắng, đồ đệ....”

Tiếng nói còn chưa dứt, thân ảnh lão nhân đã biến mất.

Đây là địa phương nào?

Mạc Ly mơ màng mở hai mắt, chỉ thấy Lạc Băng Nhi ngồi trước mặt hắn, nhìn chăm chăm vào hắn, cặp mắt màu hổ phách kia, ba đào mãnh liệt

Hắn cảm thấy thần sắc của nàng có chỗ không đúng “Lạc cô nương?”

Nàng đột nhiên đưa tay sờ tới mặt hắn. Hắn nghiêng người tránh đi

“Lạc cô nương!”

Nhưng động tác của nàng so với hắn nhanh hơn, bàn tay mềm mại lướt qua khuôn mặt hắn.

“Lạc cô nương! “Hắn nhanh tay bắt được tay nàng, lại bị cảm giác lạnh lẽo làm hoảng sợ. “Tay ngươi như thế nào lại lạnh như băng? Ngươi không thoải mái?” Hắn đưa tay sờ vào trán nàng

Thân thể của nàng rất lạnh, không giống con người, lại giống như yêu tinh hoặc ma mị

Nhưng khi nàng tiếp xúc với thân thể hắn, nàng thả lỏng rên rỉ lại mềm mại ngọt ngào.

Tà Nguyệt lão nhân không có lừa nàng, nàng quả thật sinh ra đã là cửu âm huyền mạch, bình thường không động tình thì thật tốt, một khi tình triều gọn sóng, người thường nhiệt độ cơ thể tăng cao, nàng lại hoàn toàn tương phản

Hơn nữa loại tình huống này sẽ theo tuổi của nàng tăng lên càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng hôn về địa phủ. Trị tận gốc bệnh này biện pháp duy nhất chính là thành thân, tìm một đồng nam, ân ái, bệnh lập tức tiêu tan.

Kỳ thật Tà Nguyệt lão nhân có thể tự mình xuống núi, tùy tiện bắt một nam nhân thuận mắt cùng nàng thành thân.

Nhưng lão nhân suy nghĩ, nhờ đâu hắn chọn tướng công đồ đệ không thích, lại náo loạn lên, Thiên Âm cung còn có thể bình an?

Cho nên hắn khổ tâm an bài, đá đồ đệ xuống núi, chính mình tự đi tìm người, hắn lại âm thầm bảo hộ, để tránh đồ đệ ngây ngốc bị kẻ ác bắt cóc.

Lạc Băng Nhi mang loại thể chất này, một khi đã động tình, thì dù mười con trâu cũng không kéo trở lại được.

Nàng thân thể mềm mại ngã vào lòng Mạc Ly, hai tay ôm chặt thắt lưng hắn.

“Lạc cô nương! “Mạc Ly kinh hãi.

Nàng cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực hắn, muốn làm gì đó, lại không biết bắt đầu từ đâu.

Hắn không rõ thân thể của nàng vì sao trở nên lạnh như băng, nhưng đi khắp giang hồ, hắn hiểu được bộ dáng hiện tại của nàng chính là do trúng xuân được

“Thật có lỗi, cô nương” Hắn không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, làm xấu danh tiết của nàng, hắn đưa tay điểm huyệt ngủ của nàng, lại bị lực đạo phản lại khiến ngón tay run lên.

“Làm sao có thể?” Lấy võ công của hắn, cho dù trong người trọng thương... không đứng, hắn lại lần nữa vận chuyển huyền công, đầu óc giống bị sấm đánh, từng trận choáng váng hoa mắt.

Nội lực của hắn cư nhiên khôi phục toàn bộ, hơn nữa còn có dấu hiệu đột phá!

Mà lấy hắn thời kì trạng thái toàn thịnh, vẫn không điểm huyệt được nàng, là nàng quá lợi hại? Hay là hắn quá kém?

Hắn không rõ ràng lắm, nhưng trên thực tế, đầu hắn cũng càng ngày càng mê muội, không thể tự hỏi

“ Vì sao lại như vậy?” Hấn thở hổn hển, chỉ cảm thấy càng ngày càng nóng.

Lúc này, Lạc Băng Nhi đã không cam lòng chỉ ôm hấn, đôi tay mềm mại chạm rã từ lưng hấn hướng lên ngực, chui vào bên trong vạt áo

Tuy rằng ngực hấn có thương thích, băng thật dày một tầng vải, nhưng những chỗ trần trụi như cũ vẫn rất nhiều

Nàng tham lam vỗ về da thịt rắn chắc của hấn, nhiệt độ ấm áp làm cho nàng toàn thân như tắm nước nóng, thoải mái không nói nên lời.

“Ngô...” Hấn rên một tiếng, lý trí liền bị tình dục đốt thành tro tàn.

Thân thể mềm mại của nàng ở trong lòng hấn vận vẹo, cơ hồ làm cho hấn toàn thân phát run, nàng lại lần nữa vuốt ve trong ngực hấn, trong mơ hồ, nàng biết duy nhất có hấn có thể giúp mình thoát khỏi khổ sở, chỉ có thể hướng hấn cầu cứu.

“Mạc Ly, Mạc Ly...”

Nàng như miếng ngọc trong sáng đã kéo lại một chút thanh tĩnh của hấn, hấn dùng sức cắn vào đầu lưỡi, làm cho đau đớn thay thế cuồng trương tình dục.

“Lạc cô nương, người thanh tĩnh một chút...” Hấn đẩy nàng ra, nhưng nàng không chịu buông tay.

“Mạc Ly, giúp ta, Mạc Ly...” Nàng cắn lỗ tai hấn.

Mạc Ly hô hấp không thông, đột nhiên, có chỗ nào đó trong cơ thể nổ tung.

Hộp ngọc hoàn bắt đầu phát huy được hiệu, dưới tình huống này cho dù hấn có cắt đứt lưỡi cũng không có khả năng thanh tĩnh.

Hấn bỗng nhiên đem Lạc Băng Nhi ôm chặt, hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng.

Không cần thử, không có ôn nhu, bốn môi chạm nhau, chỉ có gát gao dây dưa.

Một người nóng như lửa, một người lạnh như băng, cùng triền miên, càng trở nên kịch liệt. Hai thân người trên mặt đất triền miên, hấn muốn xé bỏ quần áo của nàng, lại phát hiện vật liệu may mặc rắn chắc không theo ý mình thì giận sôi gan.

Nhưng hấn vô cùng để ý đến quần áo, Lạc Băng Nhi chỉ vò vò tay hai ba lần liền hóa thành bụi phấn

Hấn thân hình trần trụi dán vào bộ quần áo kín như bưng của nàng, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Băng Nhi, quần áo...” Hấn cần sự hỗ trợ của nàng.

Vẫn hồ đồ hòa cùng hấn, Lạc Băng Nhi lúc này nhanh nhẹn vung tay, vạt áo nhanh chóng tung ra, lộ ra bên trong một tấm áo mỏng có thể nhìn xuyên qua.

Đó là hấn chưa từng gặp qua, từng đường cong lung linh, cảnh đẹp như họa, nàng không mặc yếm cùng tiết khó (quần lót), lại càng thêm mê người

Hấn yêu thích không buông, tay mon trón thân thể mềm mại của nàng, cảm giác một tia lạnh băng rót vào lòng bàn tay, không những không làm biến mất dục hóa trong cơ thể hấn, ngược lại càng làm cho ngọn lửa càng mãnh liệt.

“Băng Nhi...” Thân mình cúi xuống, nàng hôn trụ môi của nàng, lập tức cùng nàng hợp làm một

Khóe mắt nàng bật ra nước mắt, lại đạt được toàn bộ công hiệu của hộp ngọc hoàn, tình triền mãnh liệt, càng hơn hấn ba phần

Bạn đang đọc truyện *Man Nữ Hiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Lại một lần mặt trăng lên cao, nền trời đêm có rất nhiều sao.

Mạc Ly nằm trên mặt đất, ngẩn người nhìn màn trời đêm.

Lạc Băng Nhi nằm ở bên cạnh hấn, hai tròng mắt mê mẫn cũng nhìn ra được tinh thần nàng không tốt.

Rốt cuộc là làm sao vậy ?. Hắn như thế nào cùng nàng làm ra chuyện hoang đường như thế? Hắn vô số lần hỏi chính mình, lại thủy chung tìm không ra đáp án.

Hắn chỉ biết là chính mình trọng thương đã khỏi, nội công còn gia tăng được năm phần. Lão thiên gia, nàng chắc sẽ không là cô linh chi vạn năm trong truyền thuyết biến thành, cùng nàng ân ái có thể sẽ tăng thêm một lần công lực?

Được rồi, đầu óc hắn đã muốn không bình thường, toàn tưởng tượng chuyện không đâu.

“Lạc cô nương” Có lẽ nàng có thể cho hắn một chút manh mối.

Nhưng nàng không phản ứng, vẻ ngây ngốc so với hắn nghiêm trọng hơn.

“Lạc cô nương” “Hắn không thể không động thủ lay lay nàng.

Nàng nước mắt lưu chuyển một lát, rốt cục cũng không rơi xuống

“Chuyện gì?” Thanh âm cứng nhắc, không có một tia phập phồng.

Hắn trong lòng áy náy như núi cao biển sâu

“Thực xin lỗi” Hắn thực không hiểu chính mình vì sao lại như thế không không chế được.

“À?” Nàng ngơ ngác trong nháy mắt.

“Ta nói là.... Ta sẽ chịu trách nhiệm” Hắn kéo tay nàng, “Lạc cô nương, chúng ta thành thân đi!”

“Thành thân?” Nàng còn không có phản ứng lại.

Từ nhỏ cùng sư phụ lớn lên trong núi sâu, Mạc Ly là người sống thứ ba nàng gặp được. Sư phụ nàng rất lợi hại, thiên văn, văn thao vũ lược mọi thứ tinh thông, nhưng đối với việc như thế nào làm một nữ nhân, sư phụ nửa điểm không hiểu.

Tự nhiên, Lạc Băng Nhi tại phương diện này tri thức cũng thật khiếm khuyết.

Trên thực tế, trước khi gặp được Mạc Ly, nàng cũng không biết nam nhân và nữ nhân có cái gì khác biệt, đều là người giống nhau thôi!

Nhưng hiện tại nàng đã biết, nam nhân cùng nữ nhân ít nhất là cấu tạo trên thân thể, là hoàn toàn bất đồng.

Khó trách khi nàng mười bốn tuổi có quý thủy (chắc là nguyệt san á), sư phụ suốt ngày cầm sách y bắt nàng học y, cầu nàng ít nhất hiểu được thân thể nữ nhân.

Sư phụ không biết phải dạy nàng thế nào, cho nên muốn nàng tự học.

Đáng tiếc khi đó nàng mãi mê đàn hát, vẫn là rất khó nghe cái loại này, thà rằng tránh ở ngọn núi đánh đàn, cũng không để ý sư phụ, khiến cho hiện tại... ai, có một chút phiền toái a!

Mạc Ly thấy nàng thật lâu không nói gì, nghĩ đến nàng bị thương khó nhìn, cũng đau lòng vô cùng, thậm chí so với ngày đó ở Thiên Mã sơn trang bị người ta đâm một kiếm càng đau hơn.

“Thực xin lỗi, Lạc cô nương, mong người tha thứ cho ta” Nói xong liền đứng dậy, cho tới bây giờ chỉ lạy trời cùng quân phụ hắn, lúc này thành khẩn quý trước mặt một vị cô nương.

Nàng bị dọa nhảy dựng, thần trí đang tung bay rốt cục cũng trở về chỗ cũ.

“Người làm gì? Trước đứng lên rồi nói sau” Nàng đưa tay kéo hắn.

Hắn vẫn không nhúc nhích “Ngàn sai vạn sai đều là ta, là ta làm vậy bản sự trong sạch của cô nương, cho dù cô nương muốn tính mạng của ta, tại hạ cũng chấp tay dâng tặng” Dập đầu một cái thật mạnh, hắn thiết tình sám hối.

Nàng không biết nên khóc hay cười. “Mạc Ly, chuyện này liên quan gì tới người?”

“Là ta làm vậy bản cô nương, nên bồi tội” Lấy cá tính của hắn, không đương trường tự sát đã là kỳ tích. Hắn thật sự vô tình gặp nàng, nhưng là.... hắn muốn thành thân với nàng, chỉ mới quen biết không lâu, hắn thật là đã có ý niệm muốn cùng nàng kết tóc.

“Người bồi tội gì cơ?” Nàng cứng rắn kéo hắn đứng dậy. “Người không phát giác sao? Chúng ta bị hãm hại, đó là một âm mưu” Tuy rằng kết quả âm mưu đó còn làm cho người ta, nhưng nàng không nghĩ hắn lại tự trách, vẫn là kéo hắn đứng dậy, chỉ cho hắn chằng chịt những núi đá bụi cọ bị bố trí.

“Người xem xem những nhánh cây, cỏ dại này, phát hiện gì không?” Nàng hỏi.

Sắc trời vốn rất tối, hơn nữa hắt đối với ngũ hành bát quái không am hiểu, căn bản nhìn không ra nguyên cớ.

“Mấy thứ cây cối này nơi nơi đều có, thực bình thường mà!”

“Nhưng bị người ta bày thành mê hồn trận sẽ không bình thường”

“Mê hồn trận?!” Hắc không hiểu biết việc này, chỉ biết tướng quân Đại Đường Lý Tĩnh là cao thủ hành quân bố trí số một. “Là trên chiến trường trường dùng các loại trận pháp này?”

“Không sai biệt lắm, đều là theo ngũ hành bát quái mà ra”

Kỳ thật kém rất nhiều. Bởi vậy có thể thấy được, nàng học nghệ thật sự không sai.

“Ý cô nương là có người bày ra mê hồn trận, dẫn người và ta vào trong, đến nỗi...” Khuôn mặt liền đỏ lên, cặp mắt đen chính khí nghiêm nghị còn ửng ửng hơi nước kia, mê người đến không nói nên lời.

Nàng nhìn thấy tâm hồn rung động, không tự kìm hãm được lại nghĩ đến vừa mới rồi điên cuồng triển miên, thân mình cũng thấy nóng lên.

Khóe mắt dư quang ngẫu nhiên giao nhau, hai người đồng thời run lên, bầu không khí ám muội bao phủ bốn phía.

“Mạc Ly...” Nàng kêu một tiếng kiều nhuỷ vô lực.

Ý thức tung bay, không biết từ lúc nào cầm lấy tay nàng.

Nàng nhắm mắt lại, trán hơi hơi nâng lên.

Hắn cúi xuống, có thể thấy hai hàng mi của nàng đang run run, dưới cái mũi rất đẹp là cái miệng nhỏ nhắn, đỏ bồng phần nộn, giống như câu dẫn hắc âu yếm

Chậm rãi cúi đầu, hắn có thể cảm nhận được hơi thở của nàng ấm áp mang theo nồng đậm tình dục

Tìm hắn đập nhanh hơn, môi cùng môi đã gần kề sắp chạm vào nhau, bỗng nhiên cảm thấy một chút lạnh lẽo ở chóp mũi

Gió thổi vù vù, cư nhiên trời mưa, tình cảm nóng bỏng trong phút chốc hóa thành tro tàn.

Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, không dám liếc mắt nhìn đối phương một cái, nhưng cả hai người không ngừng thở dốc, mưa rền gió dữ không hoàn toàn xóa bỏ được dục hỏa mãnh liệt.

Những hạt mưa phùn càng lúc càng lớn, dần dần, giống như có người mang nước từ bốn phương đổ xuống.

Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi rất nhanh đã ướt sũng, cảm giác lạnh lẽo thấu xương, lúc này thế nào xấu hổ thẹn thùng, không dám nhìn mặt đối phương, đều bỏ qua một bên, xử lý phiền toái trước mắt quan trọng hơn.

“Lạc cô nương, chúng ta... Có phải hay không nên tránh mưa trước?” Hắn bàn tay đưa ra rồi lại rút lại, sau một lúc lâu, rốt cục cố lấy dũng khí giữ chặt tay nàng

“Ừ” Nàng gạt đầu, tâm hơi hoảng, chỉ là đụng chạm đơn giản liền làm cho nàng hai chân như nhũn ra.

“Kia.... Đi thôi!” Hắn dắt nàng, có ý tìm một gốc đại thụ hoặc một sơn động trú mưa.

“Ừ” Nàng ngo ngác theo hắn, nhắm mắt theo đuôi.

Hắn nhìn thấy phía tay phải cách đó không xa có một gốc cây lớn ba người ôm mới hết, cành lá xanh rì tựa hồ là chỗ trú hoàn hảo.

Nhưng thoạt nhìn khoảng cách không đến nửa dặm, lại thật kì quái, đi một khắc, rồi hai khắc, rồi ba khắc.... bọn họ cư nhiên đi thế nào cũng không đến nơi.

Hắn lúc này mới nghĩ đến nàng nói, bọn họ bị nhốt trong mê hồn trận. Thực rõ ràng, mê hồn trận vẫn đang còn tác dụng, hơn nữa uy lực bất phàm.

“Lạc cô nương, ta không hiểu trận pháp, người thử xem chúng ta nên thế nào mới có thể phá trận rồi đi?”

“Phá trận?” Nàng trong mắt đầy nước, mặt đỏ bừng, vẫn còn sót lại một chút dục hỏa khó có thể tự kiềm chế.

Hắn liền phải đem hoàn cảnh trước mắt thuật lại một lần, nghe xong, mặt của nàng lại càng đỏ, so với lá phong mùa thu càng thêm diễm lệ.

“Ta.... Thực xin lỗi, ta tuy rằng nhìn ra được đây là mê hồn trận, nhưng khi sư phụ giảng giải, ta thật sự không có nghe, cho nên... Nếu đổi thành ban ngày, tầm nhìn rõ ràng, có lẽ ta có thể bằng trí nhớ còn sót lại để xuất trận, hiện tại...”

Hắn trừng lớn mắt, không biết nên khóc hay nên cười. Xem ra bọn họ chắc chắn ướt sũng.

Lạc Băng Nhi tưởng như đã khôn khổ

Nhưng có một người so với bọn họ còn thảm hơn, chính là Tà Nguyệt lão nhân. Mắt thấy mưa to tầm tã, đồ đệ bảo bối còn không xuất trận, hắn cũng mơ hồ đoán được, đồ đệ không thể phá trận, thật sự bị nhốt ở đó.

“Năm đó Lý Tĩnh cùng Lý Thế Dân tranh nhau bái ta làm thầy, tư chất tốt như vậy, ta vì sao không thu? Kết quả lại...” Sống quá gần ba cái giáp, kiến thức vô số, là kỳ nhân một thế hệ, lại bị đồ đệ duy nhất trong đời làm tức giận thiếu chút nữa học máu, còn phải âm thầm phá hư vài kết cấu trận pháp, để cho hai kẻ ngu ngốc đi ra

Hào ừy khuất a... Trong lòng hắn chỉ còn ý niệm này.

Trời đã sáng, mưa cũng tạnh, Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi rút cục cũng xuất trận

Nàng cảm khái nhìn trời quang mây tạnh “May mắn đêm qua mưa to làm hỏng vài chỗ trong trận pháp, nếu không chúng ta còn bị nhốt ở đó!” Nói xong, cách đó không xa lại truyền đến một tiếng roi.

Nhưng bị vây khốn một đêm, Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi quá mệt mỏi, nhất thời không chú ý tới tiếng động không thích hợp.

Mạc Ly chặt vật trên người chỉ còn mấy mảnh vải che thân.

“Nếu có cơ hội, ta nhất định phải hảo hảo học tập phương pháp bày trận thâm ảo này”

“Được a, chờ ta tìm được nam nhân họ Đồng, khi trở về Thiên Âm cung, người theo ta về cùng, ta bảo sư phụ dạy người” Nếu hắn cũng có thể lại ở Thiên Âm cùng thì rất tốt, nàng thích cảm giác có hắn ở bên cạnh.

“Lệnh sư sẽ đồng ý sao?”

“Sư phụ sẽ không cự tuyệt” Ý tứ là nàng không tha sư phụ cự tuyệt.

“Vây đa tạ Lạc cô nương” Hắn chấp tay vì lễ, cứ việc hình dung không chính, vẫn khó nén cảm giác vui vẻ.

Nàng nhìn những tia nắng chiếu vào mặt hắn, lông mi thật dài, khuôn mặt anh tuấn, trong lòng trống đánh bạch bạch.

“Thật là đẹp mắt...” Kim lòng không nổi, nàng nỉ non tự nói.

“Cái gì?” Hắn không có nghe rõ ràng

“Không” Nàng nhanh chóng rời tầm mắt đi, trên mặt hiện lên hai đám mây hồng.

Về mặt hắn hiện lên nghi hoặc. Rõ ràng nghe thấy nàng nói chuyện.

Nàng xấu hổ nấp mấy môi “Ta... ta là nói, một nhóc một ngày một đêm, vừa mệt vừa đói, chúng ta có phải nên tìm một chỗ ăn tạm thứ gì, nghỉ ngơi một ngày trước, sau đó ngày mai sẽ xuống núi?”

“Cũng tốt “. Bọn họ một thân chặt vật, không thu thập chính tề thì không thể gặp người khác. “Trước tìm một chỗ có nguồn nước, sau đó ta đi săn thú, người tới nhóm lửa”

“Hảo” Nàng nhìn trái nhìn phải, xem xét địa thế, thực vật sinh trưởng, phía đông hắn là có nguồn nước, liền nhanh chóng dẫn hắn chạy qua.

Đi được một đoạn ngắn, liền gặp một hồ nước, gió nhẹ đưa, mặt hồ lăn tăn gợn sóng.

Nước hồ trong suốt vừa nhìn đã không muốn rời mắt đi. Dù sao bên ba hai ngày, lại dầm mưa một đêm, cả người dơ bẩn, ai không muốn hảo hảo tắm rửa một phen?

Nhưng hắn vẫn là giữ lễ nhường nàng “Lạc cô nương, ta đi săn thú, người cứ tự nhiên” Xoay người, hắn nhanh chóng đi về hướng rừng rậm.

Nàng nhìn theo bóng dáng cao gầy tới khi mất hút, mới lưu luyến không rời mà thờ dài.

“Hắn nói muốn chịu trách nhiệm? Thành thân? Cũng là hắn trở thành tướng công của ta, ta trở thành nương tử của hắn sao?”

Nhưng sau khi thành thân sẽ phải làm gì? Vợ chồng nên sống với nhau thế nào? Làm một người vợ thì có nghĩa vụ gì? Nàng không hiểu chút nào.

“Sư phụ a! Người vì sao không cưới một vị sư nương? Như vậy còn có người dạy ta” Dù sao khi gặp vấn đề, hướng người trên hỏi cũng đúng hơn.

“Sư phụ. người là sư phụ kém cỏi nhất trên đời này....” Hô to xong, nàng tâm tình vui sướng, không phát giác phía sau âm thanh va chạm không

ngừng vang lên.

Hít một hơi, nàng ý niệm vòng vo trong đầu, cùng hấn thành thân hấn là cũng không sai.

Tình yêu một chuyện nàng cũng không hiểu, nhưng thời gian ở cùng Mạc Ly, cái loại cảm giác sung sướng khoái hoạt cũng là nàng mong được.

“Nếu có thể cùng hấn vĩnh viễn sống tại Thiên Âm cung....” Nghĩ đến hai người ngày ngày quấn quít, hàng đêm ôm nhau, dung nhan xinh đẹp lại ửng hồng.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tim đập thật nhanh, khóe miệng tự động nhếch lên, trong đầu đều là hình ảnh hấn, chỉ vừa nghĩ đến, thân mình liền ảm.

“Sẽ không phải là nhiễm bệnh chứ?” Nàng sờ sờ hai má, thật đúng là nóng, nhưng đề khí vận công lại thực bình thường, mạch tượng cũng ổn. “Không bệnh a!” Hơn nữa công lực của nàng còn đột phá ba tầng, đều rất nhanh đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhơn sư phụ đã nói.

“Làm sao có thể? Sư phụ từng nói, lấy tư chất của ta cùng việc lười biếng, đời này nếu có thể luyện hồi xuân công đến tầng thứ sáu sẽ cười trộm, nay ta cư nhiên đi vào tầng thứ bảy?”

Hồi xuân công, trong truyền thuyết là một loại công pháp tu tiên, nếu có thể luyện đến tầng thứ chín, sư phụ nói chính mình hơn trăm tuổi, nhưng công pháp này từ đâu mà có, người không nói, cũng không ai biết.

Lạc Băng Nhi thường cùng sư phụ tranh luận, nhưng ở trong lòng nàng, sư phụ cùng với thân tiên giống nhau, là không có khả năng phạm sai lầm.

Cho nên nói, sai lầm nhất định là nàng.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ được, kỳ tích hôm nay đều do khóa hợp ngọc hoàn vô giá kia, không chỉ công lực của mình nàng, Mạc Ly tu vi tăng tiến so với nàng còn nhiều hơn.

Nàng ở dưới ánh mặt trời cười vui, khuôn mặt điểm lệ mang theo một chút thiên chân, thực mâu thuẫn, lại động lòng người.

Hấn hô hấp lập tức đình trệ, vội vàng quay mặt đi, tim đập muốn bật ra khỏi lồng ngực.

“Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe, phi lễ chó nói...” Hấn lập đi lập lại câu tụng niệm ba lần, nhưng dục hòa đã dấy lên nào có dễ dàng tắt đi như vậy.

Cuộc đời không thấy được tư vị tình yêu, giờ lạc vào lưới tình, Mạc Ly hiện tại chính là ở trong tình huống này, tình cảm rối rắm không rõ.

Không dám quay lại nhìn nàng, hấn vội vàng bỏ lại con thỏ, lại đi sâu vào rừng.

Có lẽ lại đi tìm con gấu hoặc hổ vậy, dù sao, quần áo hấn cũng đã rách toạc, lấy vật phẩm làm đồ che thân. Cỏ cây lá cây dĩ nhiên không đáng tin, da thú vẫn là lựa chọn tốt hơn.

Hơn nữa sau khi xuống núi, vài thứ kia còn có thể bán lấy tiền.

Ở trong núi, chỉ cần có khả năng, ăn mặc không cần lo, nhưng xuống núi, mặc hấn võ công cái thế, một chút tiền có thể bức tử một anh hùng hảo hán.

Hơn nữa hấn trả tiền không chỉ chính mình, còn bao gồm Lạc Băng Nhi.

Nghe lời nàng nói, từ nhỏ tới giờ không có ra ngoài, đây là lần đầu xuống núi, nhất định là cái gì cũng đều nhạc nhiên, hấn cũng không muốn gặp gì cũng chỉ có thể nhìn, không thể đụng vào, liền muốn nhiều một chút ngân lượng phòng thân.

Hoặc sẽ tìm mấy loại thảo dược lâu năm, dù sao thảo dược trên núi Thái Bạch cũng rất có giá. Hấn vừa đi vừa tưởng tượng.

Mạc Ly tự nhiên nhớ lại, nhập sĩ, từ quan đến lưu lạc giang hồ, đây vẫn là lần đầu dụng tâm muốn kiếm tiền. Hấn vẫn nghĩ đến chính mình coi tiền như cặn bã, hóa ra không phải không thích tiền, chính là không có gặp được người khiến hấn quý trọng, khiến hấn chấp nhận.

Lạc Băng Nhi là người khiến hấn có ngoại lệ.

Không bao lâu, hấn lại săn được một con hổ, trở về bên hồ, không dám mở mắt nhìn, chỉ dựng thẳng lỗ tai, nghe được tiếng hất nước, lại cuống quýt chạy vào rừng.

Như vậy đi tới đi lui nửa ngày, hấn tổng cộng săn được hai con hổ, một con gấu, một con thỏ, và một đám chim trĩ.

“Ta cư nhiên săn nhiều như vậy?” Hấn cũng thấy giật mình.

Nhưng tiếng hất nước còn liên tục, làm sao bây giờ? Lại đi săn? Hấn cùng Lạc Băng Nhi hai người căn bản ăn không hết nhiều như vậy, lại săn nữa thì là lãng phí.

Tìm thảo dược? Cái này cần Lạc Băng Nhi hỗ trợ, bởi vì hấn không phân biệt được dược vật.

Quên đi. Hấn vẫn nên trước là làm thịt lột da con mồi, cái gì có thể bán lấy tiền thì giữ lấy, có thể ăn thì lưu lại, không thể ăn thì chôn ngay tại chỗ.

Lấy ra con dao bằng xương Lạc Băng Nhi đưa, hấn bắt đầu lột da hổ. Như vậy lột ra không tổn thương gì đến da lông nhưng giá trị không ít tiền.

“Ngươi như thế nào ở đây?” Một âm thanh nữ nộ ở phía sau hấn vang lên.

Mạc Ly ngược mắt, lột vào trong tầm mắt là một đôi tuyết lê trắng muốt, hấn hô hấp cứng lại.

“Ngươi săn nhiều con mồi như vậy à?” Lạc Băng Nhi ngồi xổm xuống, đôi mắt trong suốt nhìn hấn.

Dung nhan không hề vương chút bụi trần nhất thời làm tâm thần hấn chấn động, cũng khiến hấn cảm xúc cuồng loạn.

Hấn không hề khần trương, nhưng là trong lòng hình ảnh của nàng càng lúc càng sâu đậm.

“Ta nghĩ đến người còn đang tắm rửa”

“Sớm đã tắm xong rồi, ngay cả lửa cũng đã đốt một đồng lớn, cũng không thấy ngươi trở về, liền một bên ngoạn thủy một bên chờ ngươi” Nàng chỉ vào hồ nước bên kia đang ẩn hiện ảnh lửa.

Hấn vỗ vỗ cái trán, quả nhiên khần trương quá mà hiểu lầm a!

“Thực xin lỗi, là ta trì hoãn, chờ ta đem con mồi xử lý xong, liền qua đó giúp ngươi nấu cơm”

“Đưa đến chuyển đi nhiều phiền toái, ở bên cạnh làm cũng giống nhau, ta đi đập lửa bên kia”

Nàng thân hình chợt lóe, đã thấy xuất hiện ở bờ bên kia.

Hấn nhìn xong mắt thiếu chút nữa rớt ra, vẫn biết nàng giỏi khinh công, nhưng là... nàng tiến bộ cũng nhanh quá đi?

Bắt quả trong nháy mắt, Lạc Băng Nhi đập lửa trở về, còn ôm theo một đồng củi khô.

“Ngươi công lực có phải tăng tiến hay không?” Hấn hỏi.

“A” Nàng mở to mắt

“Chẳng lẽ ta nhìn lầm sao?”

“Không... Cũng là, nhưng... Không đúng... trời à...” Nàng đem cảm giác của chính mình, cùng những lời phán đoán của sư phụ nói ra một lần. “Ngươi nói rốt cuộc là sư phụ làm, hay là ta mắc lỗi?”

“Chỉ sợ đều không phải” Hấn buông dao, vừa nói, vừa cời bỏ vải băng trước ngực.

Nàng lại ngây người, ngực hấn trơn nhẵn, không thấy vết thương sâu tới tận xương, chỉ còn lại một vết sẹo nhỏ, không để ý còn không nhận ra.

“Thân thể của ngươi... Phục hồi như cũ thật nhanh...”

“Công lực của ta cũng đã gia tăng rồi”

“Nàng phát hiện trong đó có chút quỷ dị” “Đây là xảy ra chuyện gì?”

“Không biết” Hấn lắc đầu “Ta nguyên bản nghĩ đến nguyên nhân ở trên người ngươi”

“Cùng ta có gì quan hệ?”

“Ta bị thương nặng như vậy, ngươi bắt quả cho ta một viên đan dược, lại đặt một tảng thảo dược, công lực của ta liền khôi phục ba phần...”

“Chậm, ta khi nào cho ngươi uống thuốc vậy?”

“Trước khi đắp thuốc a!” Tuy rằng khi đó hấn bị thương mơ mơ màng màng, nhưng vẫn có chút thần trí.

“Ta chưa cho ngươi uống thuốc” Nàng thật lòng nói ra.

“Không có khả năng!” Chỉ bằng một chút thảo dược ngoài da, hấn nội thương như thế nào có thể tốt nhanh như vậy?”

“Là thật, ta y thuật không hiểu rõ ràng, tìm thảo dược cầm máu còn được, cao thâm chút nữa không biết chút gì”

“Vậy thuốc đó ai cho ta uống? Chẳng lẽ...” Hai người nhìn mặt nhau.

Tại thời gian ở trong rừng, cách hai người không xa, có người luôn theo sát họ sao?

Là thần thánh phương nào? Quỷ dị động thủ ngay cả Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi cũng không phát hiện.

Còn có, đối phương vì sao phải cứu Mạc Ly? Hắn cùng Mạc Ly có quan hệ sao?

Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi bị nhốt tại mê hồn trận, hay cũng là cao nhân kia gây nên?.

Người kia làm nhiều chuyện như vậy, mục đích thật sự là gì?

“Người cảm thấy chúng ta vài lần nghe được quái thanh, có thể hay không là của người cho người uống thuốc?” Nàng nghĩ tới một sự kiện khác.

“Cũng có thể” Hắn mặt trầm như nước.

“Người nọ âm thầm đi theo chúng ta, lại dùng được cứu người, có lẽ là cùng người quen biết chăng?”

“Nhưng những người ta biết, không ai có bản sự lớn như vậy”

Nàng thì biết có người, học cứu thiên nhân, nghề nghiệp vô song... sư phụ của nàng Tà Nguyệt lão nhân.

Vấn đề là, sư phụ đã tới rồi, vụng trộm trốn tránh muốn làm nhiều chuyện làm chi?

Nghi hoặc bao phủ hai người, nguyên bản không khí ngọt ngào bất tri bất giác trở nên nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Man Nữ Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Da thú vừa lột xuống không thể lập tức mặc vào người, Lạc Băng Nhi liền xưng phong nhận việc đi tìm thảo dược, nói có thể trong nửa canh giờ đem da thú đặc chất thành công.

Nàng thật là làm được, nhưng Mạc Ly vừa mặc da thú vào liền toàn thân ngứa ngáy, không bao lâu, cả người sưng lên một vòng.

“Lạc cô nương...” Hắn hết sức khắc chế không đem chính mình gãi đến máu tươi đầm đìa, nhưng cảm giác ngứa ngáy tận xương tủy đủ để hắn phát điên. “Đây là có chuyện gì?”

Rất đơn giản, nàng lại làm được

“Ta... người... tóm lại người trăm nghìn lần đừng gãi, ta lại đi hái thuốc!” Nói xong nàng lại hướng về phía núi rừng mà chạy đi.

“A!” Đột nhiên hắn quát to một tiếng, té trên mặt đất, thân thể đau đến run rẩy.

“Mạc Ly!” Nàng lại chạy về phía hắn, ở trên người hắn điểm vài cái. “Người chịu khó một chút, độc này không phải rất nghiêm trọng, ta rất nhanh có thể giúp người tìm giải dược, nhịn xuống a!” Thật nhanh nàng lại chạy vào rừng.

Hắn cắn răng thờ hồn hên, loại cảm giác vừa ngứa vừa đau quả thực so với lăng trì còn khó chịu hơn.

“Thật sự là học không ngoan, bị đồ đệ ta độc nhiều như vậy, người còn dám dùng dược nó làm ra? Đột nhiên một giọng nói lười biếng trào phúng từ trên vọng xuống.

Mạc Ly tròn mắt, một trận gió thổi đến, ngay sau đó một lão nhân siêu phàm thoát tục xuất hiện trước mặt hắn.

Tà Nguyệt lão nhân khẽ liếc mắt nhìn hắn một cái, vận công chân phải, hướng Mạc Ly đá tới. Hắn định là giúp Mạc Ly giải huyết, rồi giúp hắn bức độc, nhưng Mạc Ly lại bắt được chân hắn.

“Người không có bị Băng Nhi điểm huyết?” Xác nhận hộp ngọc hoàn cải tạo thân thể hắn, như vậy... Tà Nguyệt lão nhân trừng mắt. “Người là cố ý dẫn lão phu đi ra?”

“Thật có lỗi” Mạc Ly trúng độc là thật, nhưng hắn phát hiện công lực gia tăng khiến hắn có thể di chuyển huyết đạo, hiện tại, trừ khi hắn không chú ý, nhất thời không ứng phó được, nếu không người bình thường muốn điểm huyết hắn là vô cùng khó. “Tiền bối miêng gọi Băng Nhi, chắc chính là sư tôn

của Lạc cô nương?” Theo những kỉ tích phát sinh trên chính người mình, liên tưởng đến Lạc Băng Nhi đối với sư phụ nàng thừa nhận, hẳn liền có chút hoài nghi người vẫn âm thầm trợ trợ bọn họ là sư phụ Lạc Băng Nhi, bất quá lại không có chứng cứ.

Lúc này đây ngoài ý muốn trúng độc, Lạc Băng Nhi bỏ lại hẳn đi hái thuốc, hẳn liền nghĩ dẫn dụ Tà Nguyệt lão nhân ra, quả nhiên trời không phụ người có lòng.

“Nếu biết, còn không buông tay?” Tà Nguyệt lão nhân tức giận.

Mạc Ly buông tay, thờ dài nói “Mạc Ly tham kiến tiền bối”

Tà Nguyệt lão nhân nhìn hẳn một hồi rất xem thường

“Người có đau không? Có khó chịu không?”

Hắn buồn bực những vẫn như cũ vuốt cằm “Rất đau”

“Vậy sao không kêu cứu mạng, muốn làm nhiều quy củ như vậy làm chi?”

“Lẽ không thể bỏ”

Tà Nguyệt lão nhân chỉ nói hai chữ với hẳn “Ngu ngốc”. Nhưng vẫn cho hẳn một viên đan dược giải độc, lại hỗ trợ hẳn hành công hóa khai dược lực, giải trừ ngay đau khổ.

Thân thể bị sung khôi phục nguyên trạng, Mạc Ly mở miệng nói

“Đa tạ tiền bối, vẫn bối...”

“Ngừng!” Tà Nguyệt lão nhân cắt đứt lời hẳn. “Lão phu không có kiên nhẫn xem phồn văn tục lễ, muốn làm gì thì ở sau lưng mà làm, đừng ở trước mặt ta làm vậy, thật sự chịu không nổi sự ngu ngốc của người. Lão phu muốn làm cho Băng Nhi đi tìm đồng nam, dùng nguyên dương khí hóa giải Huyền Âm chi độc trong cơ thể, nó không hiểu chuyện, người cũng ngu ngốc, cái gì nói nam nhân họ đồng tất nhiên giỏi y thuật? Người có hay không đầu óc đây?”

Ách... Hẳn là hiểu lầm rồi nha? Mạc Ly bị oan.

“Người trong cơ thể bức độc không sạch, sao không nghĩ tới vấn đề không ở miệng vết thương, mà là hấp thụ sai lầm?”

“Được là Lạc cô nương...”

“Băng Nhi tuổi còn nhỏ, chưa thấy qua quen mặt, người chả lẽ cùng nó so đo?”

Mạc Ly đã hiểu, Tà Nguyệt lão nhân là hộ độc chủ nhân, ngàn sai vạn sai đều là người khác sai, tuyệt đối không liên lụy đồ đệ bảo bối của lão.

“Ta cũng không biết, trên đời này nam nhân nhiều như vậy, Băng Nhi lại chọn một người như người” Thực rõ ràng, Tà Nguyệt lão nhân đang ghen. “Cho người dùng đàn còn ôn nhu hơn nước, không cho phép ta uống rượu, toàn tiến đến bụng người, người người người...” Hẳn thật thâm tâm, mười mấy năm ngâm đắng nuốt cay nuôi lớn đồ đệ xinh đẹp như vậy liền bị người khác bắt mất, ô..., trên đời này còn có ai so với hẳn đáng thương hơn không?

“Văn bối sẽ nói Lạc cô nương, đừng ngăn cản tiền bối uống rượu”

Tà Nguyệt lão nhân trợn mắt trừng hẳn. “Hừ, lão phu như thế nào lại có thể dùng một chút hầu nhi rượu là có thể thu mua sao?” Nhưng khóe miệng nhếch cao đã bán đứng lão. “Nói cho người, đồ đệ ta cái gì cũng tốt, chỉ là ở phương diện y thuật... cái kia... Kém một chút, người nếu không muốn chết không mình bạch, tốt nhất nên ít tiếp xúc với dược nổ làm ra.

Lạc Băng Nhi rất thần kỳ chính là một đại phu mèo ba chân, mặc kệ như thế nào tính sai được, nàng vĩnh viễn cũng không trúng độc, không hay ho lại chính là người khác. Tà Nguyệt lão nhân nghĩ đến, còn hơi run lên.

“Văn bối thụ giáo” Mạc Ly chấp tay.

Tà Nguyệt lão nhân thở một hơi dài. Cuộc đời chịu không nổi cái loại người nể nếp này, đồ đệ như thế nào lại chọn một phu quân không thú vị như vậy?

“Tính! Lão phu hiện tại giao người ba việc. Thứ nhất, đừng đi tìm nam nhân họ đồng nữa. Thứ hai, thương thế của người có thể tốt nhanh như vậy, là vì lão phu đã cho người uống một viên hợp ngọc hoàn, nhưng dược hiệu còn chưa có phát huy hết, người cùng Băng Nhi nhanh chóng bắt lấy cơ hội song tu, chờ hợp ngọc hoàn hoàn toàn thay đổi thể chất các người, trên đời này sợ sẽ không có gì có thể thương đến các người. Thứ ba, người mang Băng Nhi xuống núi, dạy nó như thế nào trở thành một nữ nhân chân chính, xứng đáng là một nương tử, tương lai có đủ tư cách trở thành một mẫu thân”

Mạc Ly kinh hãi “Hợp ngọc hoàn? Bắt từ tiên đan trong truyền thuyết?”

“Thúi lắm, trên đời này căn bản không có cái gì là bắt từ tiên đan, nếu không Lý Thế Dân vẫn còn ngồi trên long ỷ”

Một người sống thật lâu vị tất đã là chuyện tốt, từng thân hữu, sau lại tri giao, một người tiếp một người mất đi, nhìn hoàng triều thay đổi, phong vân biến

hóa, cuối cùng chỉ còn chừa lại chính mình, cho nên Tà Nguyệt lão nhân sau này không bao giờ xuống núi nữa, bởi vì mệt mỏi, mệt mỏi cùng chán ghét.

Mạc Ly có thể hiểu tâm trạng của một lão nhân cô độc. “Đợi văn bối xử lý xong chút việc vặt, liền mang Lạc cô nương xuống núi, ”

Lại là một cái thủ lễ, thực cố chấp, nhưng cũng là một nam nhân biết chăm sóc. Tà Nguyệt lão nhân hai mắt mang theo thâm ý nhìn thẳng hấn.

Mặc dù quần áo chật vật, hấn vẫn như cũ ngẩng đầu ưỡn ngực.

Bình tĩnh mà xem xét, Lạc Băng Nhi lựa chọn một phu quân tốt lắm, chính là...

Tà Nguyệt lão nhân lắc đầu khẽ cười “Giữ nghĩa như vậy, mặc dù phải chết cũng không hối hận sao? Ngươi tướng mạo này a, vừa thấy đã biết chính là làm việc vặt và đoán mệnh nha, may mắn gặp được đồ đệ ta, vô tâm không để ý, chuyện ngươi làm không được nó có thể giúp ngươi, ngươi giết không được người, nó có thể thay ngươi xuống tay, có nó bên cạnh, ngươi thật có phúc, phải hảo hảo đối đãi nó, biết không?”

“Đây là đương nhiên” Chiều cổ thể tử của mình, trân trọng nòng, quý trọng nòng, là việc nên làm, hấn vốn tính là như thế. “Chỉ hỏi tiền bối, cái yêu cầu thứ ba là có ý tứ gì? Ta thấy Lạc cô nương thật bình thường, không có gì cần đặc biệt dạy dỗ a!”

“Ngươi mù sao?” Vừa mới có một chút hảo cảm lại biến mất hoàn toàn, Tà Nguyệt lão nhân quát “Đừng nói tô son điểm phấn, Băng Nhi ngay cả quần áo của nữ nhi cũng không chịu mặc, ngươi ngươi ngươi... ta ta ta...”

Hấn nói không được nữa, chuyện này năm đó hấn bỏ lại một đồng sách thuốc bức đồ đệ tự xem, học tập xử lý quỷ thủy và vấn đề này xấu hổ giống nhau.

Mạc Ly khuôn mặt bừng tỉnh “Tiền bối, loại sự tình này như thế nào mà dạy?”

“Ta mặc kệ ngươi, tóm lại ngươi đem trọn bộ nữ nhi khuê trung sự, nhân đại đạo toàn bộ dạy Băng Nhi, dạy xong mới được trở lên núi, biết không?” Nói xong, Tà Nguyệt lão nhân ném khối lệnh bài cho hấn.

“Đây là... Tần vương lệnh?” Trong truyền thuyết Tần vương Lý Thế Dân trước khi đăng cơ, cùng các thần võ tướng có tình cảm rất tốt, từng chế hai mươi tư cái lệnh bài, tặng cho mọi người, nói rõ cùng chung phú quý. Cho nên trong năm Trinh Quán, Thái Tông kiến lẫm các, có hai mươi tư vị công thần, thiên hạ liền có lời đồn, hai tư vị công thần này là hai tư người mang Tần vương lệnh.

Tần vương lệnh không chỉ có thể làm cho người ta một bước lên mây, thậm chí là kim bài miễn tử, dù phạm phải sai lầm gì đều có thể đặc xá. Nhưng lại có lời đồn là hai tư vị công thần cùng nhau chiêu binh tạo phản, không thành bị giết, thế gian đối với Tần vương lệnh ham thích mới dần dừng lại.

Đến nay, mọi người đã không còn tin thiên hạ có Tần vương lệnh tồn tại. Nhưng lão nhân lại cho hấn một cái, đây là chuyện gì xảy ra?

“Chớ má Tần vương lệnh! Cái này gọi là thiếu nợ, tiểu tử Lý Thế Dân kia tổng cộng thiếu ta hai mươi tư cái nhân tình, đây là lấy đến cùng hấn đòi nợ! Tuy rằng hấn đã chết, bất quá ngươi cảm thứ này đến nha môn, chỉ cần không phải muốn làm hoàng đế, ngươi đưa ra yêu cầu gì, từ đại đường quân vương cho tới nô lệ đều thay ngươi hoàn thành. Hiện tại ta đưa nó cho ngươi, ngươi muốn ăn muốn uống, kể cả phong vương bá tử cũng không thành vấn đề, một câu, đừng làm cho đồ đệ ta chịu khổ”

Lời đồn quả nhiên không thể tin, Mạc Ly bị chân tướng Tần vương lệnh đá kích có điểm mơ hồ, nhưng vẫn chấp tay hành lễ.

“Đa tạ tiền bối, văn bối nhất định không phụ nhờ vả”

“Thật rầy rà, quần áo trong bao này cũng cho ngươi. Xem ngươi, biến thành cái bộ dạng quý gì, có thể gặp người sao?”

“Thất lễ” Mạc Ly tiếp nhận quần áo, chạy nhanh đi mặc vào.

Tà Nguyệt lão nhân một bên nắn, nhưng đồ vật cứ từng thứ từng thứ đưa ra. Tiểu tử này, tuy còn ít tuổi, trông cũng không cổ hủ, lại hiểu được lão nhân gia che giấu tâm tình, không nói toạc ra, làm cho hấn thực vui vẻ.

Mạc Ly thu được linh dược một đồng, bí tích vài bản, bảo kiếm một thanh, một áo giáp tơ vàng, dạ minh châu hai khối, trong giây lát, giá trị con ngươi đã có thể so với công khanh.

“Được rồi, tính tính thời gian, Băng Nhi cũng sắp trở lại, ta đi trước một bước...”

“Xin đợi một chút, tiền bối”

“Làm gì?”

“Xin hỏi tiền bối, những ngày gần đây, vùng núi Thái Bạch phát sinh một số huyết án, tiền bối có biết là người phương nào gây nên?”

“Ngươi cảm thấy sao?” Lão mỗi ngày đi theo chiều cổ đồ đệ còn không kịp, làm sao có thể lại đi chú ý cái khác?

“Là văn bối đường đột, tiền bối đi thông thả” Loại đáp án này Mạc Ly đã đoán ra.

Tà Nguyệt lão nhân lắc mình một cái, bóng người đã biến mất, những lời dặn dò quan tâm tha thiết vẫn còn từ trong rừng vang lại.

“Nhớ kỹ, hảo hảo đối đãi đồ đệ ta...”

Mạc Ly cảm xúc trăm mối nguồn ngang. Tào Hình Viễn cũng từng như vậy đối đãi hần, ân cần chiều chuộng, chẳng phân biệt được thị phi che chở, mà nay... Lạc Băng Nhi còn có sư phụ, nhưng sư phụ hần đâu?

Không tự giác, hần cầm hai miếng ngọc bội đã vỡ “Sư phụ, mặc kệ là ai, chỉ cần hần làm hại người, đồ nhi tuyệt đối không buông tha hần”

Âm thầm lập thế, hần đối với lão nhân đã rời đi đập đầu một cái. “Tiền bối yên tâm, cho dù Mạc Ly thân thể không còn, cũng không làm cho Lạc cô nương mất một sợi tóc”

May mắn Tà Nguyệt lão nhân không thấy được hần, nếu không sẽ muốn mắng hần là nghi lễ phiền phức một đồng

Bởi vì không có việc khác quấy nhiễu, lúc này Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi một đường xuống núi phi thường trôi chảy.

Chính là, nàng nghi vấn rất nhiều “Người nói sư phụ đến đây, người như thế nào lại không đợi ta?”

Đương nhiên là sợ bị nàng phiền. Tuy rằng chỉ cùng Tà Nguyệt lão nhân gặp mặt một lần, Mạc Ly vẫn nhìn ra được, đối với quan hệ thầy trò này, Lạc Băng Nhi là chiếm thượng phong

Mà Tà Nguyệt lão nhân, hần đem đồ đệ sùng lên tận trời, sùng đến chính mình có điểm sợ đồ đệ.

Nhưng những lời này cũng không nên nói với nàng, hần thuận miệng nói “Có lẽ tiền bối có việc khác quan trọng cần làm, cho nên không kịp chờ người”

“Làm trò, sư phụ mỗi ngày trừ bỏ luyện được, tập võ, khi dễ hầu từ một chút, còn có thể có việc gì quan trọng cần làm? Hần nhất định là sợ ta hỏi việc hần bày bố mê hồn trận vậy khốn chúng ta, mới vội vàng chạy trốn”

Một, nàng từ khi rời Thiên Âm cung vẫn thường nhớ tới sư phụ, kết quả sư phụ lại không nhớ tới nàng, vô tình.

Thầy trò này thật là hiểu biết lẫn nhau. Mạc Ly cười khổ “Sư phụ cũng là vì tốt cho chúng ta, dù sao... chúng ta đều nghĩ sai ý tứ “đồng nam”.

Nàng xấu hổ đến hai má đỏ hồng “Đó cũng là sư phụ không giải thích rõ ràng a! Ai biết.... Tóm lại đều là lỗi sư phụ”

Trên mặt hần cũng hồng như nàng “Loại sự tình này... Lạc cô nương... Tiền bối sợ cũng là thực khó xử... Nói như thế nào chứ...” Tà Nguyệt lão nhân còn muốn hần dạy Lạc Băng Nhi nhân luân đại đạo? Trời ạ, hần như thế nào mở miệng đây?

“Mạc Ly” Nàng khuôn mặt thoáng xấu hổ “Người có thể đừng tiếp tục kêu ta là Lạc cô nương?” Hơi cúi mặt, nàng chớp đôi mắt mang theo vô tận tình cảm

Hần yết hầu khô rát, thanh âm khàn khàn “Băng Nhi”

“Ân” Rên rỉ kiểu nhuuyến mềm mại

“Băng Nhi” Kim lòng không được, hần cầm tay nàng.

Tà mỉa mắt một cái, nàng mặt mày vui vẻ như có gió xuân.

“Ta đây”

“Băng Nhi” Trong lòng âm áp, đi qua đau khổ, suy nghĩ kết lại tại đây một khắc đều trở nên chín chắn “Chờ vào trấn, sau khi bán đi đa thú, ta liền thay người mời vài người vú già dạy người trang điểm cùng... mọi sự tình”

Hần càng nghĩ, dạy người này luân đại đạo, sinh nhi dục nữ mọi việc, vẫn là thỉnh người có kinh nghiệm đến dạy có vẻ tốt hơn.

Về phần khối “Tần vương lệnh” kia, không đến khi có việc khẩn yếu, hần sẽ không tùy tiện sử dụng.

Cứ lưu lạc giang hồ, bốn biển là nhà, hần đã ở Trường An, Lạc Dương chờ bố trí sản nghiệp, để nuôi sống họ không thành vấn đề.

“Tốt, mỗi khi nhắc đến quỳ thú, sư phụ liền theo ta lái nhái, nhưng mỗi lần luôn phun ra nuốt vào nửa ngày, sau đó quăng một câu “Chờ người lớn lên tự nhiên hiểu được”. Hừ! Cái loại dạy dỗ giống như hần, chỉ tự ta vừa được một trăm tuổi cái gì cũng đều không hiểu. Mạc Ly, người nói muốn dạy ta, dạy như thế nào?”

“Ta...” Hần ngậm miệng. Trong nháy mắt, hần vô cùng đồng tình với Tà Nguyệt lão nhân, nếu chính mình thu một nữ đồ đệ, hai người ở thâm sơn sống hơn mười năm, mỗi ngày, đồ đệ trưởng thành rồi có rất nhiều vấn đề riêng tư của nữ nhân muốn hần dạy, hần sẽ mở miệng như nào?

Sư phụ kiểu này không biết phải làm thế nào a!

“Phía trước có khách điểm, chúng ta trước đi ăn cơm, nghỉ ngơi một chút, rồi ta đi tìm người dạy ngưoi” Hấn không tính vệ đạo nhân sĩ, chính là trời sinh tính thẹn thùng.

“Ăn cơm? Có muốn hay không ta đi săn thú?” Trong dĩ vãng chỉ xem qua trong sách trong thành có rất nhiều người, nhưng nàng nhìn trái nhìn phải, không thấy được con mồi. “Muốn ở trong trấn thu xếp cái ăn, chỉ sợ không dễ dàng”

“Không cần phiền toái như vậy, trong khách điểm có chuẩn bị tốt đồ ăn cùng nước uống, chúng ta chỉ cần có tiền hoặc vật phẩm đáng giá, là có thể cùng khách điểm trao đổi ăn uống”

“Tiền lớn lên trông như thế nào?” Chuyện tốt như thế nhưng nàng lại chưa thấy qua, phi thường tốt.

“Ta hiện tại không có, nhưng ở đây có da thú, xương hổ, hùng đảm, thảo dược... Tất cả đều có thể đổi lấy tiền” Xem ra nàng muốn sống ở đây, còn có rất nhiều chuyện phải học.

Hấn đưa nàng vào khách điểm, hai người đến một cái bàn ngồi xuống. Mạc Ly cùng chương quỳ thương lượng, hỏi xem có thể dùng đồ vật đổi thức ăn, chỗ ở hay không.

Chương quỳ thấy bọn hắn ngay cả thịt hổ, tay gấu đều có. Không ngừng đáp ứng, ngoài việc một ngày cho họ ba bữa ăn cùng chỗ ở, còn thanh toán thêm năm quan tiền.

Mạc Ly xem chương quỳ rất thành thực, liền đem những thứ đang có giao cho hắn xử lý, nói rõ một phần mười lợi ích sẽ đưa chương quỳ làm thù lao.

Chương quỳ tính toán, đối với việc này, chính mình thu vào ít nhất mười quan tiền, vui tươi hơn hờ gọi người thay Mạc Ly, Lạc Băng Nhi chuẩn bị phòng cùng hàng hóa, chính hắn mang đồ đi tìm thương gia thích hợp chào hàng.

Lạc Băng Nhi lần đầu xuống núi, nhìn cái gì cũng đều ngạc nhiên, chỉ hận cha mẹ sinh chỉ có hai mắt, nếu không có thể xem nhiều hơn.

Mạc Ly mỉm cười nhìn về mặt nàng tò mò, bất đồng với khi ở trong núi trong treo nhưng lạnh lùng, giờ phút này nàng giống như một đứa nhỏ.

“Mạc Ly, đó là đang làm cái gì? Thật náo nhiệt”

Hấn nhìn đến một đội chiêng chống đi qua, phía sau là ba cỗ kiệu hoa.

“Đó là người ta đón dâu”

“Nguyên lai đón dâu là như vậy” Nàng chỉ xem qua trong sách, đây vẫn là lần đầu tận mắt thấy. “Ta biết tân nương sẽ ngồi kiệu hoa đến nhà tân lang, nhưng vì sao lại có ba cỗ kiệu hoa? Chẳng nhẽ người ngồi kiệu đầu tiên là tân nương?”

“Đường luật cho phép nam tử tam thê tứ thiếp, ta nghĩ tân lang kia cùng lúc cưới một vợ hai thiếp, cho nên trong mỗi kiệu đều là tân nương”

Nghe vậy, nàng mày liễu nhăn lại.” Vậy trong đường luật, nữ tử có thể có mấy phu quân?”

Hấn sừng sốt một chút “Đường luật không ngăn cản nữ tử tái giá, nhưng phu quân chỉ có thể có một người”

Nàng chu miệng, một lúc lâu sau, nói qua kẻ rằng một câu “Không công bằng”

Hao tổn tâm trí, loại sự tình này phải như thế nào giải thích? Hấn đoán đã lâu, mới nói “Băng Nhi, loại sự tình nam nữ kết hôn này, không có chuyện không công bằng, chỉ cần cả hai cam tâm tình nguyện, ngày qua ngày hạnh phúc, tội gì để ý chuyện khác?”

Nàng liếc mắt nhìn hắn “Ngươi cũng sẽ cưới rất nhiều thê thiếp sao?”

“Mạc Ly nhất giới lăng tử, cô nương nhà ai dám gả?” Hấn cười đưa nàng một chén trà “Băng Nhi cứ việc yên tâm, ta kiếp này chỉ có một nương tử, chắc chắn là ngươi”

Nàng trừng mắt nhìn, nhếch môi, cười thật vui vẻ “Ta sẽ đối với ngươi tốt lắm”

Hấn lại ngăn người ra, lời này bình thường đều là nam tử đối nữ tử nói ra? Nhưng từ miệng nàng nói, vào tai hắn, lại như Thiên Âm bàn, nhiều lương ba ngày, kéo dài không dứt.

“Ta đây cần phải tạ Băng Nhi”

“Không khách khí. Chúng ta trở thành vợ chồng, ta liền do ngươi phụ trách”

Hấn trừng lớn mắt, một hồi lâu, cất tiếng cười to.

Có tiền, Mạc Ly mướn một bà vú, cùng Lạc Băng Nhi ba người cùng nhau đi xem các cửa hàng quần áo.

Trước khi đi, hắn lập đi lập lại dặn dò bà vú, Lạc Băng Nhi những việc riêng tư của nữ nhi cái gì cũng không biết, cho nên quần áo bên người đều phải

do bà vú chuẩn bị.

Hắn chuẩn bị thật sự cẩn thận, nhưng vẫn có vấn đề xảy ra.

Lạc Băng Nhi căn bản không cho ai ngoài Mạc Ly chạm vào nàng, bà vú muốn dạy nàng mặc cái yếm, bị nàng một chỉ điểm huyết.

Mạc Ly tận tình khuyên bảo nàng “Băng Nhi không có người dạy người, quần áo này, người có mặc không?”

“Sẽ không” Nàng thân nhiên đáp

“Vậy vì sao không cho bà vú giúp người?” Nói xong hắn giải huyết cho bà vú, lại đưa cho bà một trăm tiền để trấn an.

Cuối cùng, bà vú kia xem trọng tiền bạc, run run giữ lấy.

“Ta không muốn nàng chạm vào ta” Lạc Băng Nhi nói.

“Người không thích nàng, ta đây sẽ giúp người tìm người khác hỗ trợ?”

“Ta ai cũng không cần, trừ người ra” Còn có sự phụ nàng cũng biết.

“Băng Nhi, ta là nam nhân, việc này ta cũng không hiểu. Chúng ta mời bà vú khác hoặc cô nương dạy người được không?”

“Không thích”

“Vì sao?”

“Sự phụ nói, cô nương tốt không thể tùy tiện cho người khác chạm vào thân thể chính mình”

“Ách...” Bà Nguyệt lão nhân dạy như vậy là đúng, nhưng Lạc Băng Nhi chỉ thân cận hắn, không tiếp thụ người khác, nói thật hắn cũng có chút vui vẻ, như vậy chứng minh ở trong lòng nàng địa vị của hắn hoàn toàn bất đồng với người khác.

Bất quá nàng phòng bị như thế, cũng làm cho hắn phải phiền não. Chẳng lẽ muốn hắn tự mình đem nữ nhi mật sự học hết, rồi dạy lại cho nàng?

Bà vú nói ra một chủ ý tốt “Công tử, nếu không người cho mượn thân thể làm mẫu, ta chỉ dẫn động tác, vị cô nương này xem, cố gắng sẽ”

Trong mắt Lạc Băng Nhi toàn là cố chấp, Mạc Ly thở dài một tiếng, vì thế phòng thay đồ xuất hiện một màn quý dị... ba người, một nam hai nữ, cùng nhau tiến vào phòng nhỏ, bà vú cầm cái yếm ở trên người nam tử khoa tay múa chân, dạy cô nương trẻ tuổi như thế nào mặc vào người.

Bà vú vốn tưởng đem cái yếm mặc lên người Mạc Ly, nhưng Lạc Băng Nhi vung tay lên, động tác của nàng lại bị trụ lại

“Không cho phép người đụng tới hắn” Lạc Băng Nhi âm thanh liền cùng tên nàng giống nhau.

Bà vú rung mình một cái, may mắn Mạc Ly đúng lúc thay nàng giải huyết, lại đưa một trăm tiền, việc này mới quên đi.

“Thất lễ” Mạc Ly chấp tay một cái, hỏi lại Lạc Băng Nhi “Băng Nhi, người học xong rồi sao?”

“Không sai biệt lắm!”

Mạc Ly thở dài một hơi “Bà vú, thỉnh người mua giúp nàng quần áo bên người cùng áo ngoài mỗi thứ ba bộ”

“Là, công tử” Bà vú sợ tiểu cô nương, vừa được làm, chạy trốn như bay

Lạc Băng Nhi thương thức cái yếm “Mạc Ly, người nói ta nhất định phải mặc cái này sao?”

Mạc Ly lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt nhăn nhó nói “Mỗi cô nương đều mặc, người không mặc tựa hồ.... không tốt lắm”

“Ta trước kia không có mặc, vẫn thật tốt”

Hắn sững người. Tự hỏi muốn mặc quần áo gì, tô son điểm phấn hay không, tập nữ hồng trù nghệ, đối với một cô nương mà nói, thật sự quan trọng vậy sao?

“Ở khách điểm, người cũng nói, tuy rằng rất nhiều người đều tam thể tứ thiếp, nhưng người chỉ lấy một mình ta. Người cùng mọi người cũng không giống nhau, như vậy người chính là không tốt?”

“Này...” Suy nghĩ chuyển biến liên hồi, nhìn nàng thật dịu dàng, con người xẹt một đạo quang xuyên phá mây đen, trong nháy mắt đầy trời sáng sủa “Người nói đúng, cùng người khác bất đồng không có gì không tốt, quần áo này người thích thì mặc, không thích thì thôi, làm cho người vui vẻ khoái hoạt so với cái gì cũng đều quan trọng hơn”

Nàng miệng cười như hoa, vô cùng kiều diễm, thoáng như thiên địa thêm vào vô số đặc sắc, trong lúc nhất thời làm cho hán nhìn đến ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Man Nữ Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cùng người khác không giống nhau, có phải là sai?

Không giống người thường, có phải hay không là một loại tội lỗi?

Mạc Ly cùng Mạc Băng Nhi ôm bao lớn bao nhỏ, dắt tay nhau đi ở trên đường cái, trên người quần áo hoàn toàn bất đồng dân chúng Đại Đường, nhận được vô số ánh mắt cùng chỉ trỏ của người đi đường.

Hắn cùng với nàng ngẩng đầu mà bước, nhàn nhả như du thưởng trong đình viện nhà mình

Ngay cả nhàn ngôn toái ngữ lọt vào tai, cũng như gió nhẹ thổi qua.

“Mạc Ly, bên kia có thật nhiều người nha! Chúng ta đi nhìn xem được không?”

Hắn vuốt cằm, không có nói cho nàng, đi theo phía sau bọn họ xem náo nhiệt càng nhiều người hơn.

Đi vào trong đám người, Mạc Ly nhìn thấy phía trước có một khuôn mặt quen thuộc “Kia không phải Trương gia đại tiểu thư sao?”

“Băng hữu của ngươi sao?”

“Tùng có gặp mặt một lần” Hắn nói, nghe thấy trong đám người âm ỹ thành một đoàn thanh âm.

Nguyên lai Trương tiểu thư nhìn trúng một cây dược thảo, đang muốn mua, đột nhiên một lão nhân nhảy ra nói cây thảo dược kia là hán hái, lại bị hán tử trộm đi, Trương tiểu thư muốn mua, hắn là phải đưa tiền cho hán, mà không phải là trung niên hán tử.

Trung niên hán tử chỉ trời mà chửi vừa thề, thảo dược là chính mình hái, lão nhân mới là kẻ lừa đảo.

Trương tiểu thư cũng hồ đồ, nàng không phân rõ được là ai nói thật? ai nói dối?

Lạc Băng Nhi kéo kéo thắt lưng Mạc Ly “Uy, ngươi nói bọn họ ai là kẻ lừa đảo?”

“Nếu truy cứu là ai mang thảo dược xuống núi, như vậy lão nhân nói dối”

“Vì sao? Hắn ngay cả hái ở nơi nào, hái như thế nào, đều nói rành mạch, không giống gạt người”

“Ngươi nhìn hài của hán”

Nàng tò mò cúi đầu, chìn chăm chăm hài của lão nhân nửa ngày, đột nhiên đem chân chính mình nâng lên nhìn xem.

“Ta đã biết” Nàng đi đến bên cạnh lão nhân. “Ngươi nói cái này chính là ngươi hái? Ngươi vừa từ núi Thái Bạch xuống sao?”

“Ngươi là ai?” Không biết từ đâu xuất hiện một cô nương kỳ quái, lão nhân trong lòng hơi run lên.

“Ta cũng vừa xuống núi, không đến hai canh giờ, ngươi xem đế hài của ta, tất cả đều là đất, của ngươi đâu? Một đôi hài sạch sẽ không có nửa điểm bị bẩn, nên sẽ không phải chuyện đầu tiên khi ngươi xuống núi chính là đôi đôi hài mới đi?”

“Ta...” Lão nhân vừa tức vừa vội, lại nói không ra lời.

“Các vị, cô nương này chứng minh là ta nói mới là sự thật, thảo dược là ta hái, đại tiểu thư muốn mua hán là đem tiền cho ta” Trung niên hán tử đắc ý dặt dào.

“Không cần bán! Hắn cũng là gạt người!” Lão nhân quát.

“Xú lão đầu, đừng tưởng rằng ngươi có tuổi lão tử không dám đánh ngươi, ngươi ở đây phá hoại chuyện làm ăn của ta, lão tử đánh cho ngươi mặt nở đầy hoa!” Nói xong trung niên hán tử giơ tay thị uy.

Lạc Băng Nhi đưa tay một cái điểm trúng huyệt đạo hắc. Không hiểu vì sao, nàng cảm giác là lạ, sự tình tựa hồ không đơn giản như vậy, tầm mắt nghi hoặc nhìn không được quay đầu lại nhìn Mạc Ly.

Mạc Ly khẽ vuốt cằm, chỉ vào tay của trung niên hán tử nói “Ta cũng không hiểu được, vì sao bàn tay hái thuốc của ngươi lại có thể trắng nõn non mịn như vậy, có thể thỉnh giáo các hạ dùng phương pháp gì, ở nơi nào hái thảo dược này không?” Đồng thời giải khai huyệt đạo cho đối phương.

“Ngươi... ta vì sao phải nói cho ngươi?” Vừa được tự do, trung niên hán tử lập tức ôm thảo dược chạy trốn tới phía sau Trương tiểu thư “Đại tiểu thư, cái này ngươi muốn mua hay không? Không mua ta đem đi bán cho người khác.”

Trương tiểu thư thân nhiên cười, một đấm đánh ngã trung niên hán tử

“Người đâu, đem hai người này bắt lại, giao quan phủ xử lý!” Theo tiếng nói của nàng, vài tên gia đinh đem lão nhân cùng trung niên hán tử trở lại, giải đến nha môn.

Bất thành linh biến chuyển làm cho Lạc Băng Nhi nhìn thấy sững sờ.

Trương tiểu thư đi về phía Mạc Ly, mặt mày giãn ra, điệu bộ duyên dáng.

“Không hổ là kim bút ngọc phán Mạc đại hiệp, liếc mắt một cái liền nhìn ra hai gã đó lòng dạ xấu xa”

“Trương tiểu thư khen trật rồi” Mạc Ly chấp tay vì lễ.

Nàng vẻ mặt kinh hi “Mạc đại hiệp nhận ra tiểu nữ?”

“Trương gia đại tiểu thư, phi yến tử Trương Tú, tại hạ nghe danh đã lâu”

“Tiểu nữ đối với Mạc đại hiệp cũng là nhớ mãi không quên” Ngôn ngữ ám chỉ, đôi mắt long lanh như nước.

Lạc Băng Nhi phát hiện chính mình thực chán ghét ánh mắt Trương Tú nhìn Mạc Ly, lắc mình một cái liền chắn trước người Mạc Ly, ánh mắt sắc bén như là bảo vệ lãnh thổ của mẫu sư { sư tử mẹ }

Trương Tú phát hiện Lạc Băng Nhi địch ý, thực buồn bực “Vị này là...”

Mạc Ly nắm tay Lạc Băng Nhi, khẽ môi nhếch lên “Đây là nội nhân, Lạc Băng Nhi”

“Mạc đại hiệp thành thân, trên giang hồ làm sao có thể không đồn đại?”

“Tại hạ nhất giới lãng tử, cũng không phải là đại nhân vật, chẳng nhẽ lại phát anh hùng thiếp thông cáo chuyện thành thân sao?” Ngữ khí lãnh đạm trực tiếp cự tuyệt Trương Tú điều tra, bởi vì hắn không muốn làm cho Lạc Băng Nhi bất an.

Nhưng Trương Tú chưa từ bỏ ý định, chuyển hướng đến Lạc Băng Nhi “Không biết Lạc cô nương là người môn phái nào?” Nàng cố ý không kêu Mạc phu nhân.

Mạc Ly không biết, trong chốn võ lâm có rất nhiều nữ tử chú ý tin tức về hắn, Trương Tú cũng là một trong số đó.

“Thiên Âm cung” Nắm tay Mạc Ly, hắn làm vậy làm cho Lạc Băng Nhi thỏa mãn cười híp mắt.

“Thứ tiểu nữ kiến thức kém cỏi, trong chốn giang hồ tựa như chưa từng nghe qua môn phái này”

“Thực bình thường” Lạc Băng Nhi nhún vai “Tên này là ta tự đặt, lại không công bố ra ngoài, ngươi làm sao có thể nghe qua?”

Mạc Ly cúi đầu, khẽ mỉm cười, nụ cười sáng chói giống như ngôi sao xẹt qua phía chân trời, ánh sáng như ngọc sáng ngời, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Trương Tú cũng bị nụ cười đó làm ngẩn ngơ.

Mạc Ly vừa nói vừa chấp tay “Trương tiểu thư, vợ chồng ta còn có chuyện quan trọng, xin cáo biệt, tạm biệt”. Dứt lời, hắn kéo Lạc Băng Nhi nhanh chóng rời đi.

“Mạc đại hiệp...” Trương Tú cảm thấy rất mất mát, kim lòng không nổi, vội đuổi theo.

Trở lại khách điểm, vào trong phòng, Lạc Băng Nhi lấy một đồng thuốc bột, đan hoàn, bắt đầu làm dược.

Mạc Ly vô cùng kinh hãi. Hồi tưởng chính mình vài lần trúng độc thê thảm, cùng Tà Nguyệt lão nhân với đồ đệ đánh giá y thuật “đặc thù”, nàng đại phu căn bản không phải người sống, là chuyên môn đem người trị tử.

“Băng Nhi, ngươi đang làm cái gì?”

“Thạch sùng sa”

“A?” Trong phòng này còn có người nào muốn trêu chọc nàng sao? “Ngươi làm cái này có tác dụng gì?”

“Điểm ở trên người ngươi, nếu có nữ nhân lén lút khinh bạc ngươi, nó sẽ biến mất, ta liền giết nữ nhân kia báo thù cho ngươi”

“Ách.....” Hắn không hiểu gì về ý được, cũng không rõ nàng nói là thật hay giả, nhưng trong lòng cũng có chút nghi hoặc cùng bất an. “Băng Nhi, giết người là không đúng, luật Đại Đường, một mạng đền một mạng, huống hồ ta cũng không hy vọng ngươi ý vào võ thuật, bắt nạt kẻ yếu. Và lại, hành tẩu giang hồ, luôn có việc ngoài ý muốn, nếu không cẩn thận phát sinh tiếp xúc tay chân, ngươi chẳng lẽ cũng đòi giết người sao? Thứ ba, ngươi..... không thể tin tưởng ta sẽ không phản bội ngươi sao?” Chẳng lẽ nàng không nghĩ tới, nếu hắn phong lưu hoa tâm, thì người nên chết là hắn, chứ không phải người kia sao.

Nghe vậy, Lạc Băng Nhi dừng tay không đảo được nữa, nghĩ nghĩ “Ngươi nói cũng có lý, được rồi, trừ khi vạn bất đắc dĩ, ta không giết người, thuốc này cũng phải sửa một chút, đơn thuần đụng chạm thì không sao, chỉ cần không được làm ra việc mây mưa là tốt rồi, về phần vấn đề thứ ba.....” Đôi mắt trong veo như nước mờ to chăm chăm nhìn thẳng vào hắn “Ngươi là tướng công của ta, ta từng hứa hẹn với ta, ta đương nhiên tin tưởng ngươi”

Nói nàng rất lạnh lùng sao? Nhưng đôi mắt trong suốt của nàng làm cho tâm hắn thật ấm áp, hắn đi qua, kéo tay nàng “Ta chỉ là một giang hồ lãng tử, nhưng đối với ngươi, Băng Nhi, quân tử nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy”

“Ta biết a!” Khóe môi gọi lên gió nhẹ, trong lòng ý xuân ấm áp.

Hắn giật nảy mình, cảm giác hơi thở của nàng mang theo một chút nóng, rót thẳng vào trong lòng.

Cúi người xuống, hắn mon trón đôi m hông của nàng.

Môi của nàng lạnh lạnh, còn mang theo một chút hương vị cỏ cây núi rừng thơm ngát.

Hắn nghĩ đến bệnh của nàng.....cửu âm huyền mạch.

Theo lời nói của Tà Nguyệt lão nhân, sau khi hắn cùng nàng ân ái, bệnh của nàng tự nhiên sẽ khỏi, nhưng nhiệt độ cơ thể nàng vẫn thấp hơn so với người thường, mặc kệ là khi nào tới gần nàng, da thịt của nàng luôn tỉnh tề trơn nhẵn, không thấy mồ hôi, không nhiễm cát bụi.

Ôm nàng như vậy, hắn ngẫu nhiên nghĩ đến nàng không phải là người ở thế gian này, mà là yêu mỹ trên núi cao, là tiên tử cách xa trần thế.

Mỗi khi loại ý niệm này hiện lên trong đầu, hắn đều cảm thấy một trận hoảng loạn, giống như nàng có thể biến mất bất cứ lúc nào.

May mắn nàng luôn tín nhiệm hắn, đem toàn bộ tình cảm đưa đến tay hắn, hắn mới có thể có cảm giác có được nàng.

“Băng Nhi” Hắn không biết cách nói lời yêu thương, nhưng là..... “Ta sẽ vĩnh viễn đối tốt với ngươi”

“Ừ!” Nàng cười khê, hai tay ôm chặt thắt lưng hắn. Hắn chính là phu quân của nàng, nàng nhất định phải hảo hảo mà giữ hắn, bảo hộ hắn.

“Băng Nhi” Tà Nguyệt lão nhân từng nói, hợp ngọc hoàn trong cơ thể hắn chưa hoàn toàn phát huy được hiệu, hắn nên cùng nàng thân cận nhiều. Hắn hiện tại thấy thật tốt rồi, ôm nàng như vậy. “Chúng ta.....”

Thùng thùng thùng, cửa phòng thực không đúng lúc vang lên.

Lạc Băng Nhi chu cái miệng lên, nàng thực không thích khi cùng hắn ở một chỗ lại bị quấy rầy.

Hắn ở bên tai nàng nói thật khê một câu “Chờ buổi tối đi!”

Nàng khê liếc mắt một cái ra cửa sổ, ánh dương đã sắp tàn, cách thời điểm trăng lên cũng không lâu, tâm tình lập tức tốt lên, khóe môi cũng nhẹ cười xinh đẹp.

Thùng thùng thùng, cửa phòng tiếp tục rung động, hơn nữa càng lúc càng nhanh.

Mạc Ly lại lần nữa khê hôn nàng một cái, cười nói “Ta đi mở cửa”

Nàng gật đầu, lại đi đến đảo bát được kia.

Mạc Ly mở cửa, lấp bắp kinh hãi, Trương gia, Hứa gia, Lý gia, Khuất Đột gia, Trình gia, Tiết gia..... Tất cả đều là thiên im tiểu thư của hòa môn vọng tộc số một số hai ở Đại Đường, cư nhiên cùng nhau tìm tới cửa.

“Mạc đại hiệp” Trương Tú dẫn đầu cùng hắn chào hỏi, đồng thời, các cô nương đều vây quanh hắn.

Các cô nương này người nào người nấy mặc áo da hổ, tư thế oai hùng hiên ngang, nổi bật vô cùng, nếu là phân biệt ra ngoài, nhất định là một bức tranh đẹp nhất, nhưng tụ lại cùng một chỗ liền có chút không bố.

“Các vị tiểu thư làm sao đều ở nơi này?” Núi Thái Bạch cách kinh thành xa xôi, hán nằm mơ cũng không nghĩ đến ở nơi này gặp một đoàn các cô nương danh chấn kinh thành.

“Đề ta nói cho!” Khuất Đột tiểu thư nhanh miệng nói “Bệ hạ thân thể vẫn không tốt lắm, vài năm nay bệnh đau đầu càng ngày càng nghiêm trọng, nghe nói trong núi Thái Bạch có vị lão thần tiên biết cách luyện trường sinh đan, tiên hoàng từng dùng qua một viên, quả nhiên thân thể khỏe mạnh, đến tận trăm năm, vì thế Hoàng thượng sai Lí Thuần Phong đạo trưởng lên núi xin thuốc, chúng ta liền đi theo!”

Kỳ thật các tiểu thư này trong nhà đều có lão nhân, các nàng đều muốn hiếu kính với trưởng bối của mình, đi theo lên núi thử vận may cũng thực bình thường.

Mạc Ly đoán được, người Hoàng Thượng muốn tìm khẳng định là Tà Nguyệt lão nhân. Chính là Hoàng thượng không biết, Tà Nguyệt lão nhân trường thọ chủ yếu ở chỗ lão tập luyện võ công cùng tâm tính, mà không phải nhờ đan dược.

Huống hồ trên đời cũng không có trường sinh đan, nếu không ngồi trên long ý thế nào là thánh thượng mà không phải tiên hoàng?

“Mạc đại nhân” Tiết tiểu thư còn không quên được Mạc Ly từng là ngự sử “Người là người núi Thái Bạch, có từng nghe qua lời đồn đại này, có hay không có thể chỉ điểm phương hướng cho chúng ta?”

“Mạc đại hiệp được xưng là kim bút ngọc phán, có một đôi tuệ nhãn, có thể phân biệt thị phi, có chuyện gì làm khó được người?” Trương Tú đỏ mặt giữ chặt tay áo Mạc Ly. “Các người không biết, vừa rồi ta ở trên đường thiếu chút nữa bị người ta lừa gạt, có Mạc đại hiệp giúp đỡ, mới vạch trần bộ mặt của người xấu”. Nàng thêm mắm thêm muối đem chuyện trung niên hán tử ý vào thân thể cường tráng, che mặt ẩn nấp ở trên núi, cướp bóc thảo dược đem lừa bán, đã có gần mười người rơi vào bẫy của hán.

Lão nhân kia cũng là một người bị lừa, hôm nay ngẫu nhiên trên đường gặp nhau, thấy trung niên hán tử nhìn quen mặt, liền cùng hán đối nghịch, muốn tìm ra chứng cứ hán là thổ phi, cuối cùng dựa vào buổi nói chuyện của Mạc Ly, rốt cuộc làm cho trung niên hán tử khai ra, lão nhân cũng cảm thấy mỹ mãn về nhà.

“Các người nói xem, Mạc đại hiệp có phải rất lợi hại không?” Trương Tú nửa thân mình đều dựa vào cánh tay Mạc Ly

Mạc Ly muốn tránh, nhưng các cô nương mỗi người một câu “Đại nhân”, “Đại hiệp”, “Công tử”, nghe như vậy hán liền đau đầu

Hơn nữa các nàng đem hán vây kỹ như thế, hán tránh bên này thì bên kia một đoàn tay ngọc lại bám lấy hán, cũng không biết phải tránh vào đâu.

“Này chính là trùng hợp, trùng hợp...” Lúc này cũng không có cách gì thoái thác, hán cho rằng vụ án này có thể trong vòng một canh giờ chấm dứt, là vì toàn bộ những cô nương này chỗ dựa quá lớn, quan phủ mới có thể chạy nhanh phá án, chỉ sợ chọc các nàng không vui, nửa ngọn núi Thái Bạch đều bị san thành bình địa.

“Mạc đại hiệp thật khiêm tốn”. Một trận náo loạn, Trương Tú thừa cơ ôm lấy thắt lưng Mạc Ly

Mạc Ly muốn tránh bị quấy rầy, nhưng phòng nhỏ như vậy, người lại nhiều như vậy, hán căn bản muốn trốn cũng không thể, liền làm ra vẻ mặt khó chịu.

Chỉ tránh ra một chút, các tiểu thư cũng không cảm thấy như vậy vây quanh một nam nhân có gì là lạ, huống hồ Mạc Ly khi còn ở trong triều, danh tiếng rất tốt, rất được chúng gia khuê tú ưu ái.

“Mạc đại hiệp, bọn ta bây giờ lên núi tìm lão thần tiên, người nhất định phải đi theo giúp bọn ta. Có người đi cùng, bọn ta mới có tin tưởng hoàn thành nhiệm vụ” Trương Tú dùng lý do này để được gần Mạc Ly.

Nàng đưa ý kiến hay, gần quan được ban lộc, luận mỹ mạo, bản gia thế, nàng mọi thứ so với Lạc Băng Nhi đều hơn hán, thiếu sót chính là thời gian ở cùng Mạc Ly.

Nhưng Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi như hình với bóng, làm sao bây giờ đây? Vậy thì làm náo nhiệt một chút, làm một đồng người cùng nhau hành động, còn muốn tìm cách chia rẽ Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi, nàng liền có cơ hội chen vào.

“Trương tiểu thư, từ xưa đến nay bao nhiêu người cầu trường sinh, có ai được như nguyện? Có thể thấy thuyết trường sinh không thể tin, chứ vì vẫn là về nhà đi!” Hán cố gắng từ chối, nhưng Trương Tú giống như khối da trâu thuốc dán, cứ dính liền lấy người hán.

“Trước kia có lẽ không có, nhưng lần này bệ hạ là nhìn thấy di cáo của tiên hoàng, mới ra lệnh như vậy, có thể thấy sự tình rất đáng tin. Mạc đại nhân nếu có thể giúp chúng ta tìm được, không chỉ Hoàng thượng ban thưởng thật lớn, Hứa gia cao thấp đều cảm tạ ân đức” Hứa tiểu thư nói

“Đúng vậy, Mạc đại hiệp, người đáp ứng đi!” Tốt lắm, Trương Tú cả người đều dán vào người hán.

Không thể nhìn được nữa, Mạc Ly cũng không phải kẻ ngốc để người ta khinh bạc

“Trương tiểu thư, thỉnh tự trọng” Tay đưa lên, định đẩy Trương Tú ra, người của nàng đã lướt qua đỉnh đầu mọi người, dừng ở ngoài cửa phòng

Lạc Băng Nhi lạnh lùng hé mặt ra, hai tay đưa ra, giống như còn đầy nữa, chúng nữ liền cảm thấy thân thể bị một cỗ kinh lực đẩy đi.

Các thiên kim tiểu thư này mặc dù xuất thân thế gia, nhưng để can đảm từ Trường an đi vào núi Thái Bạch, mỗi người đều đem theo thuốc hạ, các nàng

sao có thể khoa chân múa tay lại được với Lạc Băng Nhi võ nghệ cao thâm, không khỏi hai mặt nhìn nhau

Huống hồ Lạc Băng Nhi tính tình giống như con ngựa bất kham, trừ bỏ Mạc Ly, ai cũng không khống chế được.

Lạc Băng Nhi xuyên qua đám người, đi thẳng đến bên người hắn, kéo một tay của hắn, cuốn cao tay áo.

Hắn không biết nàng muốn làm gì, nhưng không cự tuyệt

Nàng lấy ra chỗ được vừa trộn, quét ngón tay vào bột phấn đỏ tươi, ở trên cánh tay trần của hắn viết xuống bốn chữ.... Băng Nhi chuyên chúc.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngây ngốc. Đây là cái ý tứ gì a?

Lạc Băng Nhi âm thanh lạnh lùng nói “Mạc La là tướng công ta, thỉnh các người không tùy tiện chạm vào hắn, cho dù không cẩn thận, nếu là cố ý.... hừ!” Hung tợn liếc mắt một cái vào Trương Tú ngã ngoài cửa, một chương kia chính là một chút giáo huấn nho nhỏ.

Mạc Ly giật mình, lập tức mỉm cười, bạc môi toát ra ý cười vô hạn sảng khoái, đáy mắt toàn là thỏa mãn, hắn cũng không chán ghét nàng đối với hắn giữ lấy, cứ như thế biểu hiện ngược lại cho hắn cảm giác vui sướng

Hắn từng ở trong quan trường, rồi lại lưu lạc giang hồ, gặp qua nhiều lắm dối trá, tựa như... Tay hắn nhìn không được lướt qua ngực, một đao kia chém vào bao sâu a, mặc dù hiện nay miệng vết thương đã khỏi hẳn, không thấy vết sẹo, hắn cũng vĩnh viễn không quên được, nhân tính có thể xấu xí tới mức nào.

Trên khuôn mặt nàng là vẻ ngay thẳng cùng đơn thuần biến thành bảo bối xinh đẹp nhất trên đời. Cho dù người khác có dùng ánh mắt kỳ quái nhìn bọn hắn, hắn cũng không để ý, liền yêu nàng chân thành.

Chúng nữ nhìn nhìn nhau, đột nhiên một trận cười to.

Lạc Băng Nhi biểu hiện có lẽ thực dữ tợn, nhưng các nàng cũng không chán ghét. Trên thực tế, những nữ tử trong phòng này, có người nào ôn nhu yếu đuối?

“Người không sai, rất giống tính cách Phòng phu nhân”

Phòng Huyền Linh phu nhân nổi tiếng ghen tuông, năm đó tiên hoàng từng muốn ban thưởng mỹ nữ cho Phòng Huyền Linh làm thiếp, Phòng Huyền Linh không dám nhận. Tiên hoàng biết nguyên nhân này, liền cho gọi Phòng phu nhân tới hỏi, là muốn nhận rượu hay muốn đưa thiếp nhập môn? Phòng phu nhân không chút lo lắng liền nhận rượu, ai ngờ rượu kia lại toàn là dấm chua, nhất thời trở thành chuyện để mọi người đàm luận.

Tiết tiểu thư luôn luôn ngưỡng mộ Phòng phu nhân, nay lại gặp một người tính tình đồng dạng, tự nhiên muốn làm tri kỷ

Khuất Đột tiểu thư cũng vỗ tay theo “Hào, nên để cho các nam nhân biết, nữ nhân chúng ta cũng không phải dễ khi dễ”

“Mạc phu nhân, ta ủng hộ người” Lí tiểu thư cười nói “Về sau ai dám làm khó dễ người, hãy báo tên tuổi của ta” Nàng đi đầu đưa ra lệnh bài liên lạc của nhà mình, tiếp theo các vị tiểu thư cũng làm theo.

Trong lúc nhất thời, oanh oanh yến yến đem Lạc Băng Nhi vây quanh trong ba tầng, ngoài ba tầng, nàng không khỏi có chút ngẩn người.

Mạc Ly ngây ngốc nửa ngày sau đó cười to. Là ai kỳ quái? Là ai bình thường? Có lẽ chỉ cần một người lòng dạ trống trải, thì bình thường và khác thường cũng không khác biệt nhiều lắm

Thăng đến qua giờ tí, các vị cô nương hưng trí bừng bừng mới cảm thấy mỹ mãn trở lại khách điểm mình ở.

Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi một đến nỗi như tróc một tầng da.

“Bọn họ nhiệt tình quá” Mà Lạc Băng Nhi thực không am hiểu ứng phó người như vậy.

Bởi vì các nàng thích người? Hắn không biết nên vì nàng vui vẻ, hay là buồn bực? Các cô nương đó mỗi người đều có lai lịch bất phàm, các nàng nếu liên hợp lại, thậm chí có thể tả hữu tùy hướng mà đi.

Trương An, Lạc Dương không hiểu được có bao người muốn được làm cho các nàng vui vẻ, cầu một việc thăng chức sắp thành lại bại, mà nay, các nàng đem phần vinh hạnh này cho Lạc Băng Nhi.

Chỉ là, Lạc Băng Nhi không hề để ý đến, coi sự ưu ái đó là gánh nặng

Nàng nghĩ nghĩ, thấp giọng nói “Ta cũng hiểu được các nàng không sai, nhưng... nhiều người như vậy, thật ồn ào”

Hắn cười to “Không quan hệ, về sau người muốn tìm các nàng, cứ từng nơi từng nơi mà đến, không đến cùng một nơi như vậy sẽ không âm ỷ.

Nàng gật đầu “Người thì sao? Muốn cùng các nàng đi tìm thần tiên sao?” Nàng cũng đoán được các nàng muốn tìm là Tà Nguyệt lão nhân, nhưng trường sinh căn bản là chuyện hư ảo giả dối, mang các nàng đi tìm chính là thêm một phần tuyệt vọng.

“Chúng ta còn muốn đi truy tra hung thủ lạm khai sát giới trong núi Thái Bạch, làm sao rảnh rỗi đi tìm đan dược trường sinh bất lão căn bản không có kia?”

Nói xong, hắn liền đi gọi tiểu nhị chuẩn bị nước ấm. Có việc cả một ngày, lại ầm ỹ đến hơn nửa đêm, hắn cùng nàng đều cần nước ấm để tắm rửa rũ bỏ mệt mỏi.

“Sau khi rửa mặt chải đầu xong, rồi ngủ một giấc, rồi ta mang ngươì đi Thiên Mã sơn trang”. Hiện nay, hắn đã có thể mở miệng nói ra chuyện này, tâm tình vẫn có chút phập phồng, nhưng hắn có dũng khí đối mặt.

Nước ấm được đưa đến. Lạc Băng Nhi khăn trương cời bỏ y phục.

Nàng cảm thấy mỹ mãn đem thân mình chìm vào trong bồn tắm, thoải mái đến tận xương cốt, nàng nhắm mắt lại, thở hắt ra một cái thật dài.

“Quá tuyệt vời...” Nàng rên rỉ, thật lâu sau mới mở mắt ra, đã thấy Mạc Ly đưa lưng về phía nàng, đang ngồi ở trên giường, cúi mặt xuống.

“Mạc Ly, ngươì không tắm sao?”

“Ta chờ ngươì tắm xong rồi sẽ tắm” Thanh âm có chút khàn khàn.

“Vì sao? Cùng nhau tắm thôi!”

“Nhưng là.....” Hắn chung quy rất thẹn thùng.

“Thế nào lại như vậy? Chúng ta là vợ chồng nha!” Giọng nói của nàng thật thản nhiên. Cả đời bạn lữ, còn muốn ngày đêm giữ lễ, không biết có bao nhiêu mệt mỏi?

Hắn run rẩy một chút, mặt mày giãn ra “Ngươi nói rất đúng”. Đứng lên, cời y phục, hắn bước vào trong bồn tắm, nước ấm bắn tung một chút.

“Hô!” Quả nhiên, sau khi bận rộn, rửa mặt chải đầu là một việc vô cùng vui sướng, hắn một phen vốc nước ấm rót đầy mặt và cổ.

Nàng cười, cũng vốc nước lên, xoa xoa mặt hắn “Thoải mái không?”

“Tốt lắm” Hắn vuốt nước trên mặt, đôi mắt đen dừng ở nàng.

“Làm sao vậy?”

“Không có việc gì” Hắn lắc đầu. “Chính là muốn nhìn ngươi”. Đơn thuần nhìn ngắm, trong cặp mắt hồ phách phản chiếu thân ảnh chính mình, nhu tình ngọt ngào chảy xuôi, tâm hắn cũng trở nên ôn nhu.

“Vậy nhìn đi ! Cho ngươi xem cả đời” Nàng thực thoải mái nói.

Hắn cười, nghiêng người đi, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

Nàng vui vẻ đáp lại hắn, bốn môi gập gao dây dưa.

Thích nam nhân này thật nhiều a... Chỉ cần đụng tới hăm, trong tâm liền vang lên nhạc khúc hạnh phúc.

Sau khi hôn xong, hắn kéo nàng vào lòng “Băng Nhi, lần này đi Thiên Mã sơn trang, khả năng sẽ gặp phải một ít chuyện không vui, nhưng ngươi đừng sợ, ta sẽ bảo hộ ngươi”

“Ta cũng sẽ bảo hộ ngươi” Nàng thực lòng nói.

Hắn thật cảm động “Cám ơn”

“Không khách khí” Vợ trông với nhau còn nhiều lễ nghi như vậy? Giúp đỡ lẫn nhau, chính là việc nên làm.

“Băng Nhi” Hắn thoáng nhìn chữ viết đỏ tươi trên cánh tay.. Băng Nhi chuyên chú. Ở trong nước, chúng nó vẫn như cũ nổi bật như vậy, thật sự là nước rửa không sạch. “Cái này, chỉ cần cùng nữ tử làm việc mây mưa vu son, sẽ biến mất sao?”

“Đúng vậy!”

“Nếu ta và ngươi cùng nhau..... Có phải hay không cũng sẽ biến mất?”

“Đúng vậy”

“Như thế những chữ này sau khi biến mất, chẳng lẽ còn phải viết lại?” Nghĩ đến như vậy, thật rất phiền toái.

“Người không thích?”

Hắn nhún vai “Ta không sao cả, bắt quá người phải chế nhiều được một chút”. Bởi vì hắn phát hiện, chính mình ngày càng mê luyện năng, theo thời gian, kích tình không những không giảm đi, ngược lại không ngừng tăng lên, có khả năng, hắn vĩnh viễn cũng yêu nàng không đủ.

Hắn lại đem nàng ôm vào trong lòng, tinh tế hôn môi nàng, cảm thụ thân hình mềm mại của nàng, tâm hắn lại dậy lên tình triều.

Nàng yêu kiều, ở trong lòng hắn thờ đốc.

“Mạc Ly, Mạc Ly...” Ý thức như mơ hồ, hưởng thụ khoái cảm không thể nói bằng lời

“Nương tử...” Hắn đem nàng ôm thật nhanh thật nhanh

Khác với lúc trước thân thể nàng rét run, lần này khoái hoạt như không có điểm dừng, cứ nối tiếp nhau mà đến.

Thẳng đến khi kích tình qua đi, nàng giống như con mèo nhỏ thỏa mãn nằm trong ngực hắn.

Hắn thấy trên tay mình vẫn còn bốn chữ “Băng Nhi chuyên chúc” đỏ chói như trước.

Nàng vĩnh viễn đều làm được. Hắn nhận không được cất tiếng cười to.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Nàng chớp mắt, nghi hoặc nhìn xung quanh.

“Không có việc gì”

Những chữ này cả đời không biến mất thì như thế nào? Coi như chứng kiến hai người bọn họ qua thời gian kim thạch minh ước, một lòng không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Man Nữ Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Gần đến chiều tối, lần nữa trở lại Thiên Mã sơn trang, Mạc Ly ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Lạc Băng Nhi đứng bên cạnh hắn, không nói câu nào.

Kỳ thật bọn họ có thể đến đây từ ba ngày trước, nhưng ánh mắt hắn lại do dự, không biết có nên phân rõ trắng đen.

Vì thế, nàng biết hắn chuyến này trở về truy tìm hung thủ, đi đường vô cùng buồn bã.

Nàng muốn nói, không muốn làm chuyện này thì không đi làm, tội gì khó xử chính mình.

Nhưng Mạc Ly vô cùng trách nhiệm, không cách nào gặp nguy không cứu, chẳng sợ làm thế này chính mình cõi lòng tan nát, hắn vẫn như cũ vì nghĩa mà làm.

Việc duy nhất nàng có thể làm thay hắn chính là... kéo dài hành trình này.

Chính là dù như thế nào, vẫn đến một ngày, hắn vẫn phải đối mặt với chuyện hắn không mong muốn nhất.

Thời dài, tay hắn sờ vào vật giấu ở thắt lưng, chính là hai phiến ngọc bội đã vỡ.

“Băng Nhi, ta đã từng nói cho người, ta là như thế nào mà bản thân bị trọng thương, gục ngã ở vùng núi Thái Bạch

Nàng nhìn nhìn hắn, lại liếc nhìn nhà cao cửa rộng giàu sang trước mắt “Người là ở trong này đánh nhau bị thương?”

Nàng thực thông minh, chỉ cần hắn nhắc nhở một chút, thường thường nàng có thể đoán ra chân tướng sự tình.

Nàng cũng thật biết săn sóc, biết hắn chuyến này trở về tâm tình sầu khổ, liền lôi kéo hắn dùng tốc độ chậm nhất đi đoạn đường này.

Nàng càng hiểu hắn, cho nên rất nhiều chuyện hắn nói không nên lời, nàng cũng không hỏi, chỉ yên lặng cùng hắn.

Tại đây, trong lúc này, bất tri bất giác, nàng trở thành trụ cột lớn nhất cho hắn, không chỉ đơn thuần yêu say đắm, càng nhiều hơn là hai người nương tựa lẫn nhau.

Lôi kéo tay nàng, cứ như vậy nắm lấy, hắn liền có thêm sức mạnh.

“Ta ở nơi này lớn lên. Sư phụ tổng cộng thu ba đồ đệ, sư huynh, sư tỷ, và ta...” Chậm rãi, hắn nói ra quá khứ chính mình. Còn trẻ khoẻ hoạt, sư huynh tình cảm tay chân, sư tỷ yêu say đắm, sư phụ sư mẫu yêu chiều... Mỗi một đoạn đều là quãng thời gian vui vẻ nhất trong đời hắn.

“Các người tình cảm tốt lắm”

Hắn gật đầu “Thời điểm ta nhập môn sư huynh đã là thiếu niên, cho nên rất nhiều võ công cơ bản đều là sư huynh dạy sư phụ truyền thụ cho ta”

“Ồ trong lòng người, địa vị của sư huynh gần như ngang bằng với sư phụ. Bởi vậy khi người phát hiện sư tỷ thầm mến người, mà sư huynh lại thích nàng, nên người lựa chọn thoái nhượng”

“Nói thoái nhượng không bằng nói ta lúc ấy cũng không rõ ràng được tình cảm, cả đôi người bên nhau là gì?” Nắm tay Lạc Băng Nhi, nhìn kỹ dung nhan thanh tú của nàng, trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như gió lạnh chơi đùa trên ngọn cây, thổi qua tâm hồn nóng cháy của hắn, làm cho hắn cả người từ đầu đến chân trở nên một mảnh âm áp, đây mới chân chính là điều hắn muốn “Nay nghĩ đến, ta rời đi là sợ chính mình không gánh vác được tình nghĩa thâm thiết của sư tỷ”

“Vậy việc này, người có từng nói cho sư huynh cùng sư tỷ sao?”

Hắn lắc đầu “Ta vừa mới đến, trong trang liên xảy ra chuyện, sư huynh liền đi giải quyết, ta một mình đi đến sân luyện công, sau đó liền gặp tập kích”

Nàng cảm thấy chỗ không đúng “Theo lý thuyết võ công của người cũng không kém, là vì khinh địch mà bị thương?”

“Người kia đối với chiêu thức của ta rõ như lòng bàn tay”

Nàng chớp mắt mấy cái, nhìn hắn, không biết nên nói hay không.

Hắn thay nàng giải đáp nghi hoặc “Người đoán đúng, ta đối với võ công của người bịt mắt cũng phi thường quen thuộc”

Nàng nghĩ nghĩ, vẫn là nói thẳng “Trong nháy mắt bị tập kích kia, người hoài nghi sư huynh đồ kị thành hận, mới mưu hại người”

Hắn cắn răng, vì sao trong trí nhớ, sư huynh vĩnh viễn đều là cùng hắn đánh hổ, tay cầm tay dạy hắn tập luyện võ công?

“Đúng, ta đã từng hoài nghi”. Nhưng đồng thời, hắn cũng vẫn nói với chính mình, hắn nhìn lầm rồi, sư huynh tuyệt đối sẽ không hại hắn.

“Nhưng là chúng ta ở núi Thái Bạch phát hiện ám mạng liên tiếp, cùng hai bộ xương bị giam cầm tới chết. Lại trùng hợp ở cạnh bộ xương, có ấn dấu khối ngọc bội người chúc thọ sư phụ” Một lần sự cố ngoài ý muốn, hai lần, ba lượt... Đó là cái gì? Nàng chính là người ngoài, cũng không rõ ân oán khúc mắc của sư môn hắn, nhưng nàng biết nhiều sự việc trùng hợp như vậy, thực có khả năng trở thành một hồi âm mưu.

Hắn nhắm mắt lại, ngực kịch liệt đập phồng.

Nàng không nhắc lại, lẳng lặng chờ đợi cảm xúc của hắn bình phục.

Rốt cuộc, hắn thở ra một hơi dài, đôi mắt đen sâu thẳm dấu điểm một tia sáng.

“Đúng vậy, ta từng hoài nghi sư huynh, nhưng ta không cần, dù sao, sư huynh yêu sư tỷ như thế, nếu bởi vì ta trở về mà tổn hại tình cảm vợ chồng bọn họ, ta nguyện ý đi, vĩnh viễn không trở về Thiên Mã sơn trang, làm cho hắn yên tâm. Nhưng mà... Nhiều mạng người như vậy, còn có khả năng liên lụy đến sư phụ cùng sư mẫu, ta không thể không quản”

“Nếu sư huynh người thật sự là hung thủ thì sao?”

sẽ đưa hắn cho quan phủ xử lý” Hắn khẩu khí vô cùng nghĩa khí.

“Hào!” Nàng cười vỗ vỗ vai hắn. “Chỉ cần là việc người muốn làm, ta đều giúp người”

“Cảm ơn” Hắn kéo nàng vào trong lòng, gắt gao ôm lấy, mũi người được hương thơm cỏ cây tươi mát trên người nàng, tâm hắn cũng trở nên thoải mái.

“Nếu như sư huynh là hung thủ, thì chúng ta đi thế này, chính là vào đầm rồng hang hổ, người trăm ngàn lần phải cẩn thận”

“Ta biết” Nàng không muốn hắn có nhiều gánh nặng, muốn hắn được thoải mái. Nhưng thật ra hắn, bất luận là tốt hay xấu, muốn hắn đối mặt với người thân thiết nhất, vẫn là vô cùng khó khăn. “Mạc Ly, ta nghĩ nên nhắc nhở người một việc, sư huynh và sư tỷ người thành thân, vẫn chưa công bố thiên hạ, vì sao người lại nhận được tin tức?”

“Ta dù sao cũng là người của Thiên Mã sơn trang, đối với nhà của mình dĩ nhiên sẽ quan tâm, hàng năm đều sai người âm thầm chú ý, thế mới có thể

đúng lúc trở về uống rượu mừng”

“Nhưng sư phụ sư mẫu người ra ngoài, cùng việc sư huynh người trở thành trang chủ, vì sao người không có lấy một chút tin tức?” Nói như vậy thực tàn nhẫn, nhưng nàng lo sợ Mạc Ly thủy chung bị âm mưu vây quanh.

Nghe vậy, hần như bị sét đánh ngang tai, sững sờ ở đương trường.

Lạc Băng Nhi thực không vui. Hiện tại là như thế nào? Tào sư ti không phải đã gả cho Chiến sư huynh làm vợ sao, vì sao vừa thấy Mạc Ly liền chạy ra ôm lấy hần?

May mắn Mạc Ly dù thấy nàng ở trong lòng mình mà vẫn không loạn, rất phong độ đẩy điểm phục từ trên trời rơi xuống ra.

Hần đem Lạc Băng Nhi kéo đến trước người, hướng mọi người giới thiệu “Sư huynh, sư ti, đây là nương tử của ta, Lạc Băng Nhi”

Lạc Băng Nhi nghiêm mặt, không nghĩ theo chân bọn họ chào hỏi, bởi vì Tào Thanh Thanh lời nói rất khinh người

Nhưng Tào Thanh Thanh lại phát tác trước nàng “Không có khả năng. Người không có khả năng thành thân...” Hét lớn một tiếng, nàng quay người chạy khỏi phòng khách.

Lạc Băng Nhi liếc Mạc Ly một cái, cái gì kêu sư ti thăm mền hần, đây căn bản là mình luyện, cuồng luyện, lưu luyện si mê chẳng phải sao?

Chiến Thiên Hào áy náy đối với bọn họ vượt vượt cảm nói “Sư đệ, Thanh Thanh mang thai thực vất vả, cho nên tính tình kém một chút, người đừng để trong lòng”

“Ta sẽ không để ý” Mạc Ly nói “Sư huynh có lẽ nên đi xem sư ti một chút, dù sao nàng hiện tại thân mình không tiện, cứ như vậy chạy đi, nhờ có chuyện gì”

“Không có việc gì” Chiến Thiên Hào phát tay nói “Từ một tháng trước, người hồi trang rồi đột nhiên rời đi, nàng liền mỗi ngày cầu nguyện vô có, mọi người đều đã quen”

Nhưng Mạc Ly lại cảm thấy thực quý dị, Chiến Thiên Hào đối với Tào Thanh Thanh mười mấy năm cảm tình, bất kể nàng xử sự ra sao, hần luôn cười hi chịu đựng, vậy mà mới thành thân không bao lâu, sự ngọt ngào giống như biến mất.

“Đúng rồi, sư đệ, lần trước người tới uống rượu mừng, vì huynh đều chuẩn bị tốt, người như thế nào đột nhiên không thấy tăm hơi? Còn không nói tiếng nào dẫn theo tiểu đệ muội trở về, như thế muốn cho sư phụ, sư mẫu biết cũng thật khó” Chiến Thiên Hào bốn cọt nháy mắt mấy cái với hần.

“Sư phụ, sư mẫu có truyền tin tức về?” Mạc Ly quan tâm nhất chính là chuyện này.

“Sư phụ, sư mẫu chỉ nói sẽ chờ về uống rượu đầy tháng cháu ngoại”

“Sư phụ, sư mẫu hiện tại đang ở nơi nào?”

“Việc này ta cũng không biết, cho tới bây giờ chỉ có sư phụ, sư mẫu truyền tin về, chúng ta không liên lạc được với họ.”

Mạc Ly vô cùng nhụt chí.

“Sư đệ, người còn chưa nói cho ta biết một tháng trước như thế nào đột nhiên rời đi? Hay là...” Chiến Thiên Hào nhìn từ trên xuống dưới Lạc Băng Nhi “Có hẹn với gian nhân, đến nỗi ngay cả rượu mừng của sư huynh cũng không thêm uống?”

“Sư huynh nói người nào vậy?” Mạc Ly đem chuyện bị tập kích, bị thương, được Lạc Băng Nhi cứu tất cả mọi việc nói ra “Nếu không có Băng Nhi, sư đệ chỉ sợ không thể trở về”

Chiến Thiên Hào đối Lạc Băng Nhi vái một cái “Chiến Thiên Hào đa tạ Lạc cô nương cứu giúp”

“Chỉ là tiện tay, không cần khách khí” Lạc Băng Nhi dung mạo thanh diễm, thanh âm cùng bề ngoài của nàng giống nhau, thân nhiên, chột nhìn như người Hồ ở quan ngoại, nhìn kỹ lại cặp mắt màu hổ phách long lanh như nước, bên ngoài lạnh nhưng bên trong lại mang theo ôn nhu.

Chiến Thiên Hào có điểm hâm mộ Mạc Ly vận khí tốt, hần thể tử xinh đẹp, tính tình lại táo bạo, nhìn thấy cảnh đẹp ý vui, ngày đêm lại ở chung, thật sự khó tránh khỏi sinh ra tình cảm.

“Nhất định phải tạ. Sư đệ giống như cánh tay phải của ta, Lạc cô nương cứu hần một mạng, cũng như đối với ta có ân, sau này không phân biệt việc gì, chỉ cần một câu, Chiến mỗ dù phải bước vào dầu sôi lửa bỏng cũng sẽ không tiếc”

“Sư huynh...” Mạc Ly cảm động nói không ra lời.

“Không đúng” Chiến Thiên Hào ngửa đầu cười to “Lạc cco nương đại ân cứu mạng, sư đệ đã lấy thân báo đáp, phương diện này.... ha ha ha, sư huynh không giúp được gì”

“Sur huynh...” Lúc này Mạc Ly xấu hổ đến muốn độn thổ.

“Sur đệ, đều là người đã thành thân, da mặt như thế nào còn mỏng như vậy?” Chiến Thiên Hào trêu ghẹo nói.

“Bởi vì hấn đạo đức quá mạnh mẽ, vừa nặng tình nghĩa, tự nhiên da mặt mỏng” Lạc Băng Nhi nghiêm trang nói.

Chiến Thiên Hào sùng sốt một chút, lên tiếng cười to.

“Hào, hai vợ chồng người quả không hổ là một thể, quả nhiên hợp ý, cùng uống cạn một chén” Hấn vỗ vỗ vai Mạc Ly “Sur đệ, lần này đến đây, liền ở lại vài ngày đi! Đêm nay sur huynh mời rượu, thứ nhất cho người tẩy trần, thứ hai cùng chúc vợ chồng người bách niên giai lão”

“Đa tạ sur huynh” Mạc Ly kéo kéo tay áo Lạc Băng Nhi.

Nàng cũng thờ dài chấp tay làm theo “Đa tạ sur huynh”

“Sur đệ phúc khí thật tốt a! Vi huynh...” Hấn còn chưa nói hết câu, đã bị một gia đình cản lời. Chiến Thiên Hào thu lại vẻ tươi cười, tuy rằng cúi đầu, nhưng Lạc Băng Nhi vẫn thấy được trong mắt hấn chợt lóe lên một tia sắc bén rồi biến mất.

“Sur đệ, Thanh Thanh đột nhiên có chút không thoải mái, ta đi xem nàng, nơi ở của người vẫn như trước không thay đổi, người trước tiên mang đệ muội đi nghỉ ngơi đi!”

“Sur huynh có việc cứ đi, ta sẽ tự chiều cố chính mình”

“Không tiếp” Chiến Thiên Hào giọng như trận gió lướt đi

Mạc Ly ý cười trên mặt cũng nhanh chóng thay thế bằng lo lắng.

“Không biết sur tẩu thế nào? Hy vọng không có việc gì” Trong bụng có hài tử, tốt nhất đừng làm ra chuyện gì để một xác hai mạng, như vậy thật là bi kịch lớn nhất thế gian.

“Còn có khí lực lấy đao đuổi theo chém người, hấn là không có việc gì đi!”

“Người làm sao mà biết?”

“Không phải người bảo ta cẩn thận?” Nàng thật thà nói “Cho nên từ khi tiến vào Thiên Mã sơn trang, ta liền vận đủ công lực, dựng thẳng lỗ tai, lắng yên xem hết thấy biến hóa quanh mình, đề ngừa vạn nhất. Vừa rồi những lời gia đình kia nói với Chiến sur huynh ta đều nghe được hết”

“Người...” Nàng thật sự đi nghe lén? Nhưng tinh tế nghĩ đến lại không có gì sai, ngược lại, vì có việc mà đến, hấn lại do dự hấn mới là rất có vấn đề.

Thờ dài, hấn một lần nữa lại bị tình cảm làm lung lạc suy nghĩ.

“Băng Nhi, người có thể nói lại những lời gia đình vừa nói cho ta nghe không?” Hấn hỏi.

“Được a!” Nàng gật đầu. “Gia đình nói: Thiếu phu nhân sau khi đập phá đồ đạc, vẫn chưa hết giận, liên tục mắng tam thiếu gia vô tình vô nghĩa, trang chủ yếu đuối vô năng. Nha hoàn đi vào thu dọn, thiếu phu nhân đột nhiên lấy đao chém người, đã có ba người bị thương, thỉnh trang chủ mau mau xử lý”

Mạc Ly vẻ mặt xấu hổ “Băng Nhi, ta cùng với sur tẩu chỉ là tình thân, tuyệt không có gian tình nam nữ ám muội”

“Ta biết. Các người trong lúc đó nếu có chút quan hệ, chỉ sợ sur tẩu sẽ không tức giận như vậy”

Hấn thở phào một hơi, cảm kích nàng tin tưởng, nếu không hấn hiện tại sẽ giống sur huynh luống cuống tay chân.

“Nhưng sur tẩu người đối với người tình cảm tuyệt không bình thường, người tốt nhất cẩn thận một chút, để tránh rơi vào cạm bẫy”. Nàng nhắc nhở hấn đừng cao hứng quá sớm, nàng đề ý Tào Thanh Thanh kia, tình thần rất có vấn đề, bất cứ lúc nào cũng có thể gây ra tai họa.

“Ta sẽ chú ý”

“Cũng nói sur huynh người phải nhiều người đề ý nàng, nàng đang mang hài tử, nếu không cẩn thận có chuyện gì, đều thực phiền toái”

“Sur huynh luôn luôn trân ái sur tẩu, phương diện này hấn là không thành vấn đề.”

Trân ái sao? Lạc Băng Nhi cũng nói không nên lời vì nguyên cớ gì, Chiến Thiên Hào cùng Tào Thanh Thanh ở chung, làm cho nàng có cảm giác khó nói nên lời, giống như...bọn họ giống đồng bọn hơn là vợ chồng.

Nhưng nghĩ lại thì sao, nàng gặp qua bao nhiêu cặp vợ chồng? Còn chưa đủ mười ngón tay, có thể cảm giác của nàng sai lầm! Vẫn là không nên nói ra, đỡ khiến hấn thêm phiền.

“Người nói không thành vấn đề sẽ không vấn đề, còn lại...” Nhìn bộ dáng hấn và Chiến Thiên Hào trêu chọc nhau, nàng thấy tình cảm bọn họ quả thật rất

tốt, nên như thế nào uyển chuyển, mới có thể nhắc nhở hần truy hung, lại không làm tổn thương hần?

Nhìn thấy nàng vẻ mặt buồn rầu, hần có chút cảm động, cũng có chút buồn cười.

“Yên tâm đi! Ta nếu đã quyết định làm gì, sẽ không bỏ dở nửa chừng. Từ giờ trở đi, ngươi thay ta chú ý tới nhân sĩ lui tới trong trang, xem bọn họ có gì khả nghi hay không, mà ta....”

Sắc mặt hần trở nên phi thường trầm trọng “Ta sẽ để ý sư huynh, nếu có gì chắc chắn sẽ có dấu vết để lại”

Hần đột nhiên xò xạc tiêu điều làm cho nàng hoảng sợ “Ngươi có phải là muốn xác định án mạng cùng sư huynh ngươi có liên quan, có phải hay không phát hiện chứng cứ gì?”

Hần trầm ngâm, sau một lúc lâu, ngữ khí ngưng trọng “Sư huynh nói ta đột nhiên rời đi, không nói câu nào. Nhưng trên thực tế, ta đang luyện công thì cùng người bị mặt giao thủ, chắc chắn không có khả năng không phát giác, hần lại cái gì cũng không nói, rốt cuộc là giấu diếm chuyện gì? Có lẽ tìm ra bí mật này, liền có thể biết được hết thấy chân tướng”

“Có đạo lý, bất quá...” Nàng một tay chỉ chỉ vào hai người đang đi đến “Muốn hay không chúng ta trao đổi nhiệm vụ? Ta để ý sư huynh ngươi, ngươi đi xem xét nhân vật khả nghi?” Dù sao bắt buộc hai sư huynh đệ tình cảm sâu đậm đối lập nhau cũng thật tàn nhẫn.

“Không, chuyện này ta nhất định phải tự mình xử lý” Hần có thể trốn, nhưng rồi sẽ ra sao? Trốn tránh không đối mặt với sự thật, không bằng chính mình mất thấy chân tướng dơ bẩn.

“Nhưng lỡ như...”

“Không có lỡ như” Hần thực kiên trì. “Một bên là công lý chính nghĩa, một bên là người thân, ta sẽ không bao che, nhưng ta nghĩ sẽ hết sức chứng minh sư huynh trong sạch, mặc kệ kết quả cuối cùng thế nào, chỉ cần ta cố gắng, sẽ không hối hận”

Nàng thấp giọng, chỉ nói hai câu “Tự hành hạ mình, nhưng ta ủng hộ ngươi”

Nghe vậy, vẻ mặt u ám của hần liền biến mất “Cám ơn”

Thật sâu trong lòng nàng thầm nghĩ, chính vì hần như vậy, mình mới có thể gặp được một bạn hữu tri tâm, tri kỷ tình nhân vì vậy mới có hạnh phúc.

Kết quả, Lạc Băng Nhi lại bị quản gia mời đi ra ngoài, nói có việc thương lượng. Tào Thanh Thanh liền đi đến cửa phòng Mạc Ly.

Hần căn bản không nghĩ cho nàng tiến vào, dù sao nam nữ có khác, không thể không đề phòng.

Nhưng nàng không ngừng nói Thiên Mã sơn trang có vấn đề, phi thường nghiêm trọng, nhất định phải cùng hần thảo luận. Việc này cũng chính là việc hần lo lắng, liền mở cửa để nàng tiến vào.

Ai ngờ Tào Thanh Thanh vừa bước vào cửa, thân mình liền chao đảo.

“Sư tẩu cẩn thận” Hần thật nhanh đỡ lấy nàng. Nàng đang có thai, không thể bị ngã.

Tào Thanh Thanh dang tay, một làn sương mù hồng nhạt bay về phía hần.

“Sư tẩu...” Lập tức, hần bị điểm huyệt. “Vì sao?” Cổ hương khí kia làm cho người ta huyết mạch sôi sục.... Tào Thanh Thanh đối hần hạ xuân dược!

“Tiểu Ly...” Nàng hai mắt ngập nước tới gần hần.

“Sư tẩu, ngươi làm như vậy không phải sẽ khiến sư huynh thất vọng?” Hần liều mạng vận công đánh sâu vào huyệt đạo. Chết tiệt, hần công lực rõ ràng tiến nhanh, vì sao giải huyệt còn chậm như thế?

“Không được gọi ta sư tẩu” Tào Thanh Thanh ôm lấy thất lung hần “Tiểu Ly, ngươi đã quên sao? Trước kia ngươi đã nói sẽ cả đời đối đãi tốt với ta”

“Sư tẩu, khi đó ta mới bốn tuổi” Hần còn nói sau khi lớn lên sẽ lấy sư mẫu làm nương tư nữa! Bởi vì sư mẫu hiểu rõ hần nhất, nhưng trên thực tế căn bản không có khả năng.

“Vậy càng chứng minh chúng ta là thanh mai trúc mã, từ nhỏ vô tư a! Tiểu Ly, tâm ý của ta đối với ngươi, ngươi chẳng lẽ không biết?”

“Mặc kệ trước kia thế nào, ngươi hiện tại là sư tẩu của ta, huống hồ ta cũng đã có vợ, ta phải đối với nàng chung thủy”

“Ta không cần làm sư tẩu ngươi” Tào Thanh Thanh kiễng cao chân, liền muốn hôn Mạc Ly “Ta thích ngươi a! Nếu không có Chiến Thiên Hào gạt ta, ta làm sao có thể gả cho hần? Tiểu Ly, người vào ngày ta thành thân trở về, không phải chứng minh là ngươi với ta có lòng? Ngươi cưới vợ khẳng định cũng là bất đắc dĩ, ta có thể lý giải, hãy để chúng ta bắt đầu lại lần nữa, đừng tra tấn nhau nữa được không?”

“Không tốt” Ông trời phù hộ, rốt cục vào thời điểm mấu chốt có thể giải khai huyệt đạo, thoát khỏi cái ôm của Tào Thanh Thanh. “Ta trở về uống rượu mừng chỉ đơn thuần là thành tâm chúc phúc, không có ý nghĩ gì khác. Ta cưới Băng Nhi cũng không phải bất đắc dĩ, ta thích nàng, mới cùng nàng thành

thân”

“Ta không tin! Ngươi làm sao có thể không thích ta?”

“Sur tàu, chúng ta cùng nhau lớn lên, khi còn bé ta kính ngươi như tí, hiện tại ta tôn ngươi vì tàu, mong ngươi tự trọng”

“Ngươi gạt người!” Nàng lại đi qua muốn ôm hân.

Mạc Ly lắc mình một cái, tránh ra/

“Không có khả năng!” Tào Thanh Thanh quá sợ hãi “Ngươi trúng nhuyễn cân tán cùng thất hồn đan, hiện tại đáng nhẽ toàn thân vô lực, phải như ta bài bố mới đúng, vì sao ngươi không chịu ảnh hưởng chút nào?”

Bởi vì hân dùng qua một viên hợp ngọc hoàn. Tà Nguyệt lão từng nói qua, chỉ cần hân nắm chặt cơ hội cùng Lạc Băng Nhi song tu, hoàn toàn phát huy công hiệu của đan dược, bách độc bất xâm là hoàn toàn có thể. Hân là hoàn cảnh bây giờ chính là như vậy.

Nhưng việc này không phải điểm quan trọng, hiện tại quan trọng là....

“Sur tàu, ngươi như thế nào có thất hồn đan?”

“Nếu hân nhớ không lầm, đó là năm Vĩnh Huy thứ tư, phản quân Trần Thạc Chân dùng để khống chế quan viên triều đình cùng các đại phú thương.

Dược hiệu rất đáng sợ, làm cho người ta nghiện, không uống sẽ toàn thân đau đớn, mà dùng nhiều sẽ bị điên mà chết, cho nên sau khi Trần Thạc Chân lên tội, Hoàng Thượng hạ chỉ, ai dám tự tiện luyện thất hồn đan, chém đầu cả nhà.

Nay, thất hồn đan lại lần nữa xuất hiện, hay là có ý nghĩa sắp có một hồi phản loạn?

“Không có khả năng, không có khả năng, không có....” Rõ ràng người bị kê đơn là Mạc Ly nhưng về mặt Tào Thanh Thanh thoát nhìn lại càng điên cuồng. “Ngươi thực yêu ta, ta vẫn biết ngươi yêu ta, ta biết đến.... nhưng là...A! Đứa nhỏ, ngươi bởi vì ta có thai, mới cố ý bắt hòa phải không?”

”Sur tàu, ngươi bình tĩnh một chút hãy nghe ta nói, chúng ta chưa từng có loại quan hệ này, trước kia khi chưa thành thân không có, nay đều có gia thất càng không thể có”

Tào Thanh Thanh hoàn toàn lâm vào trong vọng tưởng của chính mình “CHI cần ta không có đứa nhỏ, ngươi sẽ yêu ta phải không?”

Mạc Ly thực bất đắc dĩ “Sur tàu, ngươi hiểu lầm, ta đối với ngươi không hề có ý tưởng đó”

“KHông có đứa nhỏ, chúng ta liền có thể cùng nhau, chi cần đứa nhỏ không ở....”

Đột nhiên nàng một chương đánh về phía bụng của chính mình.

“Sur tàu!” Mạc Ly sợ mất hết hồn vía, hai tay lập tức vùng lên, tuy rằng đúng lúc điểm trụ huyết đạo Tào Thanh Thanh, nhưng dư kinh của chương phong vẫn đảo qua bụng.

“Ngô!” Tào Thanh Thanh phát ra một tiếng kêu đau đớn, dung nhan như hoa bởi vì đau đớn mà hơi vắn vẹo.

“Sur tàu” Mạc Ly vội vàng bế nàng đặt lên giường. “Ngươi tỉnh lại đi, ta giúp ngươi đi gọi đại phu”

“Làm sao vậy?” Lúc này, Lạc Băng Nhi đang cầm một đồng quần áo đi vào. Người noi này giống như đều không thích nàng, mỗi ngày đều có người đến tìm nàng, đưa son phấn, quần áo trang sức, rồi mong một ngày nàng có thể theo ý họ đủ tư cách biến thành một tam thiếu phu nhân

Nàng không quá để ý người khác thấy nàng thế nào, nhưng phải giúp Mạc Ly truy hung, sẽ không thể như người xa lạ, nàng chỉ có thể chịu đựng thu lễ tới mức tay như nhũn ra.

“Sur tàu....” Hân đem chuyện vừa rồi thuật lại một lần.

Lạc Băng Nhi đi qua, cầm lấy tay Tào Thanh Thanh, bắt mạch trong chốc lát.

“Có một chút động thai khí, nhưng không trở ngại” Nàng lấy ra một cái bình ngọc, lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng Tào Thanh Thanh.

“Băng Nhi!” Từng có nhiều lần vết xe đổ máu chảy đầm đìa, hân đã không còn quá tin tưởng y thuật của nàng.

Lạc Băng Nhi cũng biết chính mình dùng dược không được “Bách hoa hoàn này là sư phụ luyện, có bệnh chữa bệnh, không bệnh cường thân, rất thích hợp cho cho nàng hiện tại bổ trung ích khí”

Tà Nguyệt lão nhân luyện dược hân liền có vẻ yên tâm. Nhìn Lạc Băng Nhi cho Tào Thanh Thanh uống thuốc, về mặt thống khổ dần dần biến mất, sắc mặt cũng trở nên hồng hào, hân thở dài nhẹ nhõm.

Đột nhiên, Lạc Băng Nhi đưa tay điểm huyết hôn mê Tào Thanh Thanh, rồi kêu người đem trang chủ phu nhân trở về phòng.

Mạc Ly không biết nàng muốn làm gì, nhưng hẳn tin tưởng nàng làm chuyện gì cũng đều có nguyên nhân hợp lý.

“Người không phải đã tra được chuyện gì không tốt?”

Nàng lắc đầu “Son trang này thoát nhìn hết thấy bình thường, nhưng vừa rồi ta bắt mạch cho sư tẩu người, phát hiện nàng trúng độc”

“Có thể cứu hay không?”

“Loại độc này không trí mạng, nhưng làm cho người ta đầu óc trở nên không bình thường, thậm chí nổi điên, sau đó chính mình muốn chết, hơn nữa...”
Nàng thờ dãi “Phụ nữ có thai trúng loại độc này, đứa nhỏ cũng sẽ chịu ảnh hưởng. Có lẽ vừa rồi không nên lập tức cứu nàng, làm cho đứa nhỏ hỏng đi mới mà lựa chọn tốt nhất”

“Thất hồn đan...” Trên mặt hắn xuất hiện một lớp băng lạnh.

Quả thật là dư đảng tai họa Trần Thạc Chân đang ở Thiên Mã sơn trang, hẳn thế sẽ trừ cỏ tận gốc, một người cũng không tha.

Bạn đang đọc truyện *Man Nữ Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“..... Trần Thạc Chân cùng với muội phu Chương Thúc Dận ở Mục Châu tự lập, xưng Văn Giai hoàng đế, theo giả sỏ lấy vạn kế, làm loạn tạo phản”

Bởi vì Lạc Băng Nhi không biết lịch sử Đại Đường, Mạc Ly liền giải thích với nàng năm đó tràng phản loạn máu chảy thành sông.

“Nghe người miêu tả thất hồn đan cùng di chứng của nó, ta nghĩ đến một loại thảo dược... hồi mộng thảo. Nó có thể khiến người ta như lâm vào ảo mộng, dần dần nghiện, đến khi không dùng được, sẽ vạn phần thống khổ, nhưng loại dược này dùng đến cuối cùng, sẽ làm hỏng nội tạng, dùng nhiều sẽ chết sớm”

“Có giải dược không?”

”Sư phụ nói có thể giải, nhưng dược thảo này rất khó tìm”

“Không sao, chỉ cần thực sự có giải dược, lên trời xuống biển ta đều tìm bằng được”

“Dược này gọi là tiên hoa, sinh trưởng ở trong cốc trên đỉnh núi, còn ở núi nào có, cũng không rõ ràng” Hắn muốn biết, nàng liền nói cho hắn, tuy rằng trong lòng có chút rầu rĩ.

Tào Thanh Thanh đối với hắn quán quýt si mê, hắn đối với Tào Thanh Thanh quan tâm chăm sóc, Mạc Ly nói bọn họ chỉ là tình cảm sư huynh đệ, nàng tin tưởng.

Mạc Ly là một quân tử, là người trong lòng nàng, cho nên mỗi quyết định của hắn, nàng đều ủng hộ, nhưng mà, hắn vì một nữ nhân khác mà lo lắng, trong lòng nàng vẫn có một đám mây đen, xua đi không được.

Bởi vậy, nàng chưa nói, tiên hoa chính là dược liệu chính của hợp ngọc hoàn, nếu có thể tùy ý tìm thấy, hợp ngọc hoàn liền không thể gọi thuốc tiên. Mạc Ly cũng coi như vận may, lúc trước uống một viên hợp ngọc hoàn, lại bị hạ thất hồn đan, tác dụng tự động biến mất.

Lạc Băng Nhi không biết mình có phải kẻ ích kỷ hay không, nhưng nàng thật sự không thể rộng lượng vô tư được.

“Chờ chuyện tình Thiên Mã sơn trang được giải quyết, chúng ta phải đi tìm tiên hoa” Nếu sư phụ sư mẫu thực sự đã chết, sư tẩu chính là cốt nhục còn sót lại của Tào gia, ngàn vạn lần không thể không quan tâm, cũng xem như báo đáp ơn dưỡng dục của sư phụ, hẳn sẽ toàn lực giải cứu Tào Thanh Thanh.

“Hào” Nàng gật đầu, không thấy trong mắt hắn rạng rỡ sáng chói, chỉ thấy cũng là phiền muộn.

“Băng Nhi...” Hắn kéo tay nàng.

Thùng, thùng, thùng, cửa phòng đột nhiên bị gõ vang.

“Ai a?” Mạc Ly buông nàng ra, đi qua mở cửa.

Nàng thấy lại thất bại, trong lòng cảm thấy không thoải mái, rõ ràng đã muốn lưỡng tình tương duyệt, vì sao còn có thể có loại cảm giác lo được lo mất?

Thích một người không phải là toàn tâm toàn ý tín nhiệm hẳn sao? Bất kể hẳn làm gì, nàng đều toàn lực ủng hộ. Nàng vẫn làm tốt lắm, nhưng theo hẳn ngày đêm không muốn xa rời, tâm tư luôn luôn kiên định lại bắt đầu dao động.

“Sur huynh!” Mạc Ly thực ngoài ý muốn, Tào Thanh Thanh vừa mới rời khỏi, như thế nào Chiến Thiên Hào đã tới rồi? Sẽ không phải là tới tìm hẳn hỏi tội vấn đề liên quan Tào Thanh Thanh?

“Sur tẩu...”

“Muốn gặp sur tẩu người thì chờ đến tiệc tối đi! Nàng đang mang thai, gần đây luôn ngủ nhiều hơn thức” Nói xong, Chiến Thiên Hào liền kéo Mạc Ly đi. “Sur huynh đệ chúng ta đã lâu không luận bàn, khó có được hôm nay rảnh rỗi, đi so chiêu một chút được không?”

Mạc Ly không biết nên nói cái gì? Chỉ cảm thấy sur huynh, sur tẩu xa cách rất nhiều.

“Như thế nào? Người có việc..... nha, đệ muội đã ở, có phải hay không vì huynh quấy rầy các người?” Hắn thấy Lạc Băng Nhi, cười vô cùng ám muội.

“Sur huynh!” Mạc Ly đối với loại vấn đề này luôn không có cách “Chúng ta vẫn nên ra sân luyện công thử mấy chiêu đi!”

“Người làm ra về nặc kệ đệ muội, không sợ trở về bị nể, buổi tối ngủ thư phòng?”

Mạc Ly đối Lạc Băng Nhi vẫy tay “Băng Nhi, người cũng cùng đi luôn chứ?”

“Hào” Nàng gật đầu.

“Băng Nhi sur môn Thiên Âm cung, võ học quý dị khó dò, rất cao cường. Chúng ta ba người cùng luận thử chiêu, có lẽ có thể học hỏi càng nhiều”. Đương nhiên, đây chỉ là đơn thuần so chiêu, nếu thật sự chiến đấu sinh tử, Lạc Băng Nhi liền kém hơn, hơn nữa Mê tung bộ của nàng....Aiii, đó là nỗi đau nói không nên lời.

Hắn đến nay khó quên khi mới quen nàng, bị nàng mang theo di chuyển loạn trên núi là kinh nghiệm đáng sợ, bất quá.... Sau đau đớn, đáy lòng vẫn tồn tại một tia ngọt ngào.

Nghĩ đến, nàng lúc trước vội vã dẫn hẳn chạy khắp nơi, có phải trong lòng cũng là lo lắng thương thế hẳn trầm trọng, muốn mau chóng xuống núi, vì hẳn tìm lang y không? Tuy rằng nàng cái gì cũng chưa nói.

Nhưng nghĩ đến sau đó, nàng lại dùng Mê tung bộ chạy loạn, chẳng phân biệt được phương hướng, hẳn càng nghĩ là nàng không nói ra những câu quan tâm.

Làm Mạc Ly lại lần nữa nắm chặt tay nàng, Lạc băng Nhi cảm thấy lòng bàn tay hắn đặc biệt nóng, một chút ấm áp chạy vào trong lòng.

Nàng đưa mắt nhìn hắn, nhìn thấy một tia nhu tình, cũng không trào dâng, là mật ngọt kéo dài vô tận, phiền chán trong lòng tiêu hết, trong lòng dâng lên một cỗ hạnh phúc.

Nàng nhìn Mạc Ly cười ngọt ngào

Chiến Thiên Hào nhìn thấy, trong lòng như bị kim châm, vì sao hắn bất luận cố gắng thế nào, khi so sánh cùng Mạc Ly hẳn vẫn luôn là người thất bại? Ông trời vì sao đối với hắn bất công như vậy?

Tào Thanh Thanh vừa rời làm chuyện xấu mặt hẳn dĩ nhiên biết được, chính là không muốn nói. Thực không hiểu, chính mình như thế nào mù mắt, cư nhiên vì nàng trả giá hơn hai mươi năm tình cảm, nàng căn bản không đáng giá.

“Nếu đệ muội cũng ở sur môn nổi danh, chúng ta hôm nay ba người cùng nhua luận bàn một phen, buổi tối, vì huynh mở tiệc mời rượu, chúng ta không say không về”

“Như thế, đa tạ sur huynh” Mạc Ly chấp tay nói.

Lạc Băng Nhi lén lút kéo tay áo Mạc Ly

Mạc Ly ngón tay nhẹ khều lòng bàn tay nàng, ý bảo tự mình biết lời nói của Chiến Thiên Hào có vấn đề.

Thiên Âm cung danh hào căn bản không truyền cho giang hồ, Chiến Thiên Hào lại còn nói Lạc Băng Nhi sur môn nổi danh, là đơn thuần khách khí? Hay là có toan tính khác?

Vô luận như thế nào, hình tượng Chiến Thiên Hào trước đây luôn thô lỗ, trọng tình, hào sảng, chính trực trong suy nghĩ của Mạc Ly càng ngày càng kém.

Vẫn là sân luyện công kia, giá binh khí vẫn còn ở đó, cây thương cũng không thấy.

Mạc Ly còn nhớ rõ ngày đó khi hắn bị tập kích ở đây, khi giao chiến không cẩn thận đã đánh hỏng nó rồi.

“Như thế nào? Nơi này một chút cũng không thay đổi chứ? Chiến Thiên Hào cười lớn nói.

Mạc Ly mặt cười nhưng đáy mắt lại có một chút ưu sầu “Lần trước trở về không có nhìn kỹ, mà nay... chỉ cảm thấy thương hải tang điền, cảnh còn người mất”

“Sur đệ, ngươi hãy còn trẻ, mà đã cảm khái như vậy, một chút nhục khí đều không có” Chiến Thiên Hào đi đến trước giá binh khí, đại chưởng giơ lên, một thanh trường thương bay thẳng đến trước mặt Mạc Ly “Còn nhớ rõ thương pháp sư huynh dạy ngươi không?”

“Trọn đời không dám quên”

“Vậy đến đây đi!” Nói xong hắn lại đá một thanh trường kiếm cho Lạc Băng Nhi “Đệ muội cũng cùng tiến lên, hôm nay ba chúng ta đánh nhau kịch liệt một hồi”. Hắn tự mình cầm lấy một đôi lưỡi búa to, bỏ về phía Mạc Ly

Mạc Ly vội vàng giơ thương đón đỡ, lại bị làm cho lui ba bước.

Chiến Thiên Hào trời sinh thần lực, bảy tuổi đã có thể lái được ngũ thạch cung, hắn dùng lưỡi búa to, một mình địch lại cả ngàn quân, cho nên hắn vẫn rất muốn vào quân ngũ, làm nên một thân công danh, đáng tiếc Tào Hình Viễn thủy chung không đáp ứng, làm cho hắn rất không phục, chẳng lẽ một thân bản lĩnh, lại muốn yên lặng nơi núi hoang?

Vương hầu đem tướng, ninh có loại hồ? Hắn ở trong lòng điên cuồng hét lên, lưỡi búa to càng lúc múa càng nhanh.

Mạc Ly không dám cứng rắn chống trả, chỉ có thể liên tiếp lui lại ba bước

Chiến Thiên Hào hai mắt mở to, bắn ra một tia sắc bén. Rốt cục có một chuyện hắn có thể thắng Mạc Ly, rốt cục...

Lạc Băng Nhi đột nhiên bỏ quên kiếm, thân hình mềm mại giống như lục bình không rễ, theo gió thổi dong đưa theo sát Chiến Thiên Hào cùng Mạc Ly đang giao chiến.

Nàng vươn tay ra, hướng về đôi lưỡi búa to, Chiến Thiên Hào trong lòng cảm thấy thực buồn cười. Chẳng lẽ nàng muốn dùng một ngón tay ngăn cản đôi búa trăm cân của hắn?

Nhưng tay nàng ở phía trên lưỡi búa búng một cái, Chiến Thiên Hào cả người chấn động, giống như toàn thân đều không có chút khí lực.

“Vừa không thể lâu, nhu không thể thủ” Nói xong câu đó, nàng liền rời khỏi vòng chiến.

Chiến Thiên Hào sững sốt một chút, thanh âm khô khan “Đệ muội hảo công phu”

Mạc Ly không nói, chính mình lâm vào trầm tư.

“Đệ muội thân thủ như vậy, sao không thử đánh một trận?” Chiến Thiên Hào nắm chặt lưỡi búa to, nhất thời thất bại không sao cả, sau thắng trở về là tốt rồi, hắn sẽ không nhận thua.

“Sur huynh khen thật rồi, ta chỉ biết có chút ít đó, cũng không quen chiến đấu” Nàng trước kia thân thể không tốt, Tà Nguyệt lão nhân cũng không muốn nàng quá mệt mỏi, bởi vậy nàng học nhiều nhất là khinh công cùng nội công, chiêu thức rất ít. “Vẫn là Mạc Ly cùng sư huynh luận bàn đi!”. Nàng nhìn thấy Mạc Ly trong mắt lóe lên một tia vui vẻ, liền biết hắn vừa rồi trong chiêu thức cùng lời nói của nàng đã lĩnh ngộ thứ gì đó, giờ phút này đúng là thời cơ tốt để nghiệm chứng.

Đáng tiếc Chiến Thiên Hào quá hiếu thắng, một lòng thâm nghĩ thắng, ngược lại mất đi cơ hội đề cao chính mình.

“Sur đệ cùng ta đều học một thầy, đối với chiêu thức của nhau đều rất quen thuộc, lại đánh nữa cũng không hứng thú lắm” Hơn nữa, Mạc Ly là một tay Chiến Thiên Hào một tay dạy dỗ, đánh thắng hắn cũng không thấy cao hứng.

“Chuyện đó cũng không nhất định, sư huynh sao không đánh tiếp rồi lại luận bàn?”

“Vừa rồi đã đánh qua rồi!” Mạc Ly căn bản không phải đối thủ của hắn.

“Lại đánh một hồi đi!” Lạc Băng Nhi kiên trì

Chiến Thiên Hào đành phải đồng ý, có chút hứng thú cung lưỡi búa lên.

Mạc Ly cảm thương, phiêu nhiên trở ra.

“Sư huynh, ngươi trước kia nói qua, chỉ có bình thường tận tâm, thời khắc mấu chốt mới có thể giữ lại một mạng”

“Nói cho cùng” Chiến Thiên Hào lần nữa khôi phục khí thế, mỗi một đòn đều tận lực bỏ về phía Mạc Ly.

Mạc Ly vẫn như cũ lui lại, tuy rằng so với vừa rồi chậm hơn, nhưng hắn vẫn là không có lực chống đỡ.

Chiến Thiên Hào trong lòng khinh thường. Chỉ với chút khí lực này mà muốn đánh thắng hắn? Thật là mơ mộng hão huyền!.

Mà trường thương trong tay Mạc Ly từng chút từng chút rung lên, chiêu thức bình thường tựa như người làm xiếc, chỉ đơn thuần chống đỡ chứ không đánh trả.

Chiến Thiên Hào đã dồn hắn lui đến góc tường.

Mạc Ly mũi thương xoay tròn một vòng, chậm rãi dùng chiêu thức đem lưỡi búa to từng chút từng chút vây lại.

Không biết qua bao lâu, Chiến Thiên Hào phát hiện lưỡi búa to trong tay càng ngày càng nặng, càng ngày càng không thể hươ nhanh được.

Đồng thời, Mạc Ly chiêu thức tựa như sóng biển, liên tiếp đánh tới, giống như vô chỉ vô tận.

Chiến Thiên Hào trên trán toàn là mồ hôi, hơi thở gấp gáp.

Mạc Ly ngân thương rung lên, đầy trời thương hoa câu thu, liền thấy lóe sáng, đã chỉ thẳng vào cổ Chiến Thiên Hào.

Chiến Thiên Hào hai mắt trừng trừng, mũi thương kia chỉ cách cổ họng hắn một tấc, hắn không tự chủ được nuốt nước miếng, thân thể còn có thể nhận thấy hàn khí ở mũi thương.

Mạc Ly thu thương, đối Chiến Thiên Hào vãi một cái “Sur huynh, đa tạ”

Chiến Thiên Hào thở hổn hển một lúc lâu mới nói “Đây là chiêu thức gì vậy?”

”Chính là sư huynh đã dạy, đại hán phục ba tướng quân Mã Viện truyền xuống, Mã gia thương”

“Không có khả năng! Mã gia thương sao có thể uy lực như vậy?”

“Ta chỉ là theo lời Băng Nhi vừa rồi, vừa không thể lâu, nhu không thể thủ, liền thử đem chiêu thức trọng tổ, phá vỡ lực”

Chỉ bởi vì hai câu nói, Chiến Thiên Hào liền bị đánh bại. Hắn hơn ba mươi năm khổ luyện không bằng vài câu nói? Thiên hạ này còn có công đạo sao? Hắn cúi đầu, hận không thể cắn lưỡi nha.

Lạc Băng Nhi miễn cưỡng đi đến bên cạnh Mạc Ly. Nàng chỉ cảm thấy Chiến Thiên Hào hiện tại như con sói hoang hốt, rất nguy hiểm.

“Sư huynh?” Mạc Ly cũng phát hiện khác thường, lặng lẽ đề phòng đứng lên.

Chiến Thiên Hào hít sâu vài cái, lại ngẩng đầu, vẫn là khuôn mặt hào phóng tươi cười. “Thật tốt, sư đệ, người không hổ là đệ tử đắc ý nhất của sư phụ, quả nhiên trò giỏi hơn thầy”

“Ít nhiều sư huynh dạy có cách”

“Ta có cái công lao gì, ta hiện tại ngay cả người cũng đánh không lại” Chiến Thiên Hào cười lớn, một lần nữa đem lưỡi búa to đặt vào giá binh khí, sau đó, chân phải đá một cái.

Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi đều nghĩ đến hắn phát tiết tức giận, nhưng sự thật là, trên tảng đá ở sân luyện võ mở ra một cái động lớn.

Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi đều rơi xuống. “Sư huynh” Hắn gọi nói

“Người không nên trở về, sư đệ, ta không thể cho người cướp đi tất cả của ta...” Tiếng nói âm trầm, không còn chút hào sảng? Còn chưa dứt câu, hắn lần nữa đá vào giá binh khí, địa động lần nữa khép lại.

Hết thấy đều có vẻ bình tĩnh, không hề sợ hãi.

Rơi xuống cạm bẫy, Mạc Ly liền đem Lạc Băng Nhi ôm chặt vào trong lòng.

Hắn có thể bị thương đổ máu, cũng không muốn nàng mất nửa cọng tóc.

Địa động là một sườn dốc, cho nên bọn họ một đường thẳng tắp rơi xuống.

Phải nói người đào hầm rất có lương tâm? Nơi này vừa thẳng vừa nhẵn, trừ bỏ lẫn lộn va chạm một chút, hắn không có va vào khối đá nào.

Đương nhiên, được hắn bảo hộ nàng cũng không chút xây xước.

Suôn dốc này cũng không quá dài, bọn họ lăn một khoảng thời gian uống được nửa chén trà, rốt cục cũng xuống đến đáy.

Nhưng bọn họ rất nhanh liền hối hận. Thà rằng tiếp tục lăn, cũng không muốn ở địa phương vừa bẩn vừa thối đến đòi mạng này.

“Ác...” Lạc Băng Nhi ôm miệng nôn khan. “Cái gì mà khó chịu như vậy chứ?”

Mạc Ly cố gắng chịu đựng ghê tởm, đốt đèn lên.

Đồng thời, bọn họ xoay người chạy như điên.

Thiệt nhiều thi thể, có cái đã thành xương trắng, có cái đang phân hủy, ít nhất cũng có mấy chục cỗ.

“Mạc Ly...” Cảnh tượng này rất làm người ta hoảng sợ, nàng toàn thân nhũn ra cơ hồ đứng không nổi.

Mạc Ly nhanh tay đỡ lấy nàng “Chịu khó một chút, Băng Nhi, ta lập tức tìm đường ra”

Tuy rằng hấn cũng rất khó chịu, nhưng vẫn ôm lấy nàng, chạy như điên đi tìm đường ra.

Đường hầm dưới đất này rất lớn, hấn chạy một lúc mới nhìn thấy giới hạn.

“Chỉ sợ nơi này rộng bằng một nửa Thiên Mã sơn trang” Hấn tâm càng lúc càng trầm. Tòa mật thất như thế, cũng không phải chỉ ba, năm năm có thể tạo thành, chỉ sợ từ khi Thiên Mã sơn trang thành lập, nó đã tồn tại.

Nhưng sư phụ năm đó vì sao muốn ở phía dưới sơn trang xây một tòa mật thất lớn như thế? Chẳng lẽ không chỉ sư huynh gạt hấn? Sư phụ cũng cất giữ điều bí mật?

Giờ phút này, Mạc Ly cảm thấy nơi dường dục mình lớn lên thật xa lạ.

“Mạc Ly” Lạc Băng Nhi vô lực vỗ vai hấn “Người đặt ta xuống trước, nghỉ ngơi trong chỗ lát sẽ tìm đường ra”. Cũng coi như bọn họ gặp may, hai người dùng một viên hợp ngọc hoàn, không chỉ có thể tăng công lực, còn có thể kháng độc, nếu không rơi vào chỗ khắp nơi đều là thi thể thế này, bọn họ đã sớm trúng thi độc mà chết.

Mạc Ly lắc đầu “Người xem góc tường kia có mấy cỗ thi thể, rõ ràng là còn sống bị ném vào đây, bọn họ muốn tìm phương pháp đi ra ngoài, kết quả...” Nơi này là một bãi tha ma lớn, rơi xuống đây lâu như vậy, trừ hấn cùng Lạc Băng Nhi không có một người còn sống, hấn như thế nào có thể có tâm trí nghỉ ngơi?

“Băng Nhi, thực xin lỗi, là ta hại người” Có lẽ hấn không nên quá cố chấp, nếu vì tìm được công lý mà mất đi nàng...không! Hấn thà rằng chính mình không cần hỏi thị phi, trắng đen.

Hấn muốn nàng còn sống, muốn nhìn nàng cười, muốn cùng nàng trải qua rất nhiều hi vọng ái ố, cuối cùng, hai người cùng nhau dắt tay đến đầu bạc

“Nếu ta không kiên trì truy hung thì tốt rồi, nếu...ngô!”

Nàng bịt kín cái miệng của hấn

“Mạc Ly, nếu người buông tha không kiên trì, người sẽ không là người” Nàng nói.

“Loại kiên trì này chỉ biết hại người” Kiên trì có lợi ích gì? Hấn kiên trì nói Vô hậu không thể tham gia vào chính sự, kết quả bị giáng chức, hấn kiên trì tin tưởng sư huynh, kết quả bị hại, hấn kiên trì truy hung, hiện tại ngay cả người yêu thương nhất cũng có khả năng mất đi.... Cuộc đời nếu có thể trở lại lúc ban đầu, có lẽ không nên tiếp tục kiên trì?

Bình tĩnh mà xem xét, lời nói của hấn làm cho nàng cảm động. Vào thời điểm quen mới biết hấn, nàng đã biết hấn là một người vô cùng coi trọng đạo lý, vì nghĩa xả thân, mặc dù phải chết cũng không hối hận.

Tin tưởng hôm nay nếu chỉ có một mình hấn rơi vào cạm bẫy, nhiều lắm chỉ than vài tiếng làm tin sư huynh, sẽ không hoài nghi việc mình làm là đúng hay sai?

Vốn gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ là chuyện nên làm, nay nàng cũng gặp rủi ro, hấn vì nàng không phục, vì nàng lo lắng, mới hoài nghi chính mình.

Nhưng nàng thích hấn, không chỉ bởi vì hấn giỏi nấu nướng, trọng tình nghĩa, ngay cả tính tình cố chấp của hấn, tất cả những gì thuộc về hấn nàng đều quý trọng.

Bởi vậy nàng cũng không hy vọng hấn vì nàng, miễn cưỡng thay đổi cái gì, sau đó làm cho chính mình không vui.

Nàng nguyện ý bị thương những gì hấn bị thương, trân trọng những thứ hấn trân trọng, hơn nữa cùng hấn bên nhau, chết cũng không tiếc.

“Mạc Ly, chúng ta còn chưa có chết, người không cần nhanh như vậy buông xuôi”

“Yên tâm, ta sẽ không buông xuôi” Nguyên nhân vì có thể không thể tìm thấy đường ra, cho nên hấn không rảnh để nghỉ ngơi. “Chúng ta tiếp tục tìm, ta cũng không tin nơi này ngay cả một cái cửa ra cũng không có”

“Không cần tìm, người đặt ra xuống dưới”

“Băng Nhi...”

“Ta cũng không nghĩ sẽ buông xuôi, chính là, nếu không tìm thấy đường ra, thì chính mình tạo ra một cái”

“Chính mình tạo?” Hấn rút cuộc buông nằng” Chúng ta trong tay công cụ gì cũng đều không có, cho dù muốn cũng không có khả năng a!”

“Không có công cụ, có được cũng giống nhau” Nằng lấy ra một cái bình ngọc, nói với hấn :” Cái này được tính ăn mòn rất lợi hại, chỉ cần nửa bình, bức tường phía trước liền không còn, chính là...”

“Làm sao vậy?”

Nằng chỉ chỉ phía đỉnh đầu “Vạn nhất phía trên bức tường này là cả một kiến trúc, chỉ sợ khi tường sụp xuống, phong ở cũng sụp theo, Thiên Mã sơn trang có thể lưu lại vài phần, ta không dám chắc nha!”. Sự tình liên quan đến sự môn hấn, nằng cùng hấn giải thích rõ ràng mới tốt.

Hấn khẽ run lên, tiếp theo mở hai tay đem nằng ôm chặt vào lòng “Chỉ cần người bình an, mặc dù Thiên Mã sơn trang toàn bộ biến thành đất hoang cũng không sao cả” Vật ngoài thân là chết, người là sống, chẳng lẽ sẽ có người ngu ngốc đến nỗi giữ vật chết mà bỏ quên người sống? Ít nhất Mạc Ly sẽ không.

“Ta động thủ đây!” Từ chỗ hấn đặt nằng xuống, đi đến sát tường, gõ hai cái, thực may mắn, trên tường truyền ta tiếng thùng thùng, chứng minh ở phía đối diện tường có không gian khác.

Nếu là tiếng vọng nặng nề, bọn họ phiền toái lớn, thực có khả năng toàn bộ mật thất đều xây trong lòng đất, bọn họ giống bị chôn sống, cho dù nằng có bản sự thông thiên, cũng không tạo ra được một con đường sống.

Nằng cẩn thận chăm chú vào đường nối của bức tường, đổ vào nửa bình được, không bao lâu, mắt thường có thể thấy được tốc độ tan rã.

“Thật lợi hại, cái này nếu dùng trên người...”

“Cái này gọi là thực cốt thủy. Nghe sư phụ nói, khi Lý thị cùng Dương thị tranh đoạt thiên hạ, thường xuyên đại chiến, thi thể chất thành núi, lại không thể xử lý đúng lúc, thiếu chút nữa tạo thành ôn dịch, sư phụ mới chế ra để thu thập” Cho nên, nó vốn chính là tạo ra để dùng trên người.

Mạc Ly không nói gì, một lúc lâu sau mới mở miệng “Quốc gia suy yếu, dân chúng khổ, quốc gia hưng thịnh, dân chúng thật khoái hoạt, thiên hạ này đến tột cùng có hay không thái bình...” Nói không được nữa, bởi vì vách tường đã hở ra một cái động khẩu cao đến nửa người, hấn theo đó nhìn qua, có thể thấy một tòa linh đường thật lớn, giá gỗ đối diện vách tường bày rất nhiều bài vị, mà chính giữa rõ ràng là...

Văn giai hoàn đế, Trần Thạc Chân.

Hấn một vàng đi qua, hai mắt nhìn chăm chăm vào các cái tên trên bài vị, đều là những kẻ đi theo Trần Thạc Chân nổi loạn trước khi chết.

“Vì sao phía dưới Thiên Mã sơn trang lại có một tòa linh đường như vậy? Vì sao lại cung phụng Trần Thạc Chân? Nơi này rốt cuộc cùng phản đảng có quan hệ gì?”

Lạc Băng Nhi đi đến phía sau hấn. Bởi vì ở trong núi, nằng đối với Trần Thạc Chân cũng không có ý niệm gì, cùng Thiên Mã sơn trang cũng không có nhiều cảm tình, cho nên nằng so với Mạc Ly bình tĩnh hơn, cũng so với hấn thấy càng nhiều điều hơn.

Nằng ở góc khuất của giá gỗ phát hiện một mảnh vải bố, trên mặt viết Trần Thạc Chân, Chương Thúc Dận, Đồng Văn Bảo, Tào Hình Viễn, Chương Mạc Ly là cái tên thứ mười.

Nằng không biết như thế có ý tứ gì? Chương Mạc Ly? Cùng Mạc Ly có quan hệ gì? Là Trần Thạc Chân sớm biết khởi binh được việc cơ hội không lớn, cho nên trước khi làm phản, từng bước an bài Tào Hình Viễn, làm cho hấn rời khỏi Mục Châu, thành lập Thiên Mã sơn trang, vạn nhất bình bại, mọi người cũng có chỗ ẩn thân.

Chương Mạc ly... Họ Chương, chẳng lẽ cùng Chương Thúc Dận có liên quan? Chương Thúc Dận cũng biết cơ hội thành công nhỏ bé, cho nên sau khi Mạc Ly sinh ra, đã bị đưa cho Tào Hình Viễn nuôi nấng, vì Chương gia lưu lại huyết mạch?

Sau đó đám người Trần Thạc Chân khởi binh, quả nhiên sự bại, hơn nữa bại rất nhanh, căn bản không kịp trốn, chỗ ẩn thân này cũng không thể sử dụng, nhưng Tào Hình Viễn vẫn nhớ tình bạn cũ, liền ở phía dưới Thiên Mã sơn trang vì bạn cũ dựng linh đường.

Mà Chương Mạc Ly bỏ họ đi, kêu là Mạc Ly, sau đó.....

“Băng Nhi!” Hấn đột nhiên hô một tiếng.

Nàng không chút nghĩ ngợi, vận công lực, mảnh vải bố trong tay hóa thành tro tàn, không lưu lại tí gì. Chuyện quá khứ tốt nhất nên bỏ qua, cho dù nàng tìm ra chân tướng thì như thế nào? Mạc Ly chính là Mạc Ly, hần họ gì đều không sao cả, hần vĩnh viễn là nam nhân nàng yêu thương nhất.

“Chuyện gì?”

“Người xem” Một tia sáng ở phía trên bài vị Văn giai hoàng đế, đó là ánh mặt trời, chứng minh nơi này cách mặt đất rất gần, bọn họ cuối cùng cũng tìm được đường sống.

Bạn đang đọc truyện *Man Nữ Hiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Lạc Băng Nhi nhìn Mạc Ly cẩn thận đem từng cái bài vị trên giá gỗ chuyển xuống dưới, rồi leo lên cái giá, dùng cốt đao khoét ra một khe hở, trong lòng có chút buồn cười.

Hắn thực sự đáng yêu, vừa nói Trần Thạc Chân là phản đảng, dùng thất hồn đan không chế thủ hạ, âm ngoan tàn nhẫn, một bên lại nói, người chết linh thiêng, không nhất thiết phải phá hỏng bài vị của người ta, kiên trì giữ lại li đường đầy đủ. Người này đạo đức có thể so cùng trời cao.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng có một tia ngọt ngào, bởi vì hắn đã nói qua, sớm biết sẽ liên lụy nàng, hắn sẽ không truy hung.

Hắn rất nguyên tắc, nhưng địa vị của nàng trong lòng hắn còn lớn hơn cả đạo đức.

Sau này, nàng sẽ không vì nữ tử khác dây dưa, lưu luyến si mê hắn mà phiền não, bởi vì hắn đã dùng hành động chân thành nhất chứng minh rồi, trong lòng hắn chỉ có nàng.

“Được rồi!” Mạc Ly hưng phấn nhảy xuống khỏi giá gỗ “Băng Nhi, chúng ta có thể ra ngoài rồi” Cốt đao này không hồ là bảo bối chém sắt như chém bùn, chỉ một lúc hắn liền có thể đào ra một cái lỗ vừa cho một người ra vào.

“Chúng ta đi thôi!” Nàng nói, lén lút lấy từ thắt lưng ra hai bình thực cốt thủy.

“Đi” Hắn đi trước một bước, xem xét bốn phía, xác định không có bóng người, mới gọi nàng “Đi lên đi, Băng Nhi”

“Hảo”

“Phi thân một cái, đồng thời tay nàng vung lên, đem hai bình thực cốt thủy hóa thành sương mù, không một tiếng động làm cho đại linh đường từ nay về sau biến mất trong thiên địa.

Mặc kệ Thiên Mã sơn trang cùng loạn đảng có quan hệ gì, Mạc Ly có phải hay không họ Chương, cho dù hắn là hoàng tử Lý thị lưu lạc dân gian thì thế nào? Nàng chỉ cần hắn sống thật tốt, hai người có thể ở bên nhau, các việc vật vãnh khác đều cùng nàng không có quan hệ

Nhiều nhất, khi hắn gặp chuyện bất bình, nàng rút đao thay hắn xuống tay, về phần khác, ai muốn phản loạn thì tùy, đừng liên lụy bọn họ là tốt rồi.

“Hiện tại muốn làm cái gì? Tìm sư huynh người báo thù?” Nàng hỏi

“Sư huynh thì nhất định phải tìm, ta phải biết rõ vì sao hắn làm hại nhiều người như vậy? Nhưng chúng ta không thể lén động thủ, giao cho quan phủ xử theo luật pháp” Hắn công nhận hoàn cảnh quanh mình, cảnh vẫn đây nhưng người đã không còn, trong lòng buồn bã.

“Vậy đi thôi!” Như thế nào còn đứng đó?”

“Ta nghĩ đến trước đây, thường cùng sư huynh, sư tẩu, ở trong vườn chơi trốn tìm, như thế nào cũng không nghĩ đến sau vườn có cơ quan như vậy” Từ giờ, cùng sư huynh trở thành tử địch. Aiii, nhân sinh vì sao không thể vĩnh viễn khoái hoạt cùng đơn thuần như thời thơ ấu?

Tình và nghĩa lựa chọn a..... Nàng không rõ lắm sự thống khổ này như thế nào, bởi vì nàng không trải qua nhiều như hắn, nhưng nàng biết một sự kiện.

“Chuyện đã qua rồi, người hiện tại chỉ cần nghĩ nên làm như thế nào, để sau này không phải hối hận”

Hắn thu lại vẻ phiền muộn, yên lặng nhìn nàng. “Băng Nhi, người mới là trí giả chân chính, đại hiền giả”

Nàng nghiêng đầu, tươi cười ngọt ngào “Ta không có giỏi như vậy, ta chỉ khoái hoạt mà sống” Nàng ôm lấy cánh tay hắn. Hắn chính là ngọn nguồn khoái hoạt của nàng, một khi có được, sẽ không buông tay.

Sinh tồn? Hắn nhớ khi ở trên núi Thái Bạch, hai người lần đầu gặp nhau.

“Ta Mạc Ly cả đời không có gì đáng để kiêu ngạo, vui vẻ nhất chính là gặp được ngươi, Băng Nhi, nương tử”

Mỗi lần hắn kêu nàng “nương tử”, nàng toàn thân đều như nhũn ra, nhìn không được liền muốn thân cận hắn.

“Mạc Ly, ta....” Miệng nấp máy, đáng giận, nàng kêu không được hai chữ “tướng công”. Vì sao chứ? Chỉ là từ ngữ bình thường thôi mà, nhưng lại cảm thấy không được tự nhiên.

“Làm sao vậy?”

”Không có việc gì” Chuyện không nghĩ ra cũng đừng suy nghĩ nữa. “Đi thôi, đi tìm sư huynh ngươi đi”

Hắn gật đầu, kéo nàng đi về phía lầu chính. Hai người còn chưa tới nơi, chợt nghe thấy một tiếng kêu thê thảm.

“Chiến Thiên Hào, ngươi muốn làm gì?! Buông, buông ra...cứu mạng a, cứu mạng....”

“Là sư tẩu!” Mạc Ly chạy nhanh đến, một quyền mở tung cửa phòng.

Trong phòng, Tào Thanh Thanh bị trói ở trên ghế, Chiến Thiên Hào trong tay bưng một chén thuốc đen ngòm, đang muốn đổ vào miệng nàng.

“Sư huynh, ngươi làm gì?” Mạc Ly phóng qua, vung chưởng đánh tới Chiến Thiên Hào.

“Các ngươi làm sao có thể không chết?!” Chiến Thiên Hào kinh hãi, quăng cái chén đi, hai tay vũ động như gió ghênh đón.

Lạc Băng Nhi chạy nhanh lại cởi trói cho Tào Thanh Thanh, muốn kéo nàng ra khỏi phòng.

Nhưng Tào Thanh Thanh không chịu đi, liều mạng muốn chạy tới chỗ Mạc Ly “Tiểu Ly, cẩn thận! Hắn luyện độc chưởng, trăm ngàn lần đừng cùng hắn đánh bừa!”

“Tiện nhân!” Chiến Thiên Hào giận dữ.

Bọn họ cũng không hề biết, hoàn toàn hấp thu được hiệu của Hợp ngọc hoàn, Mạc Ly căn bản không sợ độc.

“Ta vẫn không bằng tên phản loạn nhà ngươi! Tiểu Ly, hắn âm mưu tạo phản, tụ tập dư nghiệt Trần Thạc Chân, đang chuẩn bị ba ngày nữa sẽ hành sự!” Tào Thanh Thanh nói ra con bài chưa lật của Chiến Thiên Hào.

Mạc Ly cuối cùng cũng hiểu vì sao Chiến Thiên Hào không thể không giết hắn. Sư huynh hiểu cách làm người của hắn, chắc chắn sẽ không mất thấy sinh linh đồ thán mà mặc kệ, không khỏi làm hỏng chuyện của hắn, rõ ràng là tiền hạ thủ vì cường (ra tay trước cho chắc chắn)

“Các nông hộ ở vùng núi Thái Bạch cũng là ngươi giết?”

Chuyện đã thế này, cũng không có gì phải che giấu, Chiến Thiên Hào dữ tợn nghiêm mặt thu chiêu.

“Là ta!” Ngày ấy, ta thấy ngươi trốn vào núi Thái Bạch, liền một đường tìm qua, vì đề phòng sự việc bại lộ, ta giết hết những người chứng kiến ven đường. Chính là ta không nghĩ tới, đã tìm cẩn thận như vậy, ngay cả chỗ ngươi từng ngủ xuống ta đều kiểm tra vài lần, trừ bỏ dấu vết của dã thú, không hề có dấu vết của người nào. Ta nghĩ có lẽ ngươi đã bị dã thú ăn thịt rồi, làm sao có thể còn sống?”

Bởi vì hắn gặp được Lạc Băng Nhi, nàng không chỉ có khinh công trác tuyệt (vô cùng giỏi), mà còn là một kẻ mù đường, bọn họ ở núi Thái Bạch chạy đi chạy lại nửa ngày, đến cuối cùng, ngay cả chính mình đang ở đâu cũng không rõ, Chiến Thiên Hào làm sao có thể tìm được hắn?

“Trong sơn động kia, hia bộ xương trắng là sư phụ, sư mẫu?”

“Hắc, ngươi chắc không thể tưởng tượng được. Ta có thể thừa kế đám tàn quân của Trần Thạc Chân, ít nhiều nhờ hai người bọn họ, bọn họ mới chân chính là phản đảng. Nhưng nếu bọn họ không chết, đám quân đó làm sao có thể cam tâm tình nguyện nghe lời ta, ta không có cách nào, ta cũng là bất buộc!”

“Một ngày là thầy, cả đời là cha, ngươi như thế nào có thể hạ thủ?”

“Ta coi hắn là thầy, hắn có coi ta là đồ đệ sao? Chỗ đứng của Thiên Mã sơn trang là ta giúp hắn cùng nhau tạo nên, trước khi ngươi đến, những việc khổ sở, vất vả đều là ta làm, kết quả thì như thế nào? Hắn thậm chí đem hết những gì sỡ hữu đều lưu lại cho ngươi! Ngay cả Thanh Thanh... Nàng vốn nên là của ta”

“Nàng cũng đã gả cho ngươi, ngươi có từng đối đãi tốt với nàng?”

”Ngươi sao không hỏi tiện nhân này đã làm chuyện gì tốt? Ăn một đồng được liệu không tên, gặp người liền câu dẫn, ta Chiến Thiên Hào đường đường trang chủ Thiên Mã sơn trang như thế nào có loại thê tử này?”

Tào Thanh Thanh khóc cãi lại “Rõ ràng là ngươi đối ta kẻ đơn, khinh bạc ta, giờ lại trách ta!”

“Ta chỉ cho ngươi dùng một lần thất hồn đan, sau đó ngươi chính mình ăn nghiệm, năm ba lần đến trộm đồ ăn, ngươi đáng bị như vậy!” Chiến Thiên Hào có thể chịu được Tào Thanh Thanh yêu nhất không phải là mình, nhưng tuyệt đối không thể chịu đựng nàng hồng hạnh ra tường (ngoại tình), liền trong một yêu thương vô hạn hóa thành cừ hận.

Đối với đôi vợ chồng này, Lạc Băng Nhi chỉ lạnh nhạt bình luận một câu “Ngân sai vạn sai đều là người khác sai” Quả nhiên là hai người không có trách nhiệm, thực kém cỏi.

Mạc Ly cũng đồng ý với lời nói của Lạc Băng Nhi

“Trong mặt đất dưới đất có vô số hài cốt, đó là do sư huynh diệt trừ những người không phục sao?”

“Đúng vậy” Nhưng bọn chúng lại một lòng hướng về sư phụ, nói cái gì phải đợi thiếu chủ lớn lên, cùng bàn đại sự, kết quả sư phụ dạy ta võ công, chính là nhìn trộm ta một thân thần lực, vì bọn họ không biết thiếu chủ ở nơi nào. Ta vì sao phải giả làm người khác? Ngai vàng hoàng đế mỗi người đều có thể ngồi, ta có một thân hảo bản lĩnh. Chính mình có thể giành quyền.. Nay những người đối nghịch với ta đề chết sạch. Sư đệ, nếu ngươi chịu quy thuận ta, chúng ta vẫn là huynh đệ tốt, tương lai chiếm được thiên hạ, ta nguyện cùng ngươi cùng chung phú quý”

“Một tướng công thành vạn cốt khô , không nói đến triều đại thay đổi, ta sẽ không trợ Trụ vi ngược”

“Ta chỉ biết ngươi thực kém cỏi” Cho nên Chiến Thiên Hào lúc ban đầu thủy chung tính là sẽ giết hắn, mà không phải lôi kéo hắn “ Ngươi đã không chịu cho ta sử dụng, vậy đi tìm chết đi!”

Hắn hét lớn một tiếng, song chưởng mạnh mẽ lao thẳng tới trước mặt Mạc Ly.

“Tiểu Ly, đừng cùng hắn đánh, chúng ta đi mau, người của hắn cũng sắp đến rồi!” Tào Thanh Thanh kêu to.

“Đáng chết!” Chuyện tốt liên tiếp bị phá hư, Chiến Thiên Hào lửa giận ngút trời, bỏ qua Mạc LY, trực tiếp đánh tới Tào Thanh Thanh “ Ngươi thương hắn như vậy, liền chết cùng hắn đi!”

“Á!” Tào Thanh Thanh sợ tới mức không thể nhúc nhích.

Lạc Băng Nhi kéo tay nàng, sử dụng Mê tung bộ, hai thân hình đều hóa thành tàn ảnh, xẹt qua giữa không trung.

“Mạc Ly, ít không thể địch nhiều, chúng ta trước tiên rời đi, cùng bàn kế sách”

“Được” Phản loạn không phải là chuyện nhỏ, thế nào cũng phải bẩm báo quan phủ mới được.

“Đi” Lạc Băng Nhi cả người giống như một mũi tên, lao ra khỏi Thiên Mã sơn trang.

Mạc Ly công lực được hợp ngọc hoàn đẩy lên rất cao, mới có thể theo được cước bộ của nàng.

Chiến Thiên Hào chưa bao giờ gặp qua khinh công cao minh như thế, cứ việc vận hết khí lực đuổi theo, nhưng ngay cả một cọng tóc của bọn họ cũng không đụng đến được.

“Đáng giận!”

Đây là, đội quân vạn người hắn che dấu rốt cục cũng tới. Hắn trước tiên lấy ba trăm người ổn định trên dưới Thiên Mã sơn trang , nếu có người phản kháng, giết. Một ngàn người khác làm thân binh bảo hộ hắn, còn lại toàn bộ phái ra đuổi theo giết Mạc Ly, Lạc Băng Nhi cùng Tào Thanh Thanh.

Hắn muốn tạo phản, người thì đã đủ, nhưng lương thảo còn thiếu một chút, lúc này, tuyệt đối không thể để tin tức phản loạn truyền ra ngoài.

Hắn nghĩ rằng, mấy nghìn người tìm ba người, thực dễ như trở bàn tay. Chính là hắn nằm mơ cũng không biết đến, Lạc Băng Nhi là một kẻ mù đường, nàng ngay cả chính mình sẽ chạy đi đâu cũng không biết, những người khác bằng cách nào có thể tìm nàng?

Chạy như điên một ngày đêm, Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi rốt cuộc tìm được một ngôi miếu đồ nát, mới ngừng lại nghỉ ngơi.

Tào Thanh Thanh từ sớm đã ngủ, công lực của nàng kém, thân thể lại bị được vậy làm hỏng rồi, chạy không đến nửa canh giờ liền hôn mê trong tay Lạc Băng Nhi

Nàng tiện tay đem Tào Thanh Thanh đặt xuống cạnh tường, hỏi “ Hiện tại làm sao bây giờ? Chúng ta hai người không thể đánh lại một đội quân”

Mạc Ly có vẻ mềm lòng, đem mảnh chăn cũ nát đắp lên người Tào Thanh Thanh

“Ta nghĩ sư huynh chắc chắn sẽ không quay đầu, hiện tại chỉ có thể báo quan xử lý”

“ Có quan binh tham gia, hắn là sẽ không phải chuyện của chúng ta” Nàng mong muốn bỏ đi phiền toái, cùng hắn ngao du thiên hạ một phen, rồi trở lại

Thiên Âm cung, từ nay về sau tiêu điều tự tại, không phải lo nghĩ gì.

Nhưng hần lại lắc đầu “Dư đảng Trần Thạc Chân tro tàn lại cháy, quan địa phương không dám lên xử lý, nhất định phải báo triều đình, lại phải đại quân chinh phạt, thời gian ít nhất mười ngày nửa tháng, cho nên ta muốn ở lại, giúp quan binh thủ thành, phòng ngừa tai họa phản đảng tại địa phương.

Nàng nghẹn họng nhìn trân trối, thật lâu sau mới nói “Chúng ta? Ngươi theo ta....”

“Băng Nhi, quốc gia hưng vong, nam nhi phải có trách nhiệm”

“Là..” Hần trọng tình nghĩa, nàng đã sớm biết, không thể chê, chỉ ủng hộ hần! Chính là....

“Nhất định phải chờ lâu như vậy sao? Có hay không biện pháp giải quyết khác?”

“Trong lúc cấp thiết, cũng tìm không ra một đội quân hữu dụng để ngăn cản sư huynh... chậm đã, ta nghĩ đến” Hần hai mắt sáng ngời “Lí Thuần Phong đạo trưởng không phải dẫn một đại đội nhân mã ở núi Thái Bạch tìm thần tiên sao! Nếu có thể mượn đội quân mã đó, khẳng định có thể nhanh chóng bình định phản loạn”

“Ta đi phóng pháo tín hiệu báo cho Khuất đột tiểu thư các nàng!” Nàng chạy ra khỏi miếu đồ, phóng tín hiệu đi.

Lúc này, Tào Thanh Thanh đột nhiên tỉnh lại, thì thào gọi “Tiểu Ly, Tiểu Ly...”

“Sư tẩu” Mạc Ly đi qua, nâng nàng dậy.

Tào Thanh Thanh thân mình nghiêng đi, ngã vào lòng Mạc Ly, Mạc Ly vội vàng tránh đi.

Tào Thanh Thanh ai oán nhìn hần “Tiểu Ly, ngươi thật sự không cần ta?”

”Sư tẩu, ngươi một ngày là sư tẩu của ta, vĩnh viễn đều là sư tẩu của ta”

“Nhưng ta gả cho Chiến Thiên Hào, căn bản là bị hần lừa, ta không phải cam tâm tình nguyện, trong lòng ta chỉ có một mình ngươi”

“Ta đã thành thân”

“Không quan hệ, ta có thể nhận nàng”

Lạc Băng Nhi ra ngoài phóng pháo hiệu trở vào vừa vặn nghe thấy lời nói của Tào Thanh Thanh, trong lòng một trận buồn bực. Có làm hay không? Cho dù Mạc Ly nạp thiếp, cũng phải hỏi nàng có tiếp nhận hay không, làm sao đến lượt Tào Thanh Thanh nói câu này?

“Ta không thể nhận ngươi” Thanh âm lãnh đạm vang lên.

“Tiểu Ly cùng ta thanh mai trúc mã, từ nhỏ bên nhau, chúng ta vốn là trời sinh một đôi, nay ta hào phóng nhận ngươi nhập môn, ngươi hần là phải cảm động đến rơi nước mắt, còn muốn như thế nào nữa?” Tào Thanh Thanh rống giận.

Mạc Ly vô cùng buồn bực. Hai người cùng nhau lớn lên, hần như thế nào không phát hiện sư tẩu là người cực đoan như thế?

“Thực xin lỗi sư tẩu, đời này ta chỉ lấy một thê tử, đó là Băng Nhi, ta sẽ không cưới thêm ai khác”

“Ngươi không thể không cưới ta, Tào, Chương hai nhà có hôn ước!” Tào Thanh Thanh vội la lên.

“Cái gì?” Mạc Ly không hiểu lời nói của nàng.

Tào Thanh Thanh còn muốn nói nữa, Lạc Băng Nhi đã điểm huyết cho nàng mê đi. Quả nhiên, Mạc Ly có thân thể bí ẩn khác, mà nữ nhân này hoàn toàn biết rõ.

Lạc Băng Nhi đối với bí mật này không có hứng thú, nhưng những người khác thì sao? Có thể hay không có người lợi dụng bí mật này để uy hiếp Mạc Ly? Nàng không thể mạo hiểm, mà Tào Thanh Thanh thân thể bị độc dược phá hại nghiêm trọng, không có Tà Nguyệt lão nhân tinh luyện đan dược, phòng chừng nhiều nhất nửa tháng sẽ mất mạng, nhưng đây là nàng tự tìm.

“Có người đến” Lạc Băng Nhi chỉ vào cửa miếu nói “Có thể là viện quân, chúng ta muốn thảo luận chuyện đối phó phản quân, không thể để cho nàng lại âm ỷ”

“Ngươi nói đúng” Mạc Ly cũng hiểu được Tào Thanh Thanh đích thực không phân rõ phải trái.

Không bao lâu, có hai hần tử đi đến.

“Không biết là vị nào phóng ra pháo hiệu khẩn cấp của Khuất đột gia?”

”Ta!” Lạc Băng Nhi nói chuyện thực trực tiếp. “Chúng ta phát hiện dư孽 Trần Thạc Chân tụ tập ở trong Thiên Mã sơn trang, đang chuẩn bị khởi sự

lần nữa, muốn mượn sự trợ giúp lực lượng của quý phủ, tiêu diệt loạn đảng”

Hai hán tử hai mặt nhìn nhau “Trần Thạc Chân còn có dư nghị? Làm sao có thể?”

Mạc Ly ý bảo nàng đem lệnh bài làm tin lấy ra, hai hán tử ngây người Lý gia, Trình gia, Tiết gia..... Trời ạ! Lệnh bài các gia tộc cao quý của một nửa Đại Đường đều ở đây, hai người trước mắt đến tột cùng là thần thánh phương nào?

“Tại hạ Mạc ly, đây là nội nhân Lạc Băng Nhi, chúng ta quả thật phát hiện loạn đảng, hai vị nếu không tin, có thể cùng chúng ta đi xem xét, rồi mới quyết định ra tay hay không”

“Thiệt mặt Ngự sử?!”

Ở Trường An, Mạc Ly coi như là một kỳ tích. Những người sau khi đắc tội Võ hậu, như Quốc cữu Trương Tôn Vô Kỵ, Tể tướng Thượng Quan Nghi..... không ai có kết cục tốt, mà Mạc Ly mặc dù bị bãi quan, ít nhất vẫn bảo vệ được tính mạng.

“Không dám nhận, tại hạ đã sớm từ quan, nay chỉ là một dân thường”

“Lời nói của Mạc đại nhân, tiểu nhân tự nhiên tin tưởng, lập tức đi bẩm báo đại tiểu thư, triệu tập thuộc cấp tới Thiên Mã sơn trang, tranh thủ sớm ngày một mẻ lưới tóm gọn loạn đảng!” Hai hán tử cúi chào xong liền xoay người đi ra ngoài.

Lạc Băng Nhi nghiêng đầu nhìn hán. “Sớm biết rằng tên của người dùng tốt như vậy, chúng ta trực tiếp đi cầu viện không phải thật tốt sao, cần gì phóng pháo hiệu?”

”Ta cũng thực kinh ngạc” Hán cho rằng chính mình ở trong triều không có nhân duyên, âm thầm từ quan, đi lại giang hồ, nước chảy bèo trôi qua ngày, không nghĩ đến gặp chuyện khẩn cấp cần báo quan, hai chữ “Mạc Ly” so với vật làm tin đều tốt hơn.

Vì sao bọn họ lại tin nhiệm hán như thế? Hán hình như không có hoàn thành đại sự gì!

Lạc Băng Nhi vỗ vỗ vai hán “Ngươi đem thành, tín, lễ, nghĩa coi như sinh mệnh, có lẽ bình thường xử sự hơi cứng nhắc, nhưng ánh mắt mọi người sáng như tuyết, bọn họ rất rõ ràng, khi nguy cấp, ai mới là người lấy đại nghĩa làm đầu, không bao giờ lui bước, tự nhiên nguyện ý đem thân gia giao vào tay ngươi”

Nghe vậy, hán cúi đầu trầm tư, sau một lúc lâu, đôi môi khẽ cong lên mỉm cười.

“Cám ơn ngươi, Băng Nhi, ngươi đã giải khúc mắc nhiều năm của ta”. Hán trọng tình trọng nghĩa, lại luôn suy sụp, nói không nổi giận là gạt người, lời của nàng làm cho hán một lần nữa xem lại chính mình, hơn nữa tiếp nhận chính mình, loại cảm giác này thật giống tâm can nhiều năm bị giam cầm, một khi được thả lỏng, vô cùng thoải mái.

Thật nhẹ nhàng, hán đem nàng ôm vào trong lòng.

Nàng ngây người, vì trên khuôn mặt hán là vẻ tươi cười nho nhã, làm cho cái ôm trở nên thật ấm áp, nàng mê đắm trong biển tình nồng đậm.

Khuất đột gia, Lý gia, Trình gia, Tiết gia, Hứa gia... Tóm lại, những vị cô nương theo Lí Thuần Phong lên núi tìm thần tiên đều mang theo nhân mã lập tức đến Thiên Mã sơn trang hội họp.

Tính toán một chút, đoàn nhân mã này có tới bảy tám trăm người.

Mọi nhìn thấy Lạc Băng Nhi, đều vây lại đầy riu rít tán gẫu, và phần chi huy tác chiến, mọi chuyện đề giao Mạc Ly phụ trách.

Tào Thanh Thanh không đi cùng bọn họ. Lạc Băng Nhi nói, đao kiếm không có mắt, không nên mang theo người đang có thai đi theo. Mạc Ly cũng thực đồng ý với lời nói của nàng, vì thế để nàng ở lại trong ngôi miếu đồ nát, chờ mọi người đắc thắng trở về.

Nhưng mà Tào Thanh Thanh vận khí không tốt, Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi vừa mới rời đi, nàng liền bị người của Chiến Thiên Hào phát hiện, một đao giết chết.

Nhưng có một người cũng không may như Tào Thanh Thanh, đó là Chiến Thiên Hào. Hán nếu không truy kích Mạc Ly cùng Lạc Băng Nhi, thì sẽ không chia nhỏ đội quân, hán không nghĩ đột nhiên sẽ có quan quân?

Lấy một ngàn người đấu với hơn bảy trăm người, lại đơn giản nói tiếp, chân chính giao đấu, đám phản quân không có kinh nghiệm chiến đấu bị đánh tan tác, quay cuồng trong biển máu, cao thấp lập tức rõ ràng.

Không cần Mạc Ly chi huy, đám quân tướng các nhà vừa thấy phản quân liền tự động phân loại bày trận, xung phong công kích tưởng chừng như đánh vỡ cửa lớn của Thiên Mã sơn trang.

Bên trong trang, pháo hiệu cầu cứu bay đầy trời.

Nhưng phản quân phân ra đi tìm người, trong lúc nhất thời làm sao có thể trở gọi trở về?

Chiến Thiên Hào chỉ có thể tự mình dẫn quân đối địch. Hắn không hổ trời sinh thần lực, một đôi lưỡi búa to khiến cho hắn uy phong凛冽.

“Ta đánh cùng ngươi!” Tiết tiểu thư thấy cái mình thích là thèm, nhắc ngân thương, nghênh đón. Nhà nàng tổ phụ Tiết Nhân Quý, một tay thương pháp gia truyền tuyệt kỹ.

“Tiết tiểu thư không thể!” Mạc Ly thiếu chút nữa bị hù chết, vị cô nương này xuất thân cao quý, vạn nhất xước một mảnh da, hắn lấy cái gì bồi thường, hắn mau xuất thủ từng bước chống lại Chiến Thiên Hào.

“Lại là ngươi! Mạc Ly, ngươi nhất định phải đối nghịch với ta sao?” Chiến Thiên Hào nghiêng răng nghiêng lợi.

“Sur huynh nếu có thể bỏ gian theo chính nghĩa, chúng ta vẫn là hảo huynh đệ” Cùng Chiến Thiên Hào là địch, Mạc Ly làm sao không đau lòng, nhưng quân tử có cái nên làm, có việc không nên làm, hắn không thể mất đi lương tri giúp Chiến Thiên Hào làm phản.

“Không biết tốt xấu!” Chiến Thiên Hào suy nghĩ, chỉ cần kiên trì đến khi đám quân của hắn trở về, tất nhiên có thể đem mấy trăm người này giết hết, nếu có thể bắt mấy vị tiểu thư này làm con tin, đại sự nhất định sẽ thành.

Không hề nói lời thừa, hắn toàn lực đánh chết Mạc Ly.

Có Tiết tiểu thư làm tấm gương, các vị cô nương liền lao vào giết địch, nhưng có Lạc Băng Nhi ở đó, các nàng chỉ có thể đứng xem.

Lạc Băng Nhi không giỏi chiêu thức, nhưng nàng nội lực thâm hậu, tốc độ rất nhanh, một cái lá trong tay nàng cũng trở thành vũ khí giết người lợi hại, lá bay như mưa, sắc bén như đao, chung quanh thân nàng trong vòng nửa dặm, không có một ai có thể đến gần.

“Ta nói Mạc phu nhân, ngươi ăn thịt, cũng chưa chút canh cho chúng ta uống chứ” Trình tiểu thư vô cùng nhàm chán nói.

“Không được, các ngươi động thủ, Mạc Ly sẽ lo lắng”

“Hắn hiện tại đang vội vàng, nhìn không thấy, ngươi để lại một chút thôi!”

“Không được”

“Vì sao?”

“Nhiều lắm chỉ mười chiêu, Chiến Thiên Hào tất bại”

“Thật hay giả?”

“Ngươi tự nhìn sẽ biết” Lạc Băng Nhi không chút lo lắng trận chiến trước mắt này, nhưng là...

“Ta đoán Chiến Thiên Hào chắc chắn có chuẩn bị ở sau, không biết các vị thấy thế nào?”

“Yên tâm, ta đã phái người đi điều binh, nhiều nhất nửa này, có thể triệu tập hai ngàn binh mã, hơn nữa... hắc hắc hắc...” Khuất Đột tiểu thư cười gian xảo “Mà không phải là binh lính bình thường nha, tất cả đều vừa đánh xong Cao Ly, khí thế rất mạnh mẽ, đừng nói lấy một chọi người, mà một chọi trăm cũng có thể”

“Được!” Lạc Băng Nhi gật đầu, yên tâm

“Ngươi thực lạnh lùng” Khuất Đột tiểu thư nói một tràng dài, mà chỉ đổi lại một chữ, cũng thật ủy khuất. “Bất quá có cá tính, ta thích, Nếu ngươi đến Trường An, nhớ rõ tìm ta à!”

“Còn có ta!” Nháy mắt, mười mấy cô nương nhanh nhẹn đem nàng vây kín lại.

Lạc Băng Nhi một một trận choáng váng đầu óc, có thêm một chút thời gian cho Mạc Ly cùng Chiến Thiên Hào phân thắng bại, cho nàng có cơ hội sự chú ý của mọi người.

“Mau nhìn, Chiến Thiên Hào thua rồi!” Dứt lời, kiếm trong tay Mạc Ly đâm thẳng vào ngực Chiến Thiên Hào.

“Không...” Chiến Thiên Hào nhắm chặt mắt lại, sợ hãi kêu to.” Đừng giết ta!”

Mạc Ly thu lại kiếm, lưỡi kiếm dán sát vào cổ Chiến Thiên Hào “Ta sẽ không giết ngươi, tội của ngươi giao cho quan phủ phán xét”

Nghĩ đến kết cục của Trần Thạc Chân, Chiến Thiên Hào một trận run sợ. Vào quan phủ, hắn chẳng phải so với chết còn thảm hại hơn sao?

“Sur đệ, niệm tình từng là đồng môn, ngươi thả ta đi! Ta nguyện ý giải tán binh mã, quy thuận triều đình”

“Sur huynh, sớm biết như thế này, ngươi lúc trước sao còn làm vậy?” Trường chiến tranh này nổi lên rồi, còn có thể quay đầu sao? Không kịp rồi.

“Ngươi đem ta giao cho quan phủ, ngươi cũng sẽ bị liên lụy” Vì cầu mạng sống, Chiến Thiên Hào quỳ xuống. “Ngươi không để ý chính mình, cũng phải

để ý đệ muội, tội mưu phản là phải diệt môn, ta chết, mọi người đều trốn không thoát”

“Băng Nhi” Mạc Ly nghiêng đầu nhìn về phía Lạc Băng Nhi “Chúng ta không làm chuyện gì, có chịu điều tra cũng không sợ, ngươi nghĩ sao?”

Nàng ngay cả xem thường cũng thấy lười, chỉ thản nhiên nói ra ba chữ “Tần vương lệnh”. Nghĩ điều tra nàng, đi, làm cho Lý Thế Dân trong mộ đi ra, chính mình điều tra.

Đúng vậy, có vật kia, ai dám động đến bọn họ? Huống chi.....

“Sur huynh, cây ngay không sợ chết đứng, ta cho rằng trên đời này có công lý, sẽ không oan uổng người vô tội”

“Ngươi thật sự một chút cũng không nể tình đồng môn?” Chiến Thiên Hào cầu xin nhưng trên mặt lại hiện lên một chút tàn khốc.

Lạc Băng Nhi chú ý tới, lướt qua các vị tiểu thư, chậm rãi đi tới cạnh Mạc Ly.

“Sur huynh, chỉ cần ngươi thiết tình ăn năn, ra sẽ nghĩ biện pháp cầu tình cho ngươi” Mạc Ly đưa tay nâng hán dầy.

“Cầu tình? Làm cho ta không cần chịu tội lăng trì sao?”

Mạc Ly cúi mắt, mặt hiện vẻ không đành lòng.

“Mặc kệ như thế nào, ta nhất định phải chết...”

“Sur huynh...”

Một kiếm ngang cổ Chiến Thiên Hào, máu tươi phun ra như suối, nhưng chưởng lực ngàn cân của hán cũng gần sát Mạc Ly, chỉ cần một chưởng này đánh xuống, Mạc Ly không thể không chết.

Chiến Thiên Hào vì mất máu quá nhiều mà con ngươi u ám, bật ra một tia lạnh cuối cùng. Mặc dù hán phải chết, cũng muốn đem địch thủ lớn nhất chết cùng.

Nhưng Chiến Thiên Hào đánh lên mau, có người động tác so với hán còn nhanh hơn, một quyền nhanh như tia chớp, không ai biết nó xuất hiện ra sao, chỉ biết là trong chớp mắt, Chiến Thiên Hào thân hình như to lớn bay ra ngoài, phá vỡ hai bức tường mới dừng lại.

Mạc Ly ngẹn họng nhìn trần trời, sau một lúc lâu, khóe mắt mới liếc qua về mặt lạnh băng của Lạc Băng Nhi. Hán nghĩ đến lời nói của Tà Nguyệt lão nhân... người tướng mạo này a, vừa thấy đã biết chính là làm việc vất vả đoán mệnh nhà, may mắn gặp được đồ đệ ta, vô tâm không để ý, chuyện ngươi làm không được nó có thể giúp ngươi, ngươi giết không được người, nó có thể thay ngươi xuống tau, có nó bên cạnh, ngươi thật có phúc.

“Băng Nhi” hán giữ chặt tay nàng.

“Uhm?” Vẻ lạnh băng lập tức tan biến, khôi phục vẻ mặt trong suốt.

“Cám ơn ngươi, ngươi lại cứu ta một lần” Hán nói không nên lời trong lòng ôn như là gì, như nước nhỏ giọt chân thành, không ngừng chảy về phía nàng.

“Hán là” Vợ chồng còn phân biệt sao? Muốn giết hán, chính là mưu tính bất lợi với nàng, tự nhiên phải xuống tay trước. Nàng bảo hộ hán, chính là bảo hộ bản thân mình.

Khi ở trên núi Thái Bạch, thời khắc giữ chặt lấy tay hán, bọn họ đã là một thể, sống cùng sống, chết cùng chết, cả đời như thế, vĩnh viễn không chia lìa.

Kết thúc

Lạc Băng Nhi mặc áo phấn hồng, áo khoác màu sam bạc, viền màu thiên thanh, váy dài cùng màu thêu nhiều đóa hoa nhỏ, không chỉ có thanh tú, càng hiện rõ vẻ thanh lệ.

Mái tóc của nàng cài một cái trâm hoa mẫu đơn đỏ thắm, người đẹp như hoa, so với hoa còn hơn vài phần.

Lúc nàng đi ra, Mạc Ly hoàn toàn ngây người.

Đây là Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm hay sao? Mà nàng chậm rãi đi về phía hán.

“Mạc Ly, ngươi nói bệ hạ cùng hoàng hậu nương nương vì sao triệu kiến chúng ta?”

Sau khi dư đảng Trần Thạc Chân bị tiêu diệt, bọn họ đều chuẩn bị sẽ chịu liên lụy, cũng xuất ra “Tần vương lệnh”, tùy thời có thể vào cung, cùng hoàng đế tranh cãi trắng đen.

Nhưng không có người nào nhắc tới bọn họ, thậm chí mật thất dưới đất ở Thiên Mã sơn trang sau khi bị phát hiện, cũng không có người nào tìm đến bọn họ. Ngược lại, Hoàng thượng cùng Võ hậu còn tặng đại lễ, muốn Mạc Ly phục hồi nguyên chức, triệu bọn họ vào cung yết kiến.

Liên ngay cả y phục của Lạc Băng Nhi cũng là Võ hậu đưa, làm cho nàng cảm thấy Võ hậu không giống trong lời đồn của mọi người. Có lẽ Võ hậu là một nữ nhân có dã tâm, nhưng là một người có thể làm đại sự, có thể làm vua một nước.

Mạc Ly tiêu sái cười “ Võ hậu muốn mượn sức ta”. Hoàng thượng cơ thể suy yếu, cơ bản đã không quản chính sự, thái tử uy nghiêm không đủ, nay đảm đương chân chính trong triều chính là Võ hậu, nàng đương nhiên muốn mượn sức những người có tài thật sự, mà thanh danh, năng lực như Mạc Ly trợ giúp mình.

“Người sẽ giúp nàng sao?”

“Người cảm thấy nên thế nào?”

“Ta ủng hộ quyết định của người” Nàng vĩnh viễn đều là chỗ dựa vững chắc của hắn.

Hắn vươn tay, đem nàng kéo vào trong lòng, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, cho tới bây giờ, hương vị tươi mát như nước suối vẫn không hề bị mùi son làm nhạt đi, chỉ tăng thêm hương vị.

“Ta gần đây luôn luôn nghĩ, ta nên làm quan trong triều ? hay là quan trong thiên hạ?” Loại ý nghĩ này, có đại nghịch bất đạo hay không? Nhưng lưu lạc giang hồ ba năm, hắn thật sự nhìn thấy rất nhiều chuyện bất bình, nếu có thể làm một vị quan tốt, những chuyện như vậy sẽ không còn?

Nàng ôm thắt lưng hắn, cả người dán vào hắn. Nếu bờ vai hắn từ nhỏ đã muốn gánh vác việc trong thiên hạ, như vậy lòng của nàng nhỏ hơn rất nhiều, chỉ cầu cùng hắn làm bạn, sớm tối bên nhau.

“Mặc kệ là ý nghĩ gì, chỉ cần người không thẹn với lương tâm, khoái hoạt là tốt rồi”

“Băng Nhi...” Ngắm nàng, nhìn vào đôi mắt trong veo thuần khiết của nàng, trong lòng hắn có quyết định... mặc kệ là người hay danh lợi, chỉ cần hắn hết sức bảo vệ nơi này “Ta lại nhập quan trường”

“Tốt!”

“Nhưng con đường này khả năng sẽ không bằng phẳng”

“Không quan hệ, có chương ngại gì, ta đều thay người diệt trừ”

“Lời này hắn là ta nói mới đúng. Ta sẽ bảo hộ người, tuyệt đối không để ai khi dễ người”

“Không sao cả, dù sao hai chúng ta là cùng nhau, ai bảo hộ ai, giống nhau”

“Cùng nhau sao?”

Nàng nhìn mười ngón tay hai người đan chặt vào nhau “Vẫn đều cùng một chỗ a!”

Nhẹ nhàng mà ôm nhau, cứ như thế, hắn thật cảm động.

“Đúng vậy, chúng ta cùng nhau”. Phú quý, nghèo túng, khoái hoạt, bi thương... Bất cứ lúc nào, chỗ nào, bọn họ đều đã cùng một chỗ.

Giờ khắc này, thiết mật Ngự sử biến mất ba năm xuất hiện trong triều, vẫn như cũ chỉ đề ý công lý, không quan tâm việc khác, lại không có ai dám đối với hắn gây chuyện bất lợi, bởi vì bên người hắn có tuyệt thế thần binh, hoàn toàn chỉ quan tâm hắn, thiên quân vạn mã cũng phải kiêng kị.

Lạc Băng Nhi theo Mạc Ly một đường làm Ngự sử rồi đến Thượng Thư, hơn ba mươi năm sau tới cáo lão, Võ hậu— lúc đó, đã xưng Võ hoàng—roi nước mắt khóc “Đi đường bảo trọng”

Sau đó, sau đó

Trong núi Thái Bạch có người kêu to “Xử tiểu tử, người không phải nói muốn dẫn Băng Nhi trở về xem ta sao? Rốt cuộc khi nào mới về đến?”

Bạn đang đọc truyện *Man Nữ Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.